

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_192337

UNIVERSAL
LIBRARY

OUP- 391—29-4-72—10,000.

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. M84
P22K Accession No. M1297

Author

Title

This book should be returned on or before the date last marked below.

काळांतील निवडक निबंध

भाग तिसरा

शिवराम महादेव परांजपे

प्रस्तावनालेखक
शं. दा. पेंडसे

पुनर्मुद्रण २७ सप्टेंबर १९४६

कागदी बांधणी : ३ रुपये]

[कापडी बांधणी : ३॥ रुपये

एकंदर चालू महर्गतेमुळें 'काळांतील निवडक निबंधांची' पुस्तकें जितक्या किंमतींत द्यावयाची माझी इच्छा होती तितक्या किंमतींत देतां आलीं नाहींत. याकरितां काळांतील निवडक निबंधाचे पहिले भागांत एक सवलतीचें कूपन टाकलें आहे. सवलतीची समग्र माहितीहि त्याच खंडांत दिली आहे. ग्राहकांनीं अवश्य वाटल्यास त्याचा फायदा घ्यावा.

व्यवस्थापक

य. गो. जोशी प्रकाशन, सदाशिव, पुणे.

निबंधपरिचय

स्वदेशाच्या उद्धाराकरितां वाङ्मयसेवा करणारे जे थोर निबंधकार महा-
राष्ट्रांत होऊन गेले त्यांच्यामध्ये कै. शिवरामपंत परांजपे यांचें स्थान फार मोठें
आहे. गतस्वातंत्र्याविषयीं पराकाष्ठेचें दुःख आणि तें पुनः प्राप्त करून घेण्याची
तीव्र तळमळ यांतून कै. परांजपे यांचें वाङ्मय निर्माण झाल्यामुळे तें जिवंत
व परिणामकारक झालें आहे. लोकांची घटकाभर करमणूक करण्याकरितां
त्यांनीं वाङ्मयसेवा केली नाहीं. लोकांच्या अंतःकरणांत स्वातंत्र्याच्या भाव-
नेची ज्योति पेटावी व पारतंत्र्याचा अंधार नाहींसा करण्यास तें समर्थ व्हावें
म्हणून त्यांनीं वाङ्मय निर्माण केलें. त्यामुळे त्यांचें वाङ्मय वाचकांना
आजहि पूर्वीइतकेंच स्फूर्तिदायक आणि विवेचनाच्या विशिष्ट शैलीमुळे आनंद-
दायकहि वाटल्यावांचून राहात नाहीं. श्रेष्ठ साहित्य हें मनुष्याला आनंद तर
देतेंच पण कर्तव्यप्रवणहि करते. “ कर्तृत्व तितुकें झालें । शारदा गुणें ॥ ”
या रामदासाच्या वचनांत हाच अर्थ आहे. कै. विष्णुशास्त्री चिपळुणकरानंतर
उपरोध आणि उपहास या शस्त्रांचा उपयोग कुशलतेनें व परिणामकारकतेनें
करणारा निबंधकार कै. शिवरामपंतांशिवाय दुसरा झाला नाहीं. उपरोध आणि
उपहास या दोन तीक्ष्ण धारा असलेला, त्यांच्या युक्तिवादाचा तर्कशुद्ध
दुधारी पट्टा प्रतिपक्षाला ‘ काळा ’ सारखा वाटे. परकी सत्तेला ‘ काळा ’
सारखी भासणारी तरुण स्वातंत्र्यवीरांची संघटना, या शतकाच्या प्रारंभीं
महाराष्ट्रांत प्रथमतः निर्माण करण्याचें श्रेय कै. परांजपे यांच्या लेखनाला आहे,
एवढें सांगितलें म्हणजे तें किती तेजस्वी असलें पाहिजे याची सहज कल्पना
येईल. व या तेजस्वी वाङ्मयाला अनेक वर्षांचा बंदीवास कां घडला तेंहि
समजेल. कै. परांजपे हे असामान्य वक्ते होते. त्यांचें लेखनहि वक्तृत्वपूर्ण
आहे. त्यांचे निबंध वाचतांना आपण त्यांचें व्याख्यान ऐकत आहों असें
वाटतें, आणि त्यांची भव्यमूर्ति आपणासमोर उभी राहते. त्यांच्या वाङ्मयाचे
हे बहुमोल विशेष प्रस्तुत संग्रहांतहि जागोजाग आढळून येतील.

आपल्या देशाचें स्वातंत्र्य नष्ट झालें आहे व त्यामुळे देशाची दुर्दशा
झाली आहे याची जाणीव कै. परांजपे यांनां विद्यार्थीदशेतच झाली होती. डेकन

कॉलेजांत असतांना ते नेहमी खिन्न दिसत असत, असें दे. भ. गंगाधररावजी देशपांडे यांनी लिहिलें आहे. त्यांच्या खिन्नतेचें कारण या संग्रहांतील “ डेक्कन कॉलेज ” पाहून केशवरावांच्या मनांत आलेले विचार या निबंधांत पाहावयास सांपडतील. त्यांच्या तरल प्रतिभेला भूतकालीन स्वातंत्र्य स्पष्ट दिसे. त्या स्वातंत्र्याचे अवशेष असे जे उंच उंच किल्ले, त्यांचे पडके तट, व तेथील दगडहि त्यांना गतस्वातंत्र्याच्या कथा सांगत आणि हें स्वातंत्र्य परत मिळविण्याला आधुनिक शिक्षण आपणांस समर्थ करित नाही याचें त्यांना वाईट वाटे. त्यावेळीं त्यांच्या जिवाची झालेली कालवाकालव आणि तडफड या निबंधांत व्यक्त झाली आहे. “ आपल्या लोकांची दीन हीन आणि परावलंबी अवस्था त्यांच्या मनाला विचवासारखी चावूं लागे; व आपल्या लोकांच्या हल्लींच्या दारिद्र्यामुळें त्यांना दाही दिशा उदास भासत; त्यांचा कंठ दाटून येई, डोळे पाण्यानें भरून येत. ” “ ज्या लढाईनें पेशव्यांची पेशवाई बहुतेक नामशेष झाली ती खडकीची लढाई डेक्कन कॉलेजच्या आसपासच लढली गेली. त्या लढाईत आशा अपरिपूर्ण राहून पडलेले शूर लोक अजूनहि तेथें पिशाच रूपानें हिंडत असतील. त्यांचीं भयंकर स्वरूपें माझ्या डोळ्यांपुढें दिसतात. मीं कोठेंहि जाऊन कोणतेंहि ठिकाण पाहिलें तरी तेथील वैभव नाहींसें झालेलें आणि संपत्ति लयाला गेलेलीच माझ्या दृष्टीस पडते. संपत्ति गेल्यामुळें भिकार झालेलीं शहरें आणि वैभव गेल्यामुळें उजाड झालेलीं गांवें हीं सर्व मला या कॉलेजनेंच दाखवून दिलीं. ह्यानें मला ह्या गोष्टी सांगितल्या नसल्या तर रायगड, पुणें, सातारा, विजापूर, आग्रा, दिल्ली या ठिकाणांतून पूर्वीचे दगड, विटा, चुना, लांकडें हीं कायम असलीं, तरी तेथून कांहीं तरी नाहींसें झालें आहे असें मला कशास वाटलें असतें ? ” केशवरावांच्या तोंडी घातलेले हे उद्गार स्वतः शिवरामपंतांचीच मनःस्थिति व्यक्त करित आहेत, यांत संशय नाहीं. हें जे “ कांहीं तरी नाहींसें झाले आहे ” तें परत आपल्याचें सामर्थ्य, प्रचलित शिक्षण—पद्धति विद्यार्थ्यांना देत नसल्यामुळें त्यांनीं कॉलेजांत मिळणाऱ्या ज्ञानाला “ पंगु ” म्हणावें हें स्वाभाविक आहे. “ गंगोत्रीपासून कन्याकुमारीपर्यंतचा सर्व हिंदुस्थान देश हा तुझा आहे. या देशांत अपार संपत्ति पूर्वी होती व अजूनहि आहे व ती सर्व तुझी आहे, ” असें या कॉलेजनें शिकविलें. पण तो देश व ती संपत्ति हस्तगत करण्याचें

सामर्थ्य मात्र दिलें नाहीं, याचा त्यांना खेद वाटे. “कोणी कोठेहि शिकलेला असो, सर्वांचे हातपाय सारख्याच रीतीने बांधले गेलेले आहेत ते त्यांना कांहीं नियमित मर्यादेपर्यंतच हालवितां येतात; त्याच्या पलीकडे त्यांना कांहींएक करतां येत नाहीं; अशी स्थिति असल्यामुळे या कॉलेजच्या शिक्षणापासून तादृश फायदा होणें तर लांबच राहिलें, पण उलट एक मोठा थोरला तोटा मात्र होतो. या देशांत दिल्या जाणाऱ्या ‘नामधारी’, ‘उच्च’ परंतु तरुणांना ‘पंगु’ बनविणाऱ्या शिक्षणावर कै. शिवरामपंतांनी ओढलेले हे कोरडे यथार्थ नाहींत असें कोण म्हणेल ? या शिक्षणानें आम्ही नुसते पंगु बनलों नाहीं, तर “या कॉलेजच्या ज्ञानानें आम्हांला नास्तिक आणि धर्मभ्रष्ट मात्र केलें आहे. दुसऱ्यांची उन्नतावस्था डोळ्यापुढें मांडून ती संपादन करण्याच्या अशक्यतेमुळे आमच्या मनांत त्यानें निराशा मात्र उत्पन्न केली आहे. डोळे आहेत पण हात नाहींत. आणि ज्ञान आहे पण कर्तृत्वशक्ति नाहीं. अशा स्थितीतील ते डोळे व तें ज्ञान नुसतें घेऊन काय करावयाचें आहे ?”

या पंगु आणि कर्तृत्वशून्य शिक्षितांच्या चळवळींची मर्यादा, परकी सत्तेचा लष्करी सोटा बाहेर निघाला नाहीं तोंपर्यंतच असते. पण स्वतःची लायकी आणि मर्यादा न ओळखणारे हे नामधारी सुशिक्षित स्वधर्माची आणि स्वकीय सामाजिक संस्थांची निंदा करतांना पाहिले म्हणजे शिवरामपंतांना चीड येत असे. त्यामुळे त्यांच्यावर टीका करण्याची संधि ते वायां दवडीत नसत. अनेक जुलुमी कारकीर्दी होऊन गेल्या असतां या देशांतील लोकांच्या अंगी जे सद्गुण अद्यापि कायम आहेत, त्याला कारण हिंदु लोकांतील जातिभेद वगैरे चांगल्या संस्था आहेत असें मालकमसाहेबांना वाटावें, “पण आमच्या सुधारकांना या संस्थांत कांहीं अर्थ वाटूं नये,” याबद्दल त्यांनीं चमत्कार व्यक्त केला आहे. प्रत्येक समाजांत कांहीं उपयुक्त निबंधनें असतात, “तशीं तीं आपल्याहि समाजांत आहेत व सुधारकवीर हातांत इंग्रजी कुन्हाडी घेऊन आपल्या समाजांतील इतर निबंधनांप्रमाणें ह्यांना तोडीपर्यंत तीं कायमहि राहतील,” अशी भीतियुक्त आशा त्यांनीं व्यक्त केली आहे.

स्वधर्माचा यथार्थ अभिमान बालगणांच्या शिवरामपंतांना श्रीराम-जयंतीच्या उत्सवांतील रहस्य स्पष्टपणें दिसलें व तें त्यांनीं या संग्रहांतील

पहिल्याच निबंधांत उत्कृष्ट रीतीने लोकांच्या निदर्शनास आणलें आहे. श्रीराम आणि श्रीकृष्ण हे शूर क्षत्रिय, आमचे राष्ट्र-पुरुष आहेत. अन्यायी व जुलुमी राजांशी झगडून या देशांतील लोकांना त्यांनी उपकृत केलें आहे. कृतशता व्यक्त करण्याकरितांच केवळ नव्हे तर त्यांच्या चरित्रांपासून स्फूर्ति मिळविण्याकरितांहि त्यांचे उत्सव केले जातात. एकनाथ आणि रामदास यांनी हें ओळखलें होई, म्हणूनच त्यांनी रामायणावर मराठीत ग्रंथरचना केली. रामदासांनी तर “रामें बंदीशाळा फोडियेल्या” असें पुनः पुनः सांगून या बंदीशाळेंत पडलेल्या देवांना रामानें मुक्त केलें, याबद्दल त्याचा गौरव केला आहे. “श्रीरामचंद्राचीं सर्वच कृत्यें लोकोत्तर होती. परंतु त्यांतल्या त्यांत त्यानें रावणाला मारलें, हें कृत्य अतिशयच लोकोत्तर होतें.” “रावणासारख्या बलाढ्य पण दुष्ट व जुलुमी राजाला रामानें मारलें.” म्हणून त्याचा उत्सव लोक करीत आले आहेत, असें शिवरामपंतांचें मत आहे. रावण हा जुलुमी राजा होता हें सांगतांना, “जुलुमी राजांचा हा स्वभावच की, ज्यांनीं त्यांना कधीं काडीइतकाहि त्रास दिला नसेल, अशा निरपराधी गरीब लोकांवरहि ते आपल्या जुलुमी अंमलाची पराकाष्ठा करावयाचे”... “जितके दुबळे राजे तितके जुलुमी राजाचें भक्ष्य” हा सिद्धान्त त्यांनीं सांगितला आहे. पण त्याबरोबरच, “जेव्हां कोणी अन्यायी बुद्धीचा बलाढ्य राजा असेल, तेव्हां इतरांनीं त्याच्यापेक्षां दुर्बल राहून उपयोगी नाहीं तर त्याच्यापेक्षां बलाढ्यच झालें पाहिजे,” हा उपसिद्धान्त सांगण्यासहि ते विसरले नाहींत; किंबहुना तो सांगण्याकरितांच रामजयंतीचें रहस्य त्यांनीं सांगितलें आहे. “यतो धर्मस्ततो जयः।” हें तत्त्व बाजूला पडून जुलुमी राजे कांहीं काळ विजयी झाले तरी, “ज्याला कडेलोटाची शिक्षा द्यावयाची असेल त्याला पहिल्यानें कड्याच्या शिखरावर उंच चढविलेंच पाहिजे,” या न्यायानें ते विजय त्यांना मिळत असतात. तें त्याच्या लक्षांत येत नाहीं. पण जेव्हां “अन्यायाची टेकडी पूर्ण चढली जाते व तो खोल तुटलेला कडा जेव्हां जुलुमी राजांच्या दृष्टीस पडतो तेव्हां त्यांचे डोळे फाटून जातात व आपण देवाच्या मर्जीतले... परमेश्वराच्या इच्छेनुरूप आपण याला मारिलें व त्याच्या मुखावर राज्य केलें, इत्यादि मूर्ख लोकांना फसविण्याकरितां केलेल्या वल्गना आतां उपयोगी पडावयाच्या नाहींत असें समजून त्यांच्या-

सार्ठी केलेल्या लड्ड्यांत ते आपला देह मुकाट्याने टाकीत असतात.” वरील उपसिद्धान्त जर लोक नीट लक्षांत घेतील तर जुलमी राजांचे भवितव्य ठरलेले आहे असे सांगून लोकांत आशावाद निर्माण करण्याचा यशस्वी प्रयत्न आपल्या ओजस्वी भाषेने शिवरामपंतांनी या ठिकाणी केला आहे, हे सहज लक्षांत येईल.

“ नीतिशास्त्राचे नियम दुर्बल लोक पाळतात म्हणून ते गुलाम होतात आणि सवल लोक मोडतात म्हणून ते राजे होऊन ” एखाद्या ब्रह्मसंघा-प्रमाणे लोकांच्या मानगुटीस बसतात. “ पूर्वी परराज्याक्रमण हे शौर्य प्रदर्शनासाठी असे. पण आतांच्या जिकणारांची एकदां मिठी बसली म्हणजे ती मगरमिठीच. ती सुटायची नाहीच. उलट ती उत्तरोत्तर अधिक घट्ट कशी होत जाईल याचेच विचार चालावयाचे.” राजकारणांतील हा मनातन सिद्धांत शिवरामपंतांनी परकी सत्तेची भीषणता लोकांना समजावी म्हणून सांगितला असला तरी त्यांतूनही बाहेर पडण्याचे मार्ग ते लोकांना सुचवीत होते. मोठमोठी साम्राज्येहि शेवटी लयाला जातात. त्यांतून ब्रिटिश साम्राज्य एवढे अवाढव्य पसरले आहे की, एका ब्रिटिशाला दहा ब्रिटिशेतर असे प्रमाण झाल्यामुळे त्याला मोठा धोका निर्माण झाला आहे. संख्येने ब्रिटिशापेक्षा त्याच्या साम्राज्यांतील ब्रिटिशेतर अधिक आहेत, हा एक परतंत्र लोकांना आशादायक वाटणारा विचार आहे. “ एक जिकणारा आणि दहा जिकलेले म्हणजे एकाला दहा शत्रु असा अर्थ होतो.” साम्राज्याची ही अवाढव्य इमारत “ पायाच्या बाहेर शिखराचा घेर जाणाऱ्या मनोऱ्यासारखी ” असल्यामुळे “ तिला कोणता सोसाट्याचा वारा केव्हा खाली पाडील याचा नियम नाही.” परतंत्र लोकांच्या मनांत सदैव धुमसत राहाणारा असंतोष कृतिरूपाने प्रकट होणे हाच हा सोसाट्याचा वारा होय, हे उघड आहे. परतंत्र लोकांना आपले स्वातंत्र्य गेले याचा कधी तरी आनंद होईल काय ? “ असे कधीहि व्हावयाचे नाही. हे सृष्टिनियमाच्या आणि मनुष्यस्वभावाच्या विरुद्ध आहे. ते वाहेरून हंमतांना आंतून जळत असतील, वाहेरून मान वाकवितांना आंतून त्यांचे हृदय दुभंग होत असेल, ते राजनिष्ठेची नवीन शपथ घेत असतांना त्यांना आपल्या जुन्या स्वतंत्रतेची आठवण होत असेल व आपली शक्ती इंग्रजांच्या स्वाधीन करण्याकरितां आपल्या हातांतून खाली ठेवीत असतांना ही आपण

फिरून केव्हां हातीं घेऊं असें त्यांना वाटत असेल.” एखादा तोंडपुजा हसंला म्हणजे सान्या राष्ट्राच्या अंतःकरणांत आनंद आहे असें होतें काय ? ” अशा रीतीच्या जोरदार शब्दांनीं एका प्रबल साम्राज्याच्या मगरमिठींत सांपडलेल्या या देशांतील लोकांच्या मनांत सुरू असलेला स्वातंत्र्यभावनेचा स्फुलिंग शिवरामपंत प्रज्वलित करित होते.

इंग्लंडच्या साम्राज्याची व राज्यविस्ताराची प्रचंड लाट हिमालयाच्याहि डोक्यावरून गेली असली तरी तिला प्रतिस्पर्धी अशी क्रांतीची लाट इळूइळू उत्पन्न होत आहे, असें त्यांच्या सूक्ष्म दृष्टीला दिसूं लागलें होतें. क्रांतीच्या या महनीय द्रष्ट्यानें या लाटेचें जें वर्णन केलें आहे, तें त्यांच्या प्रतिभेला शोभणारें आणि निराश व मृतप्राय लोकांनाहि आशा व चैतन्य देणारें आहे. ते म्हणतात : ‘ क्रांतीची ही नवी लाट इळूइळू वाढत जाऊन ती डोंगराएवढी-पर्वताएवढी-उंच बनणार..... ती लाट मोठी होण्यापूर्वी पहिल्या लाटेनें-साम्राज्यानें-सावध व्हावें हें बरें. नाहींतर ही नवीन जोमाची नवीन लाट एकदां पूर्णपणें पोसली जाऊन पृथ्वीच्या पृष्ठभागावर गडबडा लोळूं लागली म्हणजे तिच्या खालीं काय काय चेंगरून जाईल हें कोणाला माहीत आहे ? या दोन लाटा निरनिराळ्या दिशेनें वाहणाऱ्या वाऱ्यानें खवळून आणि चवताळून जेव्हां एकमेकांच्या अंगावर धांवून जातील आणि जेव्हां त्यांची टक्कर होईल तेव्हां त्यांचे तुपार किती लांब व किती उंच उडतील याची कोणाला कल्पना करतां येणार आहे ? या दोन लाटांचें जेव्हां मल्लयुद्ध जुंपेल तेव्हांचा तो प्रसंग फारच गंभीर आणि भयंकर होईल, यांत संशय नाही.”

पारतंत्र्यामुळे आपल्या देशाची अनेक गोष्टींत कशी दुर्दशा झाली आहे याचें वर्णन शिवरामपंतांनीं अनेक निबंघांतून केलें आहे. हिंदुस्थानांतील दुष्काळ वस्तुतः पारतंत्र्यामुळे पडतो हें अनेक दृष्टान्तांनीं त्यांनीं दाखविलें आहे. शंभर कोटी उत्पन्नातील कर्मांत कमी वसि कोटी रुपये दरवर्षी इंग्लंडला जातात, “ ह्याशिवाय इंग्लंडचे लोक येथें येऊन नेटिषांच्या तोंडचें काढून त्यावर आपली चैन चालवितात ती निराळीच... परकीय राजांची अतोनात खर्चाची राज्यपद्धत हेंच दुष्काळाचें अनेक मुख्य कारणांपैकीं एक असतांना, त्याच सरकारनें कमिशन नेमून दुष्काळाच्या कारणांची चौकशी

करणे हास्यास्पद आहे, याचें शिवरामपंतांनीं केलेलें वर्णन त्यांच्या अनुपम लेखनशैलीची साक्ष देणारें आहे. कारण उघड असतांना त्याकरितां कमिशनं नेमणाऱ्या सरकारचा ढोंगीपणा व निर्लेज्जपणा त्यांनीं अनेक उदाहरणांनीं स्पष्ट केला आहे. दुसऱ्याच्या भाकरींतील निम्मी भाकरी रोज खाऊन उलट त्यालाच “ तात्या, आतांशा तुम्ही अगदीं रोड कां बरें दिसत चाललां ” असें विचारणें, किंवा रेल्वेच्या डब्यांत दुसऱ्याच्या जागेवर बसून उलट त्यालाच “ कां हो तात्या, तुम्हांला उभें रहावें लागतें याचें कारण काय बरें असावें ? अलीकडे या आगगाड्यांचे डबे फार लहान करूं लागले आहेत, हें याचें कारण आहे काय ? असें विचारणें, किंवा दुसऱ्याच्या छत्रीत शिरून उलट त्यालाच “ ओरे ! काय हो हें तात्या ! तुमचें सारें अंग कीं हो पावसांनं भिजविलें आहे ! याचें काय बरें कारण असावें ?... अलीकडे पाऊस आकाशांतून खालीं न पडतां जमिनींतून तर वर येत नसेलना ? ” असें विचारणें, आणि दुष्काळाच्या कारणांची चौकशी करण्याकरितां कमिशनं नेमणें सारखेंच ढोंगीपणाचें आहे. हें वाचकांच्या निदर्शनाला आणतांना उपहासाचें शस्त्र त्यांनीं उत्कृष्ट रीतीनें वापरलें आहे. आणि शेवटीं “ हिंदुस्थानांत येऊन लक्षावधि इंग्रज लोक आम्हांला वाटेकरी झाले नसते तर आमची भाजी भाकरी आम्हांला पुरली असती, ” असें स्पष्ट सांगितलें आहे.

किरकोळ हक्क दिल्यासारखें दाखवून, स्वातंत्र्याचा हक्क हिरावून घेण्याची राजकर्त्यांची युक्ति त्यांनीं लोकांच्या स्पष्ट निदर्शनास आणली. मुद्रणस्वातंत्र्य मिळाल्याबद्दल आनंद मानणाऱ्या मूर्ख लोकांना ते विचारतात : “ या मुद्रणस्वातंत्र्याबद्दल आपल्याला किती किंमत द्यावी लागली आहे याची कोणाला कल्पना आहे काय ? आपलें स्वातंत्र्य गेलें आणि आपल्याला मुद्रणस्वातंत्र्य मिळालें अशी वस्तुस्थिति नाही काय ?...याबद्दल आपण आनंद मानणें म्हणजे आपल्या हातचा कोहळा गमावून त्याच्या जागीं आपण आंवळा संपादन केल्याबद्दल आनंद प्रदर्शित करण्यासारखेंच नव्हे काय ? ”

सशस्त्र लोकांना मुद्रणस्वातंत्र्याचें महत्त्व आहे. त्यांच्या लिहिण्याप्रमाणें तजवीज केली नाही तर ते शस्त्रांचा उपयोग करतील अशी सरकारला भीति

असते. “पण ज्या देशांतील लोकांच्या हातचीं शस्त्रे काढून घेतलीं आहेत” त्यांच्याबद्दल अशी भीति नसल्यामुळे त्यांना मुद्रणस्वातंत्र्य मिळाले तरी त्याचा काय उपयोग ? “निःशस्त्र लोकांना बडबडण्याची परवानगी देणे आणि दांत पाडलेल्या सापाला फोफावण्याची परवानगी देणे, हीं दोन्ही सारखींच.” एखादा लहानसहान अधिकार मिळाल्याने हुरळून न जातां आपले स्वातंत्र्य नष्ट झाले आहे व एखाद्या पराभूत राष्ट्राप्रमाणे आपल्याला निःशस्त्र करण्यांत आलेले आहे, ही गोष्ट लोकांनीं कधींहि विसरूं नये. स्वातंत्र्याच्या प्रमुख ध्येयावर त्यांची दृष्टि अविचलित राहावी याची शिवरामपंत किती काळजी घेत, हे यावरून दिसून येईल.

‘रोजिस्ट्रेशन अथवा सरकारच्या सचोटीच्या किरकोळ विक्रीचें दुकान’ या उपरोधपूर्ण लेखांत स्वातंत्र्याचें ध्येय गांठण्याचा एक महत्त्वाचा मार्ग त्यांनीं सुचविला आहे. “प्रासीच्या लढाईच्या आधीं ‘तांबडा व पांढरा’ असे दोन कागद तयार करणाऱ्या, अयोध्येच्या अनाथ बेगमांवर पैशासाठीं अन्यायाने जुलूम करणाऱ्या इंग्रजावर, आपल्याच तोंडाने ‘आम्ही प्रामाणिक, विश्वासू आणि निःपक्षपाती आहो’ असें सांगण्याची पाळी यावी” अशी औपरोधिक टीका करून ते म्हणतात : सरकारनें आपली सचोटी “विक्रीसाठीं बाजारांत ठेवावी, ही मात्र दुःखाची गोष्ट आहे. समुद्राचें पाणी वाळवून त्याचें मीठ पाहिजे त्याला करतां आलें असतें पण सरकार लोकांना म्हणतें कीं, तें तुम्ही कोणी वाळवूं नका. हें म्हणणें जसें अन्यायाचें आहे, तसेंच रोजिस्ट्रेशनच्या बाबतींतहि सरकारचें म्हणणें अन्यायाचें आहे. प्रामाणिकपणा ही चीज लोकांपाशीं पुष्कळ असतां त्यांस सांगावयाचें कीं, रोजिस्ट्रेशनच्या बाबतींत तुम्ही आपल्या प्रामाणिकपणाचा उपयोग करतां कामा नये, तर तेथें आम्हीच आपला प्रामाणिकपणा उपयोगांत आणूं आणि त्याबद्दल तुम्ही आम्हांला पैसे दिले पाहिजेत, हें म्हणणें बरोबर नाहीं.”... “सर्व लोकांनीं आमच्याच दुकानांतून सचोटी विकत घ्यावी असा हुकूम करणें हें शुद्ध दांडगाईचें आणि पाच्छाईचें लक्षण आहे.” रोजिस्ट्रेशन म्हणजे दोन पक्षकारांत झालेल्या ठरावाची लेखी नोंद, ती ज्याच्याकडे करावयाची त्याच्यावर दोन्ही पक्षांचा विश्वास असला म्हणजे झाले. हा विश्वासू मनुष्य सरकारनेंच नेमलेला असला पाहिजे असा निर्बंध असण्याचें वस्तुतः कारण

नाहीं. अशा स्थितीत, “ या देशांतील लोक अन्नाला महाग झाले असतां एकाच इलाख्यांतील लोकांपासून सरकारने दोन तीन लक्ष रुपये दरसाल सचोटीच्या व्यापारावर उकळवित, हें अश्लाघ्य होय.” यावर उपाय म्हणजे लवादकोटांप्रमाणें “ या रोजिस्ट्रेशनसंबंधाची कांहीं व्यवस्था आपसामध्येच लोकांनी केली तर ती जुळणें अशक्य आहे असें नाहीं. आपल्या हातांत घेऊन चालवितां येतील अशा पुष्कळ संस्था सरकारच्या हातीं आज आहेत. त्या सरकारच्या हातून आपण आपल्याकडे घेतल्यास त्यांत आपला फायदा आहे. कांहीं ठिकाणीं हल्ली सरकारचे रोजिस्ट्रार आहेत. त्यांच्या ऐवजी लोकांनी आपले वतीने निराळे इसम नेमून व्यवस्था केल्यास ती अगदी कमी खर्चानें व अधिक फायद्यानें पार पडण्याचा संभव आहे.” मीठ तयार करण्याचा लोकांचा नैसर्गिक हक्क स्थापन करण्याकरितां म. गांधींनी मिठाचा कायदा तोडला व प्रतिसरकार (पत्रीसरकार नव्हे) स्थापण्याचा प्रयोगहि परबांच्या चळवळीत झाला. या दोन्ही चळवळींची सूचना शिवरामपंतांनी वरील लेखांत केलेली पाहिली म्हणजे त्यांच्या राजकारणांतील दूरदर्शित्वाची कल्पना येते. आपल्या लोकांनी पोलिस खात्यांत शिरूं नये, हें सांगतांना असहकाराची कल्पनाहि त्यांनी लोकांना दिलेली आहे. “ गोविंदपंतांच्या पत्रांत ” ते लिहितात : “ खरें शौर्य, खरें धैर्य, खरें तेज ही या पोलिसच्या शिपाईगिरींत नाहींत...पोलिस म्हणजे निःशस्त्र केलेल्या प्रजेला दाबांत ठेवण्यासाठीं योजलेले सशस्त्रलोक होत. ह्यांना खरे शूर शिपाई कसें म्हणावे, तूंच सांग बरें!.....तूं आपल्या हातांत शस्त्र घेऊन इतर निःशस्त्र लोकांना घायाळ किंवा ठार करणाला कधीहि उद्युक्त होऊं नकोस.” पोलिसांना हा अप्रत्यक्ष उपदेश जसा त्यांनी केला आहे. त्याचप्रमाणें आपल्या पुढाऱ्यांना झालेल्या शिक्षा निर्विकार मनानें पाहणाऱ्या व सहन करणाऱ्या लोकांवरहि त्यांनी कडक टीका केली आहे. चीनमधील बॉक्सर लोकांच्या बारा पुढाऱ्यांना देहान्तशासन दिलें गेलें. त्यांना प्रत्यक्ष फांशी देत असतांना पाहण्याकरितां चिनी लोकांची गर्दी जमली होती, हें वृत्त ऐकून संतप्त झालेले शिवरामपंत म्हणतात : सर्व चीन देश जर युरोपियन राष्ट्रांच्या विरुद्ध लढाई देण्यासाठीं उठला होता, “ तर न्यायखात्याचा चिनी मुख्य अधिकारी चीन सरकारच्या तर्फेनें सदर बॉक्सर पुढाऱ्यांना देहान्तशासनाच्या

शिश्नेचा हुकूम वाचून दाखविण्यासाठी येतो याचा अर्थ काय ? पण हेंहि असो. चिनी सरकारला...तसें करणें भागहि पडलें असेल. परंतु कदाचित् बॉक्सर पुढाऱ्यांचीं डोकीं उडविण्याच्या वेळीं तमाशा पाहणऱ्या चिनी लोकांची इतकी गर्दी कशाला ? तो तमाशा होता काय ? आपल्या पुढाऱ्यांना मारलेले पाहणें, हा जर तमाशा म्हणून चिनी लोकांना वाटत असेल तर चिनी लोकांनीं, तुमच्या अभ्युदयाचे दिवस आमच्यासारखेच अजून फार लांब आहेत. ज्या गोष्टी नुसत्या ऐकल्यापासून तुमचीं मनं होरपळून जावयास पाहिजे होती, त्या गोष्टी प्रत्यक्ष आपल्या डोळ्यांनीं पाहण्यासाठीं तुम्ही घरावर चढतां, ह्याच्योपेक्षां राष्ट्राच्या पतित अवस्थेबद्दल दुसरें प्रमाण काय पाहिजे ?आपल्या पुढाऱ्याचा प्राणान्त हा ज्यांचा तमाशा ते लोक गुलामगिरीला आणि परक्यांकडून चिरडले जाण्यालाच योग्य. 'लोकांच्या नेभळटपणाबद्दल आणि स्वाभिमानशून्यतेबद्दल चिडून जाऊन शिवरामपंतांनीं काढलेल्या या उद्गारात केवढा मोठा अर्थ व केवढी मोठी सूचना आहे हें चाणाक्ष वाचकांच्या सहज लक्षांत येईल. आपल्या देशाच्या स्वातंत्र्याकरितां लढणाऱ्या देशभक्तांना आपल्याच न्यायाधीशांनीं शिक्षा द्यावी व ती अंमलांत आणतांना आपल्याच लोकांनीं स्वस्थपणें पाहावी, या गोष्टींतील निर्लज्जपणा व भ्याडपणा लोकांच्या नजरेस शिवरामपंतांनीं एवढ्याच उद्देशानें आणला आहे कीं, अशा गोष्टींची पुनरावृत्ति या देशांत न व्हावी. स्वातंत्र्यप्राप्तीचीं हीं परिणामकारक साधनें पंचेचाळीस वर्षांपूर्वीं सांगणारे शिवरामपंत परांजपेहे एकटेच धाडसी आणि कुशल राजकीय पुढारी होते व म्हणूनच निर्भेळ राष्ट्रीय स्वातंत्र्याच्या द्रष्टेपणाचा मान त्यांना यथार्थपणें मिळाला आहे.

या देशांतील संस्थानिकांकडेहि त्यांचें पूर्ण लक्ष होतें. या देशाचे ते महत्त्वाचे घटक आहेत व या देशाच्या स्वातंत्र्याच्या मार्गांत ते साहाय्यक किंवा विरोधी होऊं शकतात हें त्यांच्या दूरदृष्टीला दिसत असल्यामुळे, त्यांनीं संस्थानिकांच्या दुर्गुणांवर कोरडे ओढण्यास मार्गेंपुढें पाहिलें नाहीं. 'शिंदे सरकार आणि इंग्रज सरकार' व 'काबूलच्या अभीरासंबंधी कांहीं गोष्टी' हे दोन्ही लेख आजहि संस्थानिकांनीं मनन करण्यासारखे आहेत. हिंदुस्थानांत दुष्काळ पडला असतां, चीनच्या लढाईत इंग्रजांना मदत

करण्याकरितां शिंदे सरकार पुढें आलें व एक हॉस्पिटलशिपच्या खर्चासाठीं वीस लक्ष रुपये देण्याचें त्यांनीं अभिवचन दिलें याबद्दल शिवरामपंतांनीं कडक टीका केली आहे. “दुष्काळांत लोकांना मदत करणारांवर सरकारचा इतका कडक डोळा असतो असें दृष्टोत्पत्तीस आल्यावर कोणत्या मळमळीत महाराजांची दुष्काळपीडितांना मदत करण्याची छाती होणार आहे ?..... ह्या एक दोन वर्षांत आमच्या इंग्रजांच्या घरी मंगलकार्यें बरीच निघालीं.ह्या ट्रान्सव्हालच्या, चीनच्या वगैरे मंगलकार्यांत त्यांना भिक्षावळ घालून त्यांच्या पायांचें तीर्थ घेऊन आपण पुनीत व्हावें असें त्यांचे आत्म-सोयरे वगैरे जे हिंदुस्थानचे राजे त्यांना नेहमीं वाटत असतें.” ही वाईट संवय त्यांना इंग्रजांनीच लावून दिली. इंग्रजांनीं चांगल्याबरोबर वाईट गोष्टीहि केल्या. “त्या सर्वांत वाईट ही आहे कीं, इंग्रजांनीं हिंदुस्थानांतील राजांना आणि लोकांना तोंडपुजेपणात पहिला नंबर मिळविण्याच्या नादीं वाजवीपेक्षां फाजील लाविलें आहे. त्याचा हा सर्व परिणाम आहे.” हिंदुस्थानांतील राजांनीं व लोकांनीं इंग्रजांचा तोंडपुजेपणा सोडून स्वाभिमान धारण करावा, यावर शिवरामपंतांचा सारा कटाक्ष आहे.

हिंदुस्थानांतील वरिष्ठ नोकऱ्या हें साहेब लोकांचें राखीव कुरण आहे. सिव्हिल सर्व्हिसमध्ये नेटिव लोकांना नेमलें तर खासगी मनोविकार जागृत होतील व कारस्थानें माजतील म्हणून त्या जागांवर परकीय लोकच नेमले पाहिजेत, या तत्त्वाविषयी शिवरामपंत औपरोधिकपणें लिहितात : “ज्याला इंग्लिश कलेक्टर मिळाले आहेत ते आमचें हिंदुस्थान खरोखरच भाग्यवान् समजलें पाहिजे. . . पण आमचे डोळे इंग्लंडकडे गेले म्हणजे आमचें काळीज अगदीं चर्र होऊन जातें. हाय हाय ! . . . इंग्लंडांत पाहावें तों इंग्लिशच कलेक्टर, डॉक्टर व इंजिनियर ! शिव शिव ! तेथील या अधिकाऱ्यांचे मनो-विकार किती खळबळत असतील, तेथें कारस्थानांचे किती घोटाळे माजत असतील. . . ” याला उपाय म्हणून, हिंदुस्थानांत जसे इंग्लिश अधिकारी नेमतां तसे इंग्लंडांत हिन्दी अधिकारी कां नेमीत नाहीं ! असें शिवराम-पंतांनीं साहेबांना विचारलें आहे. तसेंच साहेबांचें नेटिवावर निष्कारण व निहंतुक प्रेम कधींच असणें शक्य नाहीं. “हिंदुस्थानच्या आखाड्यांत नेटिव खालती आणि साहेब त्यांच्या छातीवरती अशी ही पकड नेहमीं कायम

राहावी म्हणून हे सर्व पेच चाललेले आहेत," हा सनातन सिद्धांत हिन्दी लोकांना त्यांनी सांगितला आहे.

युरोपियन लोकांनी नेटिवांचें अनुकरण न करतां आपला युरोपियनपणा कायम राखला पाहिजे, या मालकमसाहेबांच्या उपदेशाला उल्लेखून ते हिन्दी लोकांना म्हणतात, "जर साहेबलोकांनी नेटिवांचें अनुकरण करूं नये, तर हे नेटिवा, तूं तरी साहेबांचें अनुकरण कशाला करतोस...जर साहेब धोतर नेसत नाही, तर नेटिवा, तूं तरी इजार कशाला घालतोस?" साहेब आपल्या-बरोबर खेळतात, घरी येतात हा कित्येकांना मान वाटतो. पण ते खरे नाही. "वेड्याच्या पायांत जरी वास्तविक खोडा घातला असला...तरी तो म्हणतो मला हा घोडाच बसावयास दिला आहे." साहेबांच्या पोटांतील भाव निराळाच असतो, हें भोळ्या हिन्दी लोकांच्या लक्षांत येत नाही.

'इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिस' या लेखांत उपरोधाचें आणि उपहासाचें दुधारी शस्त्र त्यांनी कमालीच्या कौशल्याने चालविलें आहे. इंडियन सिव्हिल सर्व्हिस, इ. मिलिटरी सर्व्हिस, इ. मेडिकल सर्व्हिस या प्रख्यात खात्यांप्रमाणेंच इ. डोमेस्टिक सर्व्हिस हें खातें आहे. या खात्यामध्ये सैपाक करणें, कपडे धुणें, मुलांना खेळविणें, घोड्यांचा खरारा करणें, गाडी हाकणें, केर काढणें, दिवाबत्ती करणें वगैरे गोष्टींचा समावेश होतो. त्यांतील मुख्य मुख्य हुद्यांवरील लोक म्हणजे बटलर, ब्रबजी, साइस, कोचमन, भिस्ती, माळी, झाडूवाला, पट्टेवाला, आया वगैरे होत. पहिल्या तीन सर्व्हिसेस युरोपियन लोकांकरितां राखून ठेवल्या असल्या तरी सगळ्याच सर्व्हिसेस त्यांच्याकरितां राखून ठेवल्या आहेत हा आक्षेप किती खोटा आहे ! इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिस ही संबंध इंडियनांकरितां राखून ठेविली नाही काय ? मग विनाकारण दोष काय म्हणून द्यावा, असें औपरोधिकपणें शिवरामपंतांनी विचारलें आहे. सिव्हिल सर्व्हंट जशी C. S. ही पदवी लावतात त्याप्रमाणें प्रत्येक ब्रबजी व कोचमन आपल्या नांवापुढें D. S. ही पदवी लावूं लागेल कीं काय अशी भीति वाटूं लागली आहे. "इतक्या झपाट्याने ह्या डोमेस्टिक सर्व्हिसबद्दलच्या अभिमानार्चा वाढ होत चालली आहे हें हिंदुस्थानच्या दिवसेंदिवस होत चाललेल्या उत्कर्षाचें लहानसहान चिन्ह आहे असें नव्हे." पण ही डोमेस्टिक सर्व्हिसहि इंडियन लोकांना बंद करावी असा साहेबांचा प्रयत्न चालू आहे, असें सांगून शिवराम-

पंत विचारतात, “ असें झालें तर, हे नेटिव्हांनीं, मग तुम्हाला कोणती सर्हिस उघडी आहे ? ”

तात्पर्य, या देशांतील लोकांना परिस्थितीचें यथार्थ ज्ञान करून देऊन स्वाभिमान व स्वदेशाभिमान बाळगण्यास शिवरामपंतांनीं शिकविलें. “ इंग्लिश लोक या देशाचे राजे झाले आहेत म्हणून आम्हीं आमच्या देशाचा अभिमान बाळगूं नये, हें शास्त्र कोठलें ? व हें कोण ऐकणार ? ... हा अभिमान अगदीं नैसर्गिक आहे व तो राजद्रोहाच्या घमकावणीनें कोणाला कधींहि बंद पाडतां यावयाचा नाही... आमचा देश तर तुम्हीं घेतलाच आहे. आतां आम्ही नुसता कोरडा देशाभिमान जवळ बाळगून राहिलों आहों... तो राहण्याला कोणाकडून काहीं व्यत्यय न यावा, ” असें त्यांनीं स्पष्टपणें बजाविलें. परकी सत्तेचा ब्रह्मसमंघ मानगुटीला बसला असला व हिंदुस्थानचें झाड सोडावें लागूं नये म्हणून तो अनेक युक्त्या करीत असला, तरी निराश होण्याचें कारण नाही. कारण साम्राज्यें अवाढव्य झालीं म्हणजे, आरंभी सूक्ष्म असणाऱ्या पण हळूहळू प्रचंड होत जाणाऱ्या क्रांतीच्या लाटेनें तीं उलथून पडतात, हा इतिहासाचा सनातन सिद्धान्त सांगून त्यांनीं लोकांना आशावादी बनविलें. या देशांतील दुष्काळ परकी सत्तेमुळे पडतात. मिठासारख्या नैसर्गिक पदार्थावर सुद्धा या देशांत कर बसविला आहे. दस्तऐवज नोंदणीच्या कायद्यानें लक्षावधि रुपये सरकार उकळीत आहे. अशा स्थितीत, न्यायालये, नोंदणीखाते इत्यादि जितक्या संस्था लोकांना स्वतः स्थापितां येतील तितक्या स्थापाव्या; सरकारी संस्थाकडे जाऊं नये. किरकोळ अधिकार दिले तरी हुरळून न जातां स्वातंत्र्याचें प्रमुख ध्येय विसरूं नये, पोलिसांच्या नोकरीत शिरून आपल्याच निःशस्त्र लोकांवर गोळ्या झाडूं नये. न्यायाधीशांनीं स्वातंत्र्याकरितां झटणाऱ्या आपल्याच देशबांधवांना शिक्षा देऊं नयेत. नाइलाजांनें दिल्या तरी लोकांनीं त्यांची अंमलबजावणी होऊं देऊं नये. संस्थानिकांनीं परसत्तेचा तोंडपुजेपणा करून त्यांना साहाय्य करूं नये. असें सांगून शिवरामपंतांनीं स्वातंत्र्याची भावना नुगती प्रज्ज्वलितच केली नाहीं तर परकी सत्तेशीं असहकार व अवश्य तेथें प्रतिकारहि करून प्रतिसरकार स्थापण्यापर्यंतचें स्वातंत्र्याचे सर्व मार्ग सूचितें. आणि ज्या आपल्या वाङ्मयाच्या योगानें त्यांनीं हें कार्य केले तें वाङ्मय त्यांतील थोर विचार-

संपदेप्रमाणें, कधी उपरोध तर कधी उपहास, कधी वक्रोक्ति तर कधी स्पष्टोक्ति, विवेचन सुबोध करणारे मनोहर दृष्टान्त, सहजासहजी साधलेले अनुप्रास, सूचक अर्थान्तरन्यास, मजेदार संबोधने, वक्तृत्वपूर्ण विविध व ओजस्वी वाक्य-रचना इत्यादि बहुमोल साहित्यगुणांनींही संपन्न केले. साहित्य हे साधन आहे, साध्य नव्हे, याची जाणीव शिवरामपंतांना होती. द्रव्यार्जन हे साधन आहे, साध्य नव्हे, याची जाणीव कित्येकांना राहत नाही आणि ते जन्मभर केवळ द्रव्यार्जनाच्या मार्गे लागतात. तसा प्रकार साहित्याविषयीही कित्येकांचा होतो. साहित्य हे विचार संपदेला भूषविणारें, आकर्षक करणारें साधन आहे, हे ते विसरतात व केवळ साहित्याचीच चर्चा करण्यांत व केवळ साहित्यच निर्माण करण्यांत गुंतून पडतात. शिवरामपंत हे असे गुंतून पडलेले साहित्यिक नव्हते. म्हणूनच त्यांचें वाङ्मय आकर्षक, भरदार व तेजस्वी झालें. पन्नास वर्षांपूर्वीच्या प्रतिकूल परिस्थितीत आपले ज्वलज्ज्वाळ व जिवंत विचार व्यक्त करण्याला या साहित्यसंपदेचा, विशेषतः उपरोधान्या शस्त्राचा त्यांना फार उपयोग झाला. “मनुष्यमात्राच्या पारलौकिक व ऐहिक सुखाकरितां ईश्वरभक्तीची जितकी आवश्यकता आहे, तितकीच देश-भक्तीचीही आहे.” असा संदेश देणारें शिवरामपंतांचें तेजस्वी वाङ्मय मराठ्यांच्या देशाला व भाषेला सदैव भूषणभूत होऊन राहील आणि देणगी म्हणून जें कधीच मिळत नाही तें स्वदेशाचें स्वातंत्र्य आपल्या सामर्थ्यानें जेव्हां मिळविलें जाईल, तेव्हांच हा देश शिवरामपंतांच्या वाङ्मयाच्या ऋणांतून थोडा तरी मुक्त होईल.

मागपूर, }
९ ऑगस्ट १९४६. }

शं. दा. पेंडसे

रतनासीर - माझे चुकले तरेन. आणि ती चुकी दुरुस्त
करण्यासाठीच तर मी ती मूर्ति कुपा गोसाव्याला देऊन
टाकली होती. पण फिस्तून ती ^{देवाची} मूर्ति आपली परत धरांत
येऊन बसली.

राणी - अरे, हे ^{गोचट} देव एकदां धरांत गिरले, म्हणजे ते ~~कि~~
बाहेर निघतां निघत नाहीत ^{नो}, आतां तुम्ही असें करा, हे
मिराबाईचें लग्नाकडे मन वळविण्याचें सगळें काम ~~तुम्ही~~
माझ्याकडे सोंपवा. मग ~~म~~ मी आहे आणि ती भिरी आहे
पहातें कशी ऐकत नाही ती.

रतन - हं हं. अशी जबरदस्ती नाही तिच्यावर कशाची
युक्तीने ~~कि~~ ^{मन} वळवले पाहिजे. तिच्या मैत्रिणीचं पा,
चमेली, यांना देखील मी तिचें मन संसारसुखाकडे वळव-
ण्याविषयीं सांगितलें आहे. आणि तुमच्या सगळ्यांच्या
कडून इतकी स्वटपट्टकस्तून त्यांत ~~सुद्धा~~ ^{सुद्धा} कांहीं यश आलें

श्री. म. परांजपे.

शि. म. परांजपे यांचे हस्ताक्षर.

श्रीरामजयंती

:

:

:

१

हल्लीं जिकडे तिकडे श्रीरामजयंतीच्या उत्सवाची गर्दी उडून राहिली आहे. कोठें कीर्तनें होत आहेत, कोठें पुराणें होत आहेत, कोठें वेदघोष होत आहेत, व कोठें रामनामाचीं भजनें होत आहेत. अशा प्रकारें सर्व लोक श्रीरामाच्या उत्सवामध्ये अगदीं निमग्न झाले आहेत. व अशा प्रकारचा देखावा एखाद्या देवालयांत पाहिला म्हणजे श्रीरामचंद्राची थोरवी किती असली पाहिजे, याबद्दल विचार मनामध्ये येऊन आपलें मन आश्चर्यानें अगदीं थक होऊन जातें. आपण रामाला कधीं पाहिलेलें नाहीं व तो होऊन गेल्याला किती हजार वर्षे लोटलीं असतील, याचाहि अदमास आपल्याला नाहीं. तरीपण आपण त्याच्या भजनांत तल्लीन होऊन जातों. व याचीं कारणेंहि अनेक आहेत. श्रीरामचंद्र हा प्रत्यक्ष विष्णूचा अवतार होय, असें आपलीं पुराणें आपल्याला सांगत आहेत, व असा आपलाहि (सुधारक खेरीजकरून) सर्वांचा निश्चय झालेला आहे. व श्रीरामचंद्र हा प्रत्यक्ष परमेश्वरच होता, अशा दृष्टीनें पाहिलें म्हणजे श्रीरामचंद्राचा आज जो महिमा गाजत आहे, तो अगदीं यथायोग्यच आहे असें म्हटल्यावांचून कोणाच्यानेंहि राहावणार नाहीं. परंतु रामायणांतील कथाभाग आपण वाचूं किंवा ऐकूं लागलों, म्हणजे श्रीरामचंद्र हा प्रत्यक्ष परमेश्वरच होता, ही गोष्ट आपण क्षणभर विसरतों, आणि रामाचा सीतेशीं विवाह झाला म्हणून आपण आनंद पावतों; रामाला त्याच्या बापानें अरण्यांत धाडलें म्हणून आपण खिन्न होतों, आणि रामाच्या बायकोला रावणानें चोरून नेलें म्हणून आपण अश्रु गाळतों. राम जर ईश्वर होता तर त्याला बाप किंवा बायको असणें, किंवा

तो बाप मरणें आणि ती बायको चोरीस जाणें, या गोष्टी संभवणार नाहीत. तात्पर्य, जरी श्रीरामचंद्र हा प्रत्यक्ष विष्णूचा अवतार होता, तरी त्यानें मनुष्याचा देह धारण केला होता, ही गोष्ट विसरतां कामा नये. व या दृष्टीनें पाहिलें असतां आज जो त्याचा महिमा गाजत आहे, ह्याला काहींतरी श्रीरामचंद्राच्या अंगचे अलौकिक गुणच कारण झाले असले पाहिजेत, हें अगदीं उघड आहे. परमेश्वर पाहिजे ती गोष्ट करील. परंतु मनुष्यानें ती केली असतां त्याच्याबद्दल लोकांच्या मनांत गौरव उत्पन्न होतो. अशा गोष्टी श्रीरामचंद्राच्या चरित्रामध्ये अनेक आहेत, व त्या आपल्या लोकांना विदित आहेत. रामाच्या अंगचे गुण काय होते, हें हिंदूंपैकीं सर्व आबालवृद्धांना माहीत आहे.

श्रीरामचंद्राचीं सर्वच कृत्यें लोकोत्तर होती. परंतु त्यांतल्या त्यांत त्यानें रावणाला मारिलें, हें कृत्य अतिशयच लोकोत्तर होतें. सत्य भाषण करणारे आणि एकपत्नीव्रतानें चालणारे लोक थोडे आहेत असें नाहीं. पण त्या लोकांच्या या गुणांबद्दल कोणी त्याच्या जयंत्या केल्या नाहींत, किंवा त्यांना कोणी देव मानिलें नाहीं. रामाच्या वेळेपासून आतापर्यंत जो रामाचा जयघोष चालला आहे, तो रामानें बापाची आज्ञा पाळली, किंवा राम एकपत्नीव्रतधारी होता म्हणून नव्हे. तर त्यानें रावणासारख्या बलाढ्य पण दुष्ट राजाला मारिलें म्हणून. राम हा 'Tyrant Killer' म्हणजे जुलमी राजाला मारणारा होता. व ह्याच त्याच्या कृत्यानें त्याची कीर्ति अजरामर झालेली आहे, आणि त्याची मूर्ति देव्हान्यामध्ये जाऊन बसलेली आहे. जो कोणी Tyrant-Killer असतो, त्याला सर्वकाळीं सर्व देशांतील लोक देवाप्रमाणें मान देत आले आहेत. व तीच स्थिति रामासंबंधानें आहे.

रावणापासून त्या वेळच्या सर्व प्रकारच्या लोकांना अतिशय त्रास सोसावा लागत होता. पूर्वजन्मीची त्याची थोर पुण्याई, त्याच्या पूर्वजांची थोर तपश्चर्या, व स्वतः त्याचेंहि तपश्चरण फार उग्र व खडतर, इत्यादि अनेक कारणांमुळें रावणाला राज्यप्राप्ति झाली खरी, परंतु त्याचा त्यानें सत्कर्माकडे उपयोग केला नाहीं. तर आपल्या सत्तेच्या जोरावर अनेक अनन्यत आणि जुलुमांचीं कृत्यें करून आपलें नांव त्यानें जुलमी राजांच्या यादीत पाहिल्या नंबरावर आणून ठेविलें. त्याचें पाहिलें अन्यायाचें कृत्य म्हटलें म्हणजे लंका शहर घेणें हें होय. लंका

ही पूर्वी रावणाचा भाऊ कुबेर याजकडे होती. त्याला रावणानें प्रथमतः असा निरोप पाठविला की, लंका हें शहर माझ्या विशेष सोईचें असल्यामुळे तें मला पाहिजे आहे, तें तूं बऱ्या गोष्टीनें द्यावें हें चांगलें. अशी सौम्य शब्दांनीं कडक धमकी दिल्याबरोबर विचाऱ्या कुबेरानें मुकाट्यानें लंका शहर रावणाच्या हवालीं केलें आणि आपण हिमालयाच्या डोंगरामध्यें राहाण्याकरिता गेला. अशा रीतीनें मूळच्या धन्याला डोंगराच्या गुहेंत राहावयाला लावून या जुलुमी राजानें आपल्या राजधानीचें ठाणें लंका शहरांत बसविलें. नंतर त्यानें यक्ष, गंधर्व, किन्नर, देवर्षि, वगैरे लोकांना त्रास देण्याची सुरुवात केली. व इंद्राच्या नंदनवनांत जाऊन त्या त्रिभुवनांतील अतिशय सुंदर आणि मनोहर अशा बागेची त्यानें अगदीं धूळदाण उडवून टाकिली. यक्ष, गंधर्व, वगैरे लोकांनीं रावणाचा कांहीं अपराध केला होता असें नाही, तरीपण जुलुमी राजांचा हा स्वभावच की, ज्यांनीं त्यांना कधीं काडीइतकाहि त्रास दिला नसेल, अशा निरपराधी गरीब लोकांवरहि ते आपल्या जुलुमी अमलाची पराकाष्ठा करावयाचे. तसेंच नंदनवनाच्या बगीच्यात बसून रावण तेथील सुवासिक फुलांचा वास घेता, तर तीं फुलें त्याला वास देतीं ना असें नाही. पण शत्रूचे बागवगीचे, राजवाडे वगैरे आपल्या हस्तगत झाले म्हणजे त्यांचा उपभोग घेण्यापेक्षां त्याचा विध्वंस करण्याकडेच बहुतेक जुलुमी बापांची प्रवृत्ति असते. तिच्यापुढें कोणाचा काय इलाज चालणार? ही रावणाची कृत्यें पाहून कुबेराला वाईट वाटलें, व त्याला चार उपदेशाच्या गोष्टी सांगण्याकरितां कुबेरानें आपला एक दूत रावणाकडे पाठविला. परंतु त्या दूताला जागच्या जागीं ठार करून रावणानें खुद्द कुबेरावरच हल्ला करण्याचा निश्चय केला. सापाला कोणी दूध पाजूं लागलें तर तो त्या दूध पाजणारालाहि दंश केल्यावांचून कधीं राहाणार नाही; आणि जुलुमी राजा हा या बाबतींत सापापेक्षां अधिक चांगला असेल, असें मानण्याला मुळींच कारण नाही. असो. रावणाचें आणि कुबेराचें अखेरीस युद्ध जुंपलें व त्या युद्धांत कुबेराचा पराजय आणि रावणाचा जय झाला. 'यतो धर्मस्ततो जयः' हें तत्त्व लढाईमध्ये कधीं कधीं एका बाजूला राहून जगांत अतिशय जुलुमाचा, जबरदस्ताण्याचा, अन्यायाचा, आणि अधर्माचा जो पक्ष असेल, त्यालाच जय मिळतो असें खरें. पण ज्याला कडेलोटाची

शिक्षा घावयाची असेल, त्याला पाहिल्याने कड्याच्या शिखरावर उंच चढ-
विलेंच पाहिजे. एरवीं ती शिक्षा कशी देतां येईल ? पण याच न्यायानें
आपल्याला मधून मधून जय मिळत असतात, हें कोणत्याहि जुलुमी राजाच्या
लक्षांत येत नाहीं. तर तो उलट असेंच समजत असतो कीं, माझ्यावर देवाची
मोठी मेहेरबानी आहे, व म्हणूनच तो मला एकामागून एक जय मिळवून
देत आहे. पण जेव्हां अशा रीतीनें ही अन्यायांची टेकडी पूर्णपणें चढली
जाते, व तो खोळ तुटलेला कडा जेव्हां जुलुमी राजांच्या दृष्टीस पडतो, तेव्हां
त्यांचे डोळे फाटून जातात व आपण देवाच्या मजीतले, देव आपल्यावर
फिदा, परमेश्वराच्या इच्छेनुरूप आपण याला मारिलें आणि त्याच्या मुलुखा-
वर राज्य केलें, इत्यादि मूर्ख लोकांना फसविण्यासाठीं केलेल्या वगना
आतां उपयोगी पडावयाच्या नाहींत, असें समजून त्यांच्यासाठीं केलेल्या खड्ड्यांत
ते आपला देह मुकाट्यानें टाकतात ! असो. कुबेराचा रावणानें पराभव केला
म्हणून वर सांगितलेंच आहे. पण जुलुमी राजानें दुसऱ्याचा पराभव केला
म्हणजे तेवढ्यानेंच तो संतुष्ट होत नाहीं. अन्यायी लढाईच्या पायांत आणखी
घोरीची भर घातल्यावाचून त्याचा आत्मा थंड होत नाहीं. या न्यायाप्रमाणें
रावणानें कुबेरापासून त्याचें पुष्पक नांवाचें विमान हरण करून घेतलें.
दुसऱ्याला त्याच्या विमानांतून ढकलून देऊन त्यांत आपण विराजमान
होण्याची ही जुलुमी राजांची पद्धत फार पुरातन काळापासून, थेट रावणा-
पासून चालू आहे. जुलुमी राजांच्या ताब्यांत असंख्य चिजा आलेल्या
असतात व त्यांवर ते ऐपआराम भोगीत असतात, तेवढें
मात्र पाहून ध्यावें. बाकी त्या वस्तु त्यांच्यापार्शी कशा आल्या,
याचा जर आपण विचार करूं लालों, तर त्या राजांना राजे
म्हटल्याबद्दल आपल्याला खचित लाज वाटे. अशा रीतीनें थोडेसे जय
मिळाल्यानें रावण अतिशयच उन्मत्त झाला व देवांचाहि उपमर्द करूं
लागला. एकदां पुष्पक विमानांत बसून कैलास पर्वतावरून रावण जात
असतां त्याच्या विमानाची गति एकदम कुंठित झाली. तें पाहून रावणास
फार क्रोध आला, व माझ्यासारख्या बलाढ्य राजाच्या विमानाला हरकत
करण्याइतका शूर आज पृथ्वीवर कोण आहे, अशा गर्वानें फुगून तो विमाना-
तून खाली उतरून पाडूं लागला. तेव्हां त्याला असें कळलें कीं, पार्वतीसह

शंकर त्या ठिकाणी एकांतांत आहेत, म्हणून तेथे सर्वांची गति शंकरांनी निरुद्ध केलेली आहे. 'माझ्या विष्णूनाला प्रतिबंध करणारा हा शंकर, असा कोण मोठा आला आहे !' असे म्हणून त्याने पुष्पकाच्या गतीला अवरोध करणाऱ्या त्या कैलास पर्वताला आपल्या बाहुंनी हातवून टाकले; तेव्हा कैलासावरील सर्व देवता भीतीने थरथर कांपू लागल्या. देव आणि देवालये हीं उपटून फेंकून देण्याचा परिपठ जुलुमी राजांचा नेहमीचाच आहे; जणू काय 'हे देवानो, आम्ही जसे तुम्हांला तुमच्या देवळांतून उपटून टाकीत आहो, तसेच तुम्ही आम्हांला आमच्या सिंहासनावरून उपटून टाका,' असे ते देवांना सुचवून ठेवीत आहेत.

यानंतरचें रावणाचें उद्दामपणाचें आणि उन्मत्तपणाचें कृत्य म्हटलें म्हणजे त्याने वेदवतीनामक एका तपस्विनीवर केलेला बलात्कार होय. वेदवती ही कुशध्वजाची मुलगी होती, व तुला विष्णु पति मिळेल, असा तिला वर मिळालेला होता. म्हणून ती तपश्चर्या करीत बसली होती. तिला पाहून रावण काममोहित झाला व तिजवर बलात्कार करूं लागला. त्या वेळी चौदाचौकड्यांचें राज्य करणाऱ्या आपल्या स्वतःपेशांहि विष्णु तिला अधिक मोठा वाटतो आहे, असे पाहून रावणाला तिच्या अज्ञानावरून फार कीव आली, व त्याने तिची खात्री करण्याचा पुष्कळ प्रयत्न केला कीं, अलीकडे विष्णु वगैरे कोणी मोठे नाहीत, मोठा काय तो मी. परंतु तिची समजूत न पडून तिने शाप दिला कीं, तूं मला छळलें आहेस त्यापेक्षा मीच तुझ्या वधाला कारण होईन. व तीच वेदवती बुढल्या जन्मी सीता झाली ! असल्या कामांध झालेल्या जुलुमी राजांचा सूड घेण्याकरितां किती तरी साध्वी स्त्रियांना आज-पर्यंत पुनर्जन्म घ्यावे लागले असतील आणि याच्या पुढें घ्यावे लागतील ! अनाथ अवलांवर बलात्कार होऊं लागले कीं, जुलुमी राजांच्या पापाचे घडे भरत आलेच म्हणून समजावे. ज्यांच्यावर बलात्कार केला जातो त्या स्त्रिया अवला असतील, व त्या वेळी त्यांच्या हातून काहीं एक न होतां त्या बिचाऱ्या मरूनहि जातील. पण तें बलात्काराचें आणि जुलुमाचें कृत्य पाहून आणि ऐकून इतर लक्षावधी लोकांच्या मनांत क्रोधाग्नि भडकलेला असतो व प्रत्यक्ष परमेश्वरहि आपलें वज्र त्याच्या डोक्यांत घालण्यासाठी हातांत घेऊन तयार असतो.

यापुढें रावणानें जें अघोर पातक केलें, तें यज्ञविध्वंसनाचें होय. मरुत्त नांवाचा राजा उशीरवीज या देशांत यज्ञ करित अमतां रावण तेथें गेला. या जुलुभी राक्षसाची भीति त्या वेळीं इतकी पसरली होती कीं, त्या देशांत जे अनेक देव हविर्भाग घेण्याकरितां जमले होते, त्यांचीसुद्धां रावणाला पाहून पांचावर धारण बसली, व त्यापासून आपलें संरक्षण करण्याकरितां इंद्रानें मयूराचें, यमानें कावळ्याचें, वरुणानें हंसाचें आणि कुबेरानें कोंबड्याचें स्वरूप धारण केलें. देव देखील जर जुलुभी राजाला इतके भितात, तर माणसें भ्यालीं व पशुपक्ष्यांप्रमाणें वर्तन करूं लागलीं, तर त्यांत नवल तें काय ? रावणानें येथपर्यंत आपल्या राज्याचीं व पापाचीं पाळेंमुळें बरीच दूरवर नेलीं. राजधानीकरितां एक सोन्याची लंका व हवा खाण्याकरिता एक विमान त्यानें उपटलें व देवांचा उपमर्द करून परास्त्रियावर बलात्कार करण्याच्या वगेरे प्राथमिक गोष्टी त्यानें केल्या. नंतर त्याच्या मनात असा विचार आला कीं, आपण एवढे मोठे राजे आणि आपलें राज्य या लंकेसारख्या क्षुद्र आणि लहानशा वेदांत ! हें काहीं ठीक नाही. असें वाटून त्यानें आपलें राज्य वाढविण्याला सुरुवात केली. दुसऱ्याचें राज्य लुबाडून घेतल्यावाचून याचें राज्य वाढणार कसे ! पण दुसऱ्याचें राज्य आपण कां घ्यावें, किंवा त्यांत काहीं अन्याय आहे हे जुलुभी राजाच्या स्वप्नांतसुद्धां येत नाही. आपल्याला पाहिजे आहे म्हणून आपण ते घ्यावें, याच्या पलीकडे त्यांच्या धर्मशास्त्राची गतीच जात नाही. आपल्या अंगांत सामर्थ्य आहे, म्हणून दुसऱ्यांचीं राज्यें हरण करण्याचा आपल्याला नैसर्गिक अधिकार आहे, अशी यांची समजूत झालेली दिसते. लंकेतील जुलुभी बंडखोराच्या नीतिशास्त्रांतील तर पहिलें सूत्र 'युद्धं प्रयच्छ, निर्जितोरमीति वा वद ।' (युद्धाला सिद्ध हो, नाही तर पराभव झाला म्हणून कवूल कर) याप्रमाणें होतें. असल्या आपमतलबी आणि जुलुमाच्या सूत्रावर राजनीति अवलंबून राहूं लागली म्हणजे मग कोणत्या दुर्बल राज्याचा सुरक्षितपणा कायम राहणार आहे ! रावणाची पहिली धाड मरुत्त राजावर पडली व त्याच्या यज्ञाचा विध्वंस करून तेथील ऋषींना मारून रावण त्याचें रक्त प्याला. हें लांडग्यासारखें अघोर कृत्य करून नंतर रावणाची स्वारी दुसऱ्या राजांकडे वळली. जितके जितके म्हणून ससे तितके तितके सर्व लांडग्याचे भक्ष्य, त्याप्रमाणें जितके दुबळे

राजे तितके जुलुमी राजाचे भक्ष्य, हा अगदी अप्रतिविधेय असाच नीती-मधील सिद्धांत झालेला दिसतो. कारण, त्याला अनुसरून रावणाने दुष्कृत, सुरथ, गाधि, गय, पुरुरवस्, वगैरे राजांच्या मुलुखांत जाऊन 'युद्धं मे दीयताम् निर्जिताः स्म इति वा ब्रूत ।' हा मंत्र म्हटला, व त्यासरसे ते सर्व राजे शरण आले. वास्तविक पाहता त्यांनी रावणाचा काय अपराध केला होता, की ज्यासाठी त्यांनी आपल्या स्वतंत्रतेला मुकून रावणाचे गुलाम व्हावे ? आता ते रावणापेक्षा कमी बलाढ्य होते, हा जर त्यांचा गुन्हा असेल तर मात्र त्यांना मिळालेलें शासन यथायोग्य आहे असे म्हणावें लागेल. व यासाठी असाहि उपसिद्धांत काढावा लागतो की, जेव्हां कोणी अन्यायी बुद्धीचा राजा बलाढ्य असेल, तेव्हां इतरांनी त्याच्यापेक्षा दुर्बल राहून उपयोगी नाहीत, तर त्याच्यापेक्षा बलाढ्यच झाले पाहिजे. व तसे होण्याचा समय रावणाच्या वेळी जवळच येऊन ठेपला होता. कारण, त्या वेळच्या बुद्धिबळांतल्या राजांना जिंकित जिंकित रावण अयोध्येतील अनरण्य राजाकडे आला. तेव्हां अनरण्याचा तर पराभव झालाच; पण त्याने रावणाला असा शाप दिला की, माझ्या कुळांत उत्पन्न झालेला दाशरथि राम तुला मारील. असा शाप झाला तरी त्या मदोन्मत्त राजाचे डोळे उघडले नाहीत. या सुमारास कळीचे नारद आणि जुलुमी रावण यांची ग्रंथि पडली. मग काय विचारता ? जुलुमी राजाच्या आगींत तेव ओतणाऱ्या नारदाची गांठ पडल्यावर मग कळि माजण्यास काय उशीर ? नारदाच्या सूचनेवरून रावणाने यम व वरुण या दिक्पालांवर स्वारी करून त्यांना पादाक्रांत केलें. व पुढें रावण व त्याचा पुत्र इंद्रजित यांनी इंद्रावर स्वारी करून स्वर्गातील लढाईत सांपडलेल्या ब्रह्मदेव, इंद्र वगैरे कैद्यांना लंकेमध्ये आणून कारागृहांत कोंडून ठेविले. ही तर जुलुमाची परमावधि झाली. पण या जुलुमाच्या भव्य आणि उच्च इमारतीवर अजून कळस तो चढवावयाचाच होता. व तो पुढें सीतेला चोरून नेऊन तिला वश करण्याचा रावणाने प्रयत्न केला तेव्हां चढला, असे म्हणावयास हरकत नाही. त्या लंकाधिपति रावणाच्या जुलुमामुळे हजारों स्त्रिया गार्हप्रमाणे दीन झाल्या होत्या. त्यांच्या दुःखाचें वर्णन रामायणांत फारच हृदयद्रावक रीतीने केलेले आहे. कोणी आपल्या नवऱ्यांसाठी रडत होत्या, कोणी आपल्या मुलांसाठी अश्रु ढाळीत होत्या, कोणी आपल्या भावाला

आठवीत होत्या, आणि कोणी आपल्या बापांसाठीं स्कुंदत होत्या. आणि आपल्याला या संकटांतून सोडवणारा कोणी उरला नाही, म्हणून सर्वजणी मोठ्याने आक्रोश करून रावणाला शाप देत होत्या. कधी मधून मधून त्या बलाढ्य रावणालाहि खाकेंत गुंडाळून ठेवून आपण स्वस्थ संध्यावंदन करीत बसणारे कोणी वाली भेटत. पण असे लोक भेटले म्हणजे त्यांच्या हातीं पार्थी पडून तो आपली सुटका करून घेत असे, व फिरून गरीबगुरिबांवर अम्मल गाजवायला जात असे. अशा रीतीने या 'रावणराज्यं महाराज्या' चा बंदोबस्त उत्तम प्रकारचा चालला असतां सर्व प्रजा गांजून गेली, पृथ्वी त्या जुलुमी राजाच्या अनिवार भाराने अगदीं वांकून गेली, व त्याच्या जुलुमाच्या दुःखाने कण्हू लागली. ती गाईमारवी दीन झाली, आणि क्षीर-सागरांत गाढ झोंप घेत पडलेल्या विष्णूला आपल्या विकल स्वराने जागृत करून त्याच्याजवळ तिने आपले दुःख निवेदन केले. तेव्हां श्री भगवान् परमात्मा महाविष्णु याला तिची दया आली. त्याने तिला आश्वासन दिले. आणि दशरथाच्या पोटी रामचंद्र जन्मास आले व मग विष्णूनी जे आश्वासन दिले होते, ते श्रीरामचंद्रांनी परिपूर्ण केले.

रावण हा एक जुलुमी राजा होता हें वरील रामायणातील हकीकतीवरून स्पष्टच होत आहे. तेव्हां त्याला मारणारा राम हा Tyrant-Killer (जुलुमी राजाला मारणारा) होता, असें मानण्याला कांहीं प्रत्यवाय नाही. व रामाच्या मुख्यत्वेकरून या कृत्यासाठींच आपण त्याला परमपूज्य मानीत आहों. रामाने रावणास मारले ही बातमी ऐकल्याबरोबर देवांनीं देखील जर स्वर्गांतून फुले उधळली आणि नौबदी वाजविल्या, तर मानवांना त्याबद्दल किती तरी आनंद झाला पाहिजे ! या व इतरहि रामाच्या अंगच्या गुणांबद्दल आपण आज रामाची जयंती करीत आहों व आपली मुले पुढे करतील. अशा त्या श्रीरामचंद्राचे गुणानुवाद, गाण्याची इच्छा सर्वांना सर्व काळी होवो, अशी त्या सच्चिदानंद परमात्म्यापाशीं करद्वय जोडून प्रार्थना आहे.

रेजिस्ट्रेशन अथवा सरकारच्या सचोटीच्या किरकोळ विक्रीचें दुकान : : २

रेजिस्ट्रेशन हा शब्द इंग्रजी आहे, पण त्याचा अर्थ आतां बहुतेक मराठी झालेला आहे. या शब्दाचा अर्थ ज्यांना माहीत नाहीं असे लोक आपल्या इकडे इंग्रजांच्या प्रजावात्सल्यामुळे हल्लीं विरळाच असतील. श्रीमंत व गरीब, सावकार व शेतकरी, या सर्वांना हा शब्द सारखाच परिचयाचा झालेला आहे. आपल्या जमीनजुमला किंवा घरदार गहाण ठेवून आपल्या गरजेकरितां कोणत्याहि कर्ज काढण्याची पाळी आली कीं, आपल्या कर्जखताचा रोखा रजिस्टर करून दिल्यावांचून त्याला कांहीं किंमत नाहीं, असा हल्लींचा मनु असल्यामुळे व असले कर्ज काढण्याचे प्रसंग हिंदुस्थानांतील दरिद्री होत चाललेल्या प्रजेवर वरचेवर येत असल्यामुळे 'रेजिस्ट्रेशन' हा शब्द म्हणजे गरीब लोकांच्या निर्धनतेचा एक खुणेचा शब्दच होऊन बसला आहे.

दोन इसमांमध्ये कोणत्याहि महत्त्वाच्या प्रकरणासंबंधानें एखादा दस्तऐवज झाला म्हणजे तो रजिस्टर करण्याचा परिपाठ पडलेला आहे. हा परिपाठ पडण्याचें कारण काय, या प्रश्नाचा प्रत्येकानें विचार करणें अवश्य आहे. हल्लीं न्यायाच्या कोर्टांमध्ये रजिस्टर केलेला कागद आणि न केलेला कागद ह्यांच्यामध्ये जो फरक दिसून येतो, त्यावरून पाहतां असें दिसतें कीं, 'रेजिस्ट्रेशन' हें एक कागदाचा खरेपणा जाणण्याविषयीचें बऱ्याच महत्त्वाचें साधन आहे, असें मानलें जातें. 'रेजिस्ट्रेशन'ची पद्धत निघण्याच्यापूर्वीं बहुधा अशा प्रकारच्या लबाड्या होत असाव्या कीं, ऋणकोनें घनकोला कागद लिहून देतांना एक प्रकारचा द्यावा, व तो कोर्टांपुढें येतांना निराळ्याच प्रकारचा द्यावा. शंभर रुपये कर्जाक घेतले असले, तर शंभरांचे जागीं दोनशेंच

आंकडा व्हावा, व्याज एकोव्याचें असलें, तर तें दुहोव्याचें व्हावें, गहाण एक शेत लावून दिलेलें असलें, तर एकाच्या ठिकाणीं दोन व्हावीत, अशा प्रकारचे फेरवदल कांहीं लोक करीत असले पाहिजेत. हे सर्व लबाडीचे प्रकार बंद करण्यासाठीं रेजिस्ट्रेशनची युक्ति योजण्यांत आलेली आहे हें उघड आहे. दोघांच्या दरम्यान झालेला कागद कोठें तरी तिसऱ्या ठिकाणीं नोंदून ठेवला गेला असला म्हणजे असल्या लुचेगिन्यांना सवड सांपडत नाही, किंवा अशांतून कोणी लुचेगिरी केली आणि त्या दोन पक्षकारांच्या लेखांमध्ये फरक पडला तर या तिन्हाइतपणानें नोंदलेल्या आणि प्रामाणिकपणानें कांहींएक फेरवदल न करता कायम राखलेल्या लेखांशीं तुलना करून पाहण्याला व खरें खोटें ठरविण्याला फार सोईस्कर पडतें, हा या 'रेजिस्ट्रेशन' च्या पद्धतीचा फार मोठा उपयोग आहे. 'रेजिस्ट्रेशन' चा हा मूळ आणि मुख्य उद्देश होय. आतां हा उद्देश सिद्धीस जाण्याला जें कांहीं अवश्य पाहिजे आहे तें एवढेंच कीं, दोन पक्षकारांच्या दरम्यान झालेल्या विवक्षित ठरावाची नोंद ज्या तिन्हाइतकाडे करावयाची, तो त्या केलेल्या नोंदींत कर्धाहि फेरफार करणार नाही ती जशीच्या तशीच कायम राखील, इतका त्या दोन्ही पक्षांचा त्या इसमावर विश्वास असला पाहिजे. आतां हा विश्वास मनुष्य अमुकच असला पाहिजे, असा निर्विषय असण्याचे कारण नाही. उभय पक्षांचा ज्यावर विश्वास तोच त्याचा रेजिस्ट्रार. तात्त्विक दृष्ट्या पाहतां अशी वस्तुस्थिति असली म्हणजे मनुष्यांचा व्यवहार अव्याहत चालण्याला कांहीं हरकत नाही.

दहाव्या शतकाच्या पूर्वीं मनुच्या कायद्याप्रमाणें जेव्हां हिंदुस्थानांतील लोकांना न्याय मिळत होता, किंवा त्यानंतर मोगलांच्या अरेरावी कायद्याप्रमाणें न्याय मिळू लागला, किंवा त्यापुढें मराठ्यांच्या आणि पेशव्यांच्या कारकीर्दीतून रामशास्त्रांसारखे जेव्हा लोकांना न्याय देत होते, तेव्हां दोन पक्षकारांमधील दस्तऐवज कसे लिहीत असत, त्यांतील खरेपणा शपथेवर अधिक अवलंबून असे किंवा साक्षीवर अधिक अवलंबून असे, त्या दस्तऐवजांची नोंद करण्याचें ऑफिस कोठें होतें कीं काय, व अशा नोंदीला न्यायाच्या वेळीं कितपत महत्त्व देण्यांत येत असे, वगैरे प्रश्न हिंदुस्थानांतील जुन्या इतिहासाच्या भागांतील आहेत. हा इतिहास आजमितीला तयार नाही.

तेव्हां आपल्या प्रस्तुतच्या प्रश्नाव्हाल माहिती मिळण्याचें आपल्याशीं आज कांहीं एक साधन उपलब्ध नाहीं. परंतु सामान्यतः जुन्या लोकांच्या तोंडून आणि कांहीं कागदपत्रांतून जुन्या न्यायपद्धतीव्हाल जी कांहीं थोडीशी माहिती मिळते, तीवरून ही ‘रेजिस्ट्रेशन’ ची पद्धत हल्लींच्या इतक्या व्यापकतेनें तरी निदान पूर्वीं चालू असेल असें वाटत नाहीं. ही पद्धत आपल्यामध्ये इंग्रजी अमलाबरोबरच आलेली आहे. इंग्रजांचा अम्मल येथें स्थिरस्थावर झाल्यानंतर त्यांनीं एकामागून एक कायदे करण्याला सुरुवात केली. त्यांत एके दिवशीं त्यांनीं एक ‘रेजिस्ट्रेशन’चा कायदा केला आणि जगाला असें फर्माविलें कीं, “आम्ही अतिशय प्रामाणिक आहों ! आम्ही अतिशय विश्वासू आहों ! व आम्ही अतिशय निःपक्षपाती आहों ! आम्ही पूर्णपणें प्रामाणिक, विश्वासू, आणि निःपक्षपाती आहों अशी आमची खात्री असल्यामुळें आम्हीं ‘रेजिस्ट्रेशन’ चीं हपिसें ठिकठिकाणीं उघडलीं आहेत. त्यांत येऊन तुम्ही आपले दस्तऐवज निर्घास्तपणें नोंदून घ्या !” अशा प्रकारची द्वाही आमच्या इंग्रज सरकारनें किरविल्याबरोबर जिकडे तिकडे प्रामाणिकपणा, विश्वासूपणा, आणि निःपक्षपातीपणा, याची एकच गर्दी उडून जणूं काय रामराज्यालाच सुरुवात झाली आहे असें लोकांना वाटूं लागलें. पण सरकारनें हें जें रेजिस्ट्रेशनचें काम आपल्याकडे घेतलें आहे, त्यासंबंधानें बऱ्याच गोष्टी विचार करण्यासारख्या आहेत.

दोन पक्षांचा ज्याच्यावर विश्वास आहे असा कोणीहि तिन्हाईत ‘रेजिस्ट्रेशन’ चें काम करूं लागल्यास त्याला वास्तविकपणें हरकत नसावी, या तत्त्वाचें स्पष्टीकरण पूर्वीं केलेलेंच आहे व तो तिन्हाईत मनुष्य प्रामाणिक, विश्वासू, आणि निःपक्षपाती असला म्हणजे तो दोन पक्षांच्या दरम्यान रेजिस्ट्रेशनचें काम करण्याला पात्र होतो, हें त्यावरून उघड होत आहे. असे लोक हिंदुस्थानांत ‘रेजिस्ट्रेशन’चा कायदा सुरू केला तेव्हां कोणी नव्हते असें नाहीं. तिन्हाईतपणें नोंद ठेवण्यापुरते प्रामाणिक, विश्वासू, आणि निःपक्षपाती लोक पुष्कळ सांपडले असते. फ्रेंसीच्या लढाईच्या आधीं “ताबडा आणि पांढरा” असे दोन कागद तयार करणाऱ्या, अयोध्येच्या अनाथ बेगमांवर पैशासाठीं अन्यायानें जुलूम करणाऱ्या आणि हिंदुधर्मशास्त्रप्रमाणें आम्ही हिंदु लोकांना वागवूं असें अभिवचन देऊन निपुत्रिक हिंदु संस्था-

निकांना दत्तकाची परवानगी न देणाऱ्या इंग्रजांना आपणच पुढें होऊन आपल्याच तोंडांनै 'आम्ही प्रामाणिक, विश्वासू व निःपक्षपाती आहों,' असें सांगण्याची पाळी यावी, इतकें प्रामाणिक मनुष्यांचें दुर्भिक्ष हिंदुस्थानांत त्या वेळीं खास नव्हतें. आतां इंग्रज लोकहि प्रामाणिक, विश्वासू, आणि निःपक्षपाती असतील; ते तसे नाहीत असें कोणाचें म्हणणें नाही. पण ते प्रामाणिक असले म्हणजे जगांत दुसरे कोणी प्रामाणिक नाहीतच, असें मात्र म्हणतां यावयाचें नाही. व त्यांच्याशिवाय दुसरे जर प्रामाणिक लोक आहेत, तर त्यांनींहि तिऱ्हाईत या नात्यानें वर सांगितलेल्या प्रकारची नोंद ठेवण्याला कय हरकत आहे? व ती त्यांनीं तशी ठेविली असल्यास व ती उभयपक्षांस मान्य असल्यास ती सरकारनेंहि कां कबूल करूं नये! पण सरकारनें इतर गोष्टींप्रमाणें प्रामाणिकपणाचाहि सगळा मक्ता आपल्याकडेच घेतलेला आहे असें दिसतें. कारण 'रेजिस्ट्रेशन'चा हक्क त्यांनीं दुसऱ्या कोणालाहि ठेवलेला नाही.

शिवाय आज अशी स्थिति आहे कीं, सरकारच्या दप्तरांत नोंदलेला कागद न्यायाचीं कोर्टे अत्यंत विश्वसनीय समजून तो पुराव्यांत ग्राह्य आहे असें मानतात. परंतु दोन्ही पक्षकारांचा एखाद्या तिऱ्हाईतावर भरंवसा असला आणि त्यानें ठेवलेली नोंद जर त्या पक्षकारांना मान्य असली तर अशा प्रकारच्या तिऱ्हाईताच्या येथील नोंद पुराव्यांत ग्राह्य म्हणून मानण्याला न्यायाच्या कोर्टांना कांहीं हरकत असतां कामा नये. कारण, न्यायाच्या कोर्टांचा आणि सरकारचा अर्थाअर्थी कांहींएक संबंध नाही. दोन पक्षांमधील न्याय निवडणें हें कोर्टांचें काम आहे. त्या कामासाठीं लागारा पुरावा सरकारकडून आलेला असो, किंवा एखाद्या खाजगी मनुष्याकडून आलेला असो, त्यांतील खरेखोटेपणा पाहून त्याप्रमाणें न्यायाधीशानें न्याय दिला पाहिजे. अशी वास्तविक स्थिति असतां न्यायाच्या कोर्टांनै एका इसमाच्या रेजिस्टरला पुराव्यांत ग्राह्य मानावें आणि दुसऱ्या इसमाच्या रेजिस्टरला ग्राह्य मानूं नये, म्हणजे हा न्यायाच्या कोर्टांत अन्याय होत आहे, असें म्हणणें भाग पडतें. या बाबतींत सरकार एका कायद्यानें दोन अन्याय करतें. आपण स्वतः प्रामाणिकपणाचा सर्व मक्ता घेऊन लोकांच्या प्रामाणिकपणावर अविश्वास करतें हा एक, आणि स्वतंत्र,

तिन्हाईत, आणि निःपक्षपाती अशा न्यायाच्या कोर्टीनाहि आपल्या कायद्याच्या योगानें लोकांवर अविश्वास करण्याला भाग पाडतें हा दुसरा.

पण इतकेंच करून सरकार या रेजिस्ट्रेशनच्या बाबतीत थांबतें तर कोणाचें कांहीं फारसें म्हणणें नव्हतें. तिन्हाइतांच्या कागदपत्रांची नोंद ठेवण्याच्या कामांत सरकार विश्वासूपणानें वागतें याबद्दल कोणाला शंका नाही. लोकांच्या सनदा, वतनें, इनामें, संस्थानें, जहागिरी, इत्यादि संबंधाच्या कागदपत्रांच्या बाबतीत सरकारकडून पाहिजे तितकी खबरदारी कांहीं कांहीं प्रसंगी घेण्यांत आली नाही, असा कांहींचा सरकारावर आक्षेप आहे. पण ज्या बाबतीत सरकारचें नफानुकसान कांहीं नाही, त्या बाबतीत लोकांचे दस्तऐवज वगैरे असतील तसे कायम राखण्याविषयी आमच्या सरकारची प्रख्याति आहे. व याबद्दल तें स्तुतीस पात्र आहे. या बाबतीत त्यांच्यापाशीं सचोटी आहे याबद्दल कोणाला शंका नाही. पण ती सचोटी त्यांनीं विक्रीसाठीं बाजारांत ठेवावी, ही मात्र मोठ्या दुःखाची गोष्ट आहे. समुद्राचें पाणी वाळवून त्याचें मीठ पाहिजे त्याला करतां आलें असतें. पण सरकार लोकांना म्हणतें कीं, तें तुम्ही कोणी वाळवूं नका. तें फक्त आम्हीच वाळवूं ! आणि तें तुम्ही आमच्यापासून विकत घ्या. हें म्हणणें जसें अन्यायाचें आहे, तसेंच रेजिस्ट्रेशनच्या बाबतीतहि सरकारचें म्हणणें अन्यायाचें आहे. प्रामाणिकपणा ही चीज लोकांपाशीं पुष्कळ असतां त्यांस सागावयाचें कीं, रेजिस्ट्रेशनच्या बाबतीत तुम्ही आपल्या प्रामाणिकपणाचा उपयोग करतां कामा नये, तर तेथे आम्हीच आपला प्रामाणिकपणा उपयोगांत आणूं, आणि त्याबद्दल तुम्ही आम्हांला पैसे दिले पाहिजेत; हें म्हणणें बरोबर नाही. सचोटीसारखी चीज तेलतुपाप्रमाणें दुकानांत विक्रीला माडणें, हेंच आधीं थोडेंसें गैरशिस्त आहे. ती चीज परमेश्वरानें उदार अंतःकरणानें आपल्याला दिलेली आहे. तेव्हां तितक्याच उदारपणानें तिच्यावर किंमत न घेतां ती आपण दुसऱ्यांना द्यावी हें उचित आहे. पण लोभी माणसांना आपली सचोटी फुकट देण्याची सवड नसली, तर त्यांनीं ती विक्रावी असेंहि क्षणभर कबूल करतां येईल. पण अशी सचोटी विकण्याचीं दुकानें अनेकांनीं काढलीं असतां त्यांचीं दुकानें बंद करून, सर्व लोकांनीं आमच्याच दुकानांतून सचोटी विकत घ्यावी, असा हुकूम करणें हें शुद्ध दांडगाईचें

आणि पाचछाई अमलाचें लक्षण आहे. कोणत्याहि मालाचीं दुकानें पुष्कळ असलीं म्हणजे एकमेकांच्या स्पर्धेनें गिऱ्हाइकाला माल स्वस्त मिळतो. परंतु दुसरीं दुकानें बंद करून एकच दुकान चालू ठेविलें तर मग त्या दुकानांत जो सांगतील तो दर गिऱ्हाइकाला द्यावा लागतो. व हीच स्थिति सरकारनें रेजिस्ट्रेशनची आज करून ठेविली आहे. रेजिस्ट्रेशनचें डिपार्टमेंट चालण्याला काहीं खर्च लागतो हें खरें आहे. म्हणून तो खर्च भागण्यापुरती सरकारनें फी ठेविल्यास कोणाचें काहीं फारसें म्हणणें येणार नाहीं. परंतु या खात्याच्या जमाखर्चाचे आंकडे पाहिले तर सरकारनें हीं एक उत्पन्नाचीच बाब केली आहे, असें म्हणावें लागतें. आपण मुंबई सरकारचें उदाहरण घेतलें, तर या सरकारनें गेल्या दहा वर्षांत या रेजिस्ट्रेशन डिपार्टमेंटपासून किती पैसे उकळले आहेत, हें पुढें दिलेल्या कोष्टकावरून लक्षांत येईल.

वर्ष	शिल्क रुपये
१८८९-९०	१,८३,५५९
१८९०-९१	१,८६,४४२
१८९१-९२	२,०८,२२४
१८९२-९३	२,४४,६२८
१८९३-९४	२,५८,५६१
१८९४-९५	२,९१,४८७
१८९५-९६	३,०५,७७९
१८९६-९७	३,०८,२४६
१८९७-९८	२,८०,६४५
१८९८-९९	२,७१,२४५

या आंकड्यांवरून सरकार या धंद्यांत कसा नफा मारीत आहे, हें स्पष्ट दिसून येईल. या प्रामाणिकपणाच्या व्यापारांत सरकारचा नफा दिवसेंदिवस वाढतच जात आहे. दहा वर्षांच्या पूर्वी जेथें एक लक्ष व्यांयशीं हजार नफा होत असे, तेथें आतां तो नफा तीन लक्षांच्यावर गेलेला आहे. शेवटचीं दोन वर्षे ग्रेग

आणि दुष्काळ असल्यामुळे, या खात्यांतील शिल्पक काहींशी तीन लक्षांहून कमी झाली आहे. पण प्लेगने आणि दुष्काळाने सगळ्याच प्रकारच्या दुकानदारीला थोडाबहुत धक्का बसला आहे. त्याचप्रमाणे तो या सचोटीच्या दुकानदारीला बसला यांत काहीं नवल नाही ! सरकार या व्यापारांत इतका नफा मिळविते म्हणूनच आम्ही याला 'सचोटीच्या किरकोळ विक्रीचे दुकान' असे म्हटले आहे. दुकानांत आणि या खात्यात काहीं विशेष फरक आहे असे नाही. या देशातील लोक अन्नाला महाग झाले आहेत. अशा देशांपैकी एका इलाख्यांतील लोकांपासून सरकारने दोन तीन लक्ष रुपये दरसाल सचोटीच्या व्यापारावर उकळावेत, हे खरोखर अश्लाघ्य आहे. हेच रुपये गरीब लोकांपाशी राहिले असते तर आज कित्येक कुटुंबांचे थंडीवाऱ्यापासून आणि क्षुधेपासून संरक्षण झाले असते. सरकार गरीब शेतकऱ्यांची आपण फार कीव करीत आहो असे नेहमी दाखवीत असते; पण त्याच गरीब शेतकऱ्यांच्या पैशांतून हे श्रीमंत सरकार दरसाल दोन तीन लाख रुपये निव्वळ मधल्यामध्ये उपटीत असते. कारण, परिणामी सर्व खर्चाचा बोजा गरीब ऋणकोवरच पडतो, हे कोणास सांगायचा पाहिजे असे नाही. तेव्हा ज्यांची कीव करावयाची त्यांच्यापासून त्या किंवेची किंमत म्हणून दोन तीन लाख रुपये काढून आपल्या खजिन्यांत टाकावयाचे, ही कीव करण्याची पद्धत निदान हिंदुस्थानातील लोकांस तरी खास हितावह होत नाही.

ही स्थिति लक्षात आली म्हणजे, ही स्थिति दूर करण्याला आपल्याला काहीं उपाय योजिता येईल किंवा नाही, असा प्रश्न साहजिकपणे उत्पन्न होतो. सरकारच्या कोर्टात किर्याद करावयास गेल्याने सावकाराला व कुळाला दोघांनाहि बराच खर्च सोसावा लागतो. तो टाळण्याकरितां लवाद कोर्टाची कल्पना निघालेली आहे. त्याचप्रमाणे या रेजिस्ट्रेशनसंबंधाची काहीं व्यवस्था आपसामध्येच लोकांनी केली, तर ती जुळणें अशक्य आहे असे नाही. आपल्या हातांत घेऊन चालवितां येतील अशा पुष्कळ संस्था सरकारच्या हातीं आज आहेत. त्या सरकारच्या हातून आपण आपल्याकडे घेतल्यास त्यांत आपला फायदा आहे. खाजगी शिक्षणाच्या शाळा आणि लवाद कोर्टे हीं दोन अशा प्रकारची उदाहरणे आहेत व अशा आणखीहि पुष्कळ बाबी सांपडूं शकतील कीं, ज्यांच्याशीं सरकारचा अर्थाअर्थी काहीं संबंध नाही, व

ज्या लोकांनी आपल्या हाती घेतल्या असतां हि चालूं शकतील. कांहीं ठिकाणीं हल्लीं सरकारचे रेजिस्ट्रार आहेत. त्यांच्या ऐवजीं लोकांनीं आपल्या वतीनें निराळे इसम नेमून व्यवस्था केल्यास ती अगदीं कमी खर्चानें व अधिक फायद्यानें पार पडण्याचा संभव आहे. व मिळणाऱ्या हक्काबद्दल मागणी करण्यांत तल्लीन होऊन गेलेल्या मोठमोठ्या संस्थांनीं आपल्या हातून होण्यासारखीं असलेलीं असलीं लहानलहान कामेंच आधीं शेवटास नेलीं, तर त्यांत लोकांचा फायदा आणि त्यांचें महत्त्व अधिक वाडल्यावांचून कधीं हि राहणार नाही.

आमच्या इंग्रजांच्या इंपीरियालिझमचा

शेवट काय होणार ? : : : ३

आम्हांला इंग्रजांनीं आपल्या सत्तेखालीं ओढले आहे म्हणा, किंवा ईश्वरानें आम्हांला इंग्रजी छात्राच्या शीतल छायेत आणून ठेविले आहे म्हणा; कसेही असले, तरी आम्ही आज त्यांच्या अंमलाखालीं आहों हे खरें. ज्या अर्थी आम्ही त्यांच्या अंमलाखालीं आहों त्याअर्थी त्यांचा अमल उत्तरोत्तर फैलावत गेला तर त्यात आम्हांला आनंदच आहे. व याचें प्रत्यंतर पाहण्याला फारसें दूर जावयास पाहिजे आहे असें नाही. मेककिंगचा वेढा उठला आणि इंग्रजांच्या सैन्यानें प्रिटोरियामध्ये प्रवेश केला, ह्या बातम्या ऐकून आम्ही कसे नाचलों; वगैरे गोष्टी

३ रा] आमच्या इंग्रजांच्या इंपीरियालिझमचा शेवट काय होणार ? १७

जे अजून विसरले नसतील, त्यांना आमच्या वरील म्हणण्याची सत्यता तेव्हांच कळून येईल. पण एका दृष्टीने जरी अशा गोष्टींपासून सर्वाना आनंद झाला, तरी त्याच गोष्टींपासून विचारी मनुष्यांना कधी कधी मोठी काळजी उत्पन्न होते. व ट्रान्सवालांतील जयाप्रीत्यर्थ झालेला दिव्यांचा लखलखाट, टाळ्यांचा गजर, व्याख्यानांचा कहर, आणि गरिबांची ब्राह्मणभोजने, यांच्या गोंगाटातून आणि कलकलाटातून मन जरा मोकळे झाले, व त्याला जरा निवांतपणा मिळाला, म्हणजे त्या मनांत 'आमच्या इंग्रजांच्या इंपीरियालिझमचा शेवट काय होणार ?' हा प्रश्न उत्पन्न होतो. हा प्रश्न या पूर्वीहि अनेक वेळां लोकांचे मनांत उत्पन्न झाला असेल. पण हल्ली तर तो फारच वारंवार उत्पन्न होऊ लागला आहे. व त्याला कारणेहि आहेत. तीं अशीं कीं, आमच्या इंग्रजांचे राज्य मुळचेंच फार अफाट आहे. त्यांतून नुकतीच जी दक्षिण आफ्रिकेमध्ये लढाई झाली तिच्या योगाने इंग्रजांच्या राज्यांत आणखी भरच पडली. पण ही राज्यविस्ताराची भीति सुदैवाने येथेच थांबती, तर फार वरें झाले असतें. पण तसें कोटून होणार ? काल ट्रान्सवाला इंग्रजांनी आपल्या छत्राखाली घेतले की नाही तोंच आज चीन देशातील कांहीं भाग 'मला तुमच्या छत्राखाली घ्या, मला तुमच्या छत्राखाली घ्या,' असें म्हणत त्यांच्या पाठीस लागला आहे. व सर्व जगाला आपल्या कायद्याने धर्मशील, आपल्या सुधारणेने सखी, आणि आपल्या कायद्याने शांतताप्रिय करूं इच्छिणाऱ्या आमच्या इंग्रजांना असें कोणी म्हटलें म्हणजे, त्याचा शब्द त्यास मोडवत नाही. हा त्यांच्या सद्गुणामुळे त्यांच्या अंगी एक मोठा दोष जडलेला आहे. पण 'भिडें भिडें आणि पोटा वाटे' या म्हणीप्रमाणें आपली राज्यमर्यादा आपल्या आहाराबाहेर जात आहे. ही गोष्ट आमच्या राज्यकर्त्यांच्या लक्षांत येत नाही हें फार वाईट आहे. पण या गोष्टीकडे त्यांचें लक्ष जात नसलें तर तें आपण दवडलें पाहिजे. आणि इतकें करूनहि त्यांचें लक्ष तिकडे गेलें नाही, तरी लोकांचें लक्ष तरी निदान तिकडे जाणें फार जरूर आहे.

आज पृथ्वीच्या पाठीवर एकट्या इंग्रजांचेंच साम्राज्य (Empire) आहे असें नाहीं. इतरहि कांहीं लोकांची साम्राज्ये आहेत. हल्लीं आम्ही येथे साम्राज्य हा जो शब्द वापरला आहे, त्याची कल्पना मुख्यत्वे-

करून म्हटली म्हणजे अशी की, एक मुख्य देश आणि त्यानें जिंकून किंवा वसाहती करून वगैरे मिळविलेले दुसरे प्रांत हे सर्व मिळून जो एक पृथ्वीचा प्रदेश, त्याला साम्राज्य असे म्हणावयाचें. उदाहरणार्थ, युनायटेड किंग्डम, म्हणजे इंग्लंड, स्कॉटलंड, आणि आयर्लंड, या तिन्ही मिळून बनलेला जो एक देश, तो मुख्य व त्यानें जिंकून काबीज केलेले हिंदुस्थानासारखे देश, व वसाहतीच्या योगानें हस्तगत करून घेतलेले कानडा वगैरेसारखे देश, हें सर्व मिळून जो एक प्रदेश एका राजकीय छात्राखाली आलेला आहे त्याला आपण ' ब्रिटिश एम्पायर, ' किंवा ' इंग्रजांचें साम्राज्य ' असें म्हणतां. याचप्रमाणें रशियन एम्पायर, जर्मन एम्पायर, फ्रेंच एम्पायर, वगैरे अनेक साम्राज्ये आहेत. व साम्राज्य ही संज्ञा जरी कांहीं देशांना लागू नसली तरी वराल साम्राज्यांच्याच योग्यतेचे असे दुसरेहि कित्येक देश आहेत. या वर्गांत स्पेन व अमेरिकेंतील युनायटेड स्टेट्स वगैरे येऊ शकतील. वर जीं साम्राज्यांचीं किंवा साम्राज्यासारख्याच मोठमोठ्या देशांचीं नांवें दिलीं आहेत, त्या प्रत्येकांतील लोकसंख्येचे एका विशिष्ट दृष्टीनें आपण दोन वर्ग करूं. उदाहरणार्थ, आपण फ्रेंच एम्पायर घेतलें, तर त्यांत खुद्द फ्रान्सचे लोक आणि त्या फ्रान्सच्या लोकांनीं जिंकून आपल्या ताब्यांत आणलेले परदेशचे लोक, अशा दोन प्रकारच्या लोकांचा फ्रेंच एम्पायरमध्ये समावेश होत आहे. सारांश, कोणतेंहि राज्य किंवा साम्राज्य घेतलें तर त्यांत मूळचे जिकणारे लोक आणि त्यांनीं जिकलेले लोक असे दोन वर्ग होतात. या दोन वर्गांची निरनिराळ्या राष्ट्रांशीं तुलना केली असतां इंग्लंडची स्थिति किती भयंकर आहे, व आतां यापुढेंहि इंग्लंडनें आपली राज्यमर्यादा वाढविण्याचा प्रयत्न केल्यास तो किता धोक्याचा आहे, हें सहज कळून येणार आहे. म्हणून त्या संबंधाचें एक कोष्टक तयार करून आम्ही खाली देतो:—

३ रा] आमच्या इंग्रजांच्या इंपीरियालिझमचा शेवट काय होणार ? १९.

साम्राज्य किंवा राज्य	मूळचे लोक	त्यांनीं जिंकलेले पर- देशांतील लोक
फ्रान्स	३,८५,१७,९७५	५,२६,४२,९३०
जर्मनी	५,२२,७९,९००	१,०६,६०,०००
रशिया	९,४२,१५,४१५	३,४७,८४,५८५
स्पेन	१,७५,६५,६३२	१,७३,०००
युनायटेड स्टेट्स	६,२६,२२,२५०	१,०५,४८,२८२
ब्रिटिश एम्पायर	४,०१,८८,९२७	३४,५०,९१,२१३

वरील कोष्टकांतील तिसऱ्या कॉलमांत डिपेन्डन्सीज, कॉलनीज वगैरेंची लोकसंख्या दिलेली आहे, व दुसऱ्या कॉलमांत त्या डिपेन्डन्सीज आणि कॉलनीज ज्या ज्या देशांच्या ताब्यांत आहेत त्या त्या देशांतील लोकसंख्या दिलेली आहे. हे आंकडे आज १९०० सालांत अगदी बरोबरच भरतील असे नाही, तरी पण आपल्याला सध्यां जो विचार कर्तव्य आहे, त्या संबंधानें पाहिलें असता हे आंकडे बरोबर आहेत असें धरून चालण्यास कांहीं हरकत नाही. या वरील आकड्यासंबंधानें विचार करतां आपल्याला असे दिसून येतें कीं, जर्मनी, रशिया, स्पेन आणि युनायटेड स्टेट्स हीं चार राज्यें अगर साम्राज्यें एका वर्गांत मोडतात; म्हणजे अशीं कीं, या चारोंपैकीं प्रत्येक मूळच्या देशांतील लोकसंख्या त्यांनीं जिंकलेल्या देशांतील लोकसंख्येपेक्षां पुष्कळ पटीनें अधिक आहे. म्हणजे याचा अर्थ असा कीं, या चार राज्यांना जिंकलेल्या लोकांपासून फारशी भीति नाही. पण हीं चार खेरीज करून बाकी राहिलेल्या दोन साम्राज्यांची तशी स्थिति नाही. फ्रेंच एम्पायर आणि ब्रिटिश एम्पायर यांतील फ्रान्स आणि युनायटेड किंग्डम यांची लोकसंख्या त्यांनीं जिंकलेल्या लोकांच्या सख्येहून कमी आहे. फ्रान्सच्या लोकांपेक्षां फ्रान्सनें जिंकलेले लोक सरासरी दीडपटीनें अधिक आहेत. पण ब्रिटिश एम्पायरचें प्रमाण यापेक्षां कितीतरी पटीनें भयंकर आहे. वरील कोष्टकांत ४,०१,८८,९२७ ही युना-

यटेड किंग्डममधील जिकणाऱ्या लोकांची म्हणून संख्या दिलेली आहे. परंतु वास्तविक पाहतां आयर्लंड हें या ठिकाणीं युनायटेड किंग्डममध्ये न घरतां, तें डिपेन्डन्सीज आणि कॉलनीजमध्येच घरलें पाहिजे. कारण आज जसे इतर जिकलेले लोक आहेत, तसेच आयर्लंडचे लोकहि लेखले जात आहेत. व ब्रिटिश एम्पायरला किती भीति आहे, या प्रश्नाचा विचार जिकलेल्या लोकांच्या संख्येच्या घोरणानें जेव्हां करावयाचा असेल, तेव्हां आयर्लंडच्या लोकसंख्येचा समावेश जिकणाऱ्या लोकांत न करतां, जिकलेल्या लोकांतच केला पाहिजे; व असें केलें म्हणजे जिकणारे लोक ३,५४,८४,१७७ होतात, व जिकलेल्या लोकांची संख्या ३४,९८,९५,९६३ होते. पण ही जिकलेल्या लोकांची संख्या नुकतीच आणखीहि वाढली आहे. ट्रान्सवाल आणि ऑरेंज फ्री स्टेट येथील लोक-संख्याहि वरील आकड्यांत मिळविणें जरूर आहे. ती मिळविली असता ब्रिटिश एम्पायरमधील एकंदर जिकलेल्या लोकांची संख्या ३५,१०,९७,६२२ होते म्हणजे आज ब्रिटिश एम्पायरमध्ये जिकणारे साडे तीन कोटी आणि जिकलेले पस्तीस कोटी लोक आहेत असें होतें. व एक जिकणारा व दहा जिकलेले, असें यावरून प्रमाण दुसऱ्या कोणत्याहि राज्यांत अगर साम्राज्यांत नाहीं, हें वरील कोष्टकावरून उघड दिसून येईल. व कोष्टकांत जीं राज्यांचीं नांवें दिलीं आहेत त्यांच्याशिवाय अधिक मोठीं राज्यें जगाच्या पाठीवर कोणतीहि नाहींत, तेव्हां यावरून उघड असा अर्थ झाला कीं, एक जिकणारा आणि दहा जिकलेले, असें विलक्षण अघटित, आणि भीतिप्रद प्रमाण जगाच्या पाठीवर दुसऱ्या कोठेहि नाहीं. पूर्वीच्या इतिहासांत मोट मोठीं साम्राज्यें होऊन गेलीं. असीरिया, रोम, स्पेन, वगैरेचीं पूर्वीं फार विरिणें साम्राज्यें होती. परंतु त्या वेळची लोकसंख्या निश्चयात्मक रीतीनें कोठें दिलेली नसल्यामुळें त्यांनीं या बाबतींत किती कहर उसळून सोडला होना हें समजणें कठीण आहे. तेव्हां आजच्या उपलब्ध माहितींत आमच्या इंग्रजांचाच पहिला नेबर लागतो, यांत संशय नाहीं.

वरील विवेचनावरून दृष्टोत्पत्तीस येणारी ब्रिटिश साम्राज्याची स्थिति कोणत्याहि प्रकारें समाधानकारक नाहीं, असें म्हटल्याशिवाय कोणाच्यानेंहि राहवणार नाहीं. हा इंग्रजी साम्राज्याचा मनोरा फार भव्य व उंच होत आहे खरा; पण मनोरे बांधण्याचा नियम असा आहे कीं, बुंधाशीं त्यांची जितकी

३ रा] आमच्या इंग्रजांच्या इंपीरियालिझमचा शेवट काय होणार ? २१

लांबीरंदी असेल, त्याच्यापेक्षा लांबीरंदीचा घेर वर अधिक अधिक वाढत जातां कामां नये, तर तो कमी कमीच होत गेला पाहिजे. जर कोणी या नियमाकडे दुर्लक्ष करून आपल्या मनोऱ्याचा घेर वर अधिक अधिक वाढवीत जाईल, तर गुरुत्वाकर्षणाचा कायदा त्याचें बर्धी ऐकणार नाही. आणि तो त्या मनोऱ्याला केव्हा तरी खाली ओढल्यावांचून राहणार नाही, सृष्टीचे नियम मोडून आणि गुरुत्वाकर्षणाचा उपमर्द करून जर एखादा मनोरा आपलें डोकें वर उचलूं लागला, तर ते मोडलेले सृष्टीचे नियम आणि ते उपमर्द पावलेले गुरुत्वाकर्षणाचे कायदे, त्या मनोऱ्यावर आपला सूड उगविल्यावांचून व त्या मनोऱ्याचें वर निघणारं डोकें जमीनदोस्त केल्यावांचून कधीहि राहणार नाहीत. व जे नियम मनोरा बांधताना गवंड्यांनीं लक्षांत ठेविले पाहिजेत, तेच नियम राज्याची इमारत उभारतांना राज्यकारस्थानी पुरुषांनींहि लक्षांत ठेवले पाहिजेत. त्या नियमांचें उल्लंघन करणें दोषांनाहि श्रेयस्कर नाही. पण एक जिकणारा आणि दहा जिकलेले ही राज्याची इमारत म्हणजे पायाच्या बाहेर शिखराचा घेर जाणाऱ्या मनोऱ्यासारखीच आहे, असें म्हणण्यास हरकत नाही. असल्या इमारतीला कोणता सोसाट्याचा वारा केव्हा खाली पाडील, याचा नेम नाही. इतकी पतनोन्मुख इमारत कोणत्याहि राष्ट्रांनें बांधली नाही, हें वरील कोष्टकावरून दिसतच आहे. मग आमच्या इंग्रजांनीं तरी ही राजकीय शिल्पशास्त्रांतील असंभाव्य रचना करण्याच्या भरीस काय म्हणून पडावें ? बुंध औरस चौरस एक मैल व शिखर औरस चौरस दहा मैल असा न टिकणारा मनोरा आज उभारावा आणि उद्यां तो कोसळावा, यापेक्षां जी पायाची लांबीरंदी त्याच्यापेक्षां शिखराची लांबी रंदी कमी, असा पण चिरकाल टिकणारा, असा मनोरा उभारण्यात अधिक भूपण आहे.

एक जिकणारा व दहा जिकलेले ही स्थिति सुरक्षितपणाची आहे असें कधीहि म्हणतां यात्र्याचें नाही. एक जिकणारा आणि दहा जिकलेले म्हणजे एकाला दहा शत्रू असा अर्थ होतो. एखादा नवीन मुलूख जिंकून साम्राज्याला जोडला म्हणजे आपण सर्व आनंदित होतो. पण त्याच्या दुसऱ्या बाजूकडे कोणाचेंहि लक्ष जात नाही. पण आपलें त्या दुसऱ्या बाजूकडे लक्ष गेलें नाही म्हणून ती दुसरी बाजू नसते असें मात्र नाही. ऑरेंज रिव्हर

कॉलनी ब्रिटिशसाम्राज्यांत सामील केली आहे म्हणून आपल्याला आनंद होत आहे; पण त्याबरोबर इंग्लंडला किती नवीन शस्त्रे झाले याचा आपण विचार करीत नाही. तेथील लोकांचे स्वातंत्र्य गेलें, यांत त्यांना काहीं मौज वाटत असेल काय ? व आतां पारतंत्र्य उपभोगावयास सांपडणार, म्हणून त्यांना गुदगुल्या होत असतील काय ? नाही. असें कधीहि व्हावयाचें नाही, हें सृष्टिनियमाच्या आणि मनःस्थितीच्या विरुद्ध आहे. ते बाहेरून हंसतांना आतून जळत असतील, बाहेरून माना वांकावितांना आतून त्याचें हृदय दुभंग होत असेल, ते राजनिष्ठेची नवीन शपथ घेत असतांना त्यांना आपल्या जुन्या स्वतंत्रतेची आठवण होत असेल, व आपलीं शस्त्रें इंग्रजांच्या स्वाधीन करण्याकरितां आपल्या हातांतून खालीं ठेवीत असतांना, ' हीं आपण फिरून केव्हां हातांत घेऊं ! ' असें त्यांना वाटत असेल. अशी स्थिति असेल, तर ऑरेंज रिव्हर कॉलनी आपल्या साम्राज्यांत सामील झाल्याबद्दल आनंद वाटण्यापेक्षां इतके अधिक शस्त्रे आपण आपल्या साम्राज्याला जोडून ठेविले म्हणून आपल्याला वाईट वाटलें पाहिजे. यावर कोणी असे म्हणेल कीं, आज ह्या लोकांच्या मनांत शस्त्रत्व असलें तरी काहीं दिवसांनीं तें जाऊन त्यांच्या मनांत मित्रत्व उत्पन्न होईल. पण ही कल्पना खोटी आहे. आपण जिकलेले लोक आतां आपल्याशीं मित्रत्वानें वागूं लागले, अशी काहीं दिवसांनीं सरकार आपल्या मनाची समजूत घालून घेतें. पण ही सरकारची समजूत चुकीची असते. सरकारची अशी कल्पना कशेवरून होते ? तर काहीं तोंडपुजे लोक स्वार्थ साधण्यासाठीं हंसत हंसत सरकारच्या पुढें येतात, फार फार लवून मुजरा करतात, आणि ' त्वमेव सर्वं मम देवदेव । ' इत्यादि स्तोत्रें त्यांच्यापुढे गातात. त्यावरून सरकारला वाटतें कीं आतां यांच्या-प्रमाणेंच सर्व लोकांच्याहि मनांतील किस्मिष गेलें असलें पाहिजे. पण कोणत्याहि राष्ट्रांत झालें तरी असले उदे उदे करणारे भुते किती असणार ! फार थोडे. त्यांच्यावरून बाकीच्यांच्या मनाची परीक्षा केल्यास ती खरी कशी ठरावी ? व लोक तरी आपल्या पूर्व इतिहासांतील सर्व गोष्टी विसरून जाऊन यांच्यावर कशी प्रीति करूं लागतील ? त्यांच्या पूर्वींच्या वैभवाचा विसर पडण्यासारखें काय झालेलें असतें ? त्यांचें गेलेलें स्वराज्य परत मिळालेलें असतें काय ? त्यांचे मृत्युमुखी पडलेले राजे त्यांना फिरून मिळालेली

३ रा] आमच्या इंग्रजांच्या इंपीरियालिझमचा शेवट काय होणार ? २३

असतात काय ? किंवा त्यांची नष्ट झालेली संपत्ति त्यांना फिरून मिळालेली असते काय ? यापैकी जर काहींच झालेलं नसतं, तर मग त्यांना त्याचा विसर पडणार कशांनं ? एक तोंडपुजा हंसला म्हणजे सगल्या राष्ट्रांच्या अंतः-करणांत आनंद आहे असें होतं काय ? खुद्द त्या हंसणाऱ्या तोंडपुजाच्याहि अंतःकरणात आनंद नसतो, मग तो इतरांच्या कोठून असणार ?

याप्रमाणें स्वतंत्रता नष्ट होऊन साम्राज्यांत सामील झालेल्या लोकांच्या मनाला खरा आनंद न होतां उलट्या उद्रेग होण्याचीं हीं मानवी कारणें झालीं. पण याशिवाय सृष्टीतीलहि अशीं कारणें आहेत कीं तीं परतंत्र झालेल्या मनुष्याच्या मनाला त्याच्या पूर्वीच्या स्वातंत्र्याचा कधींहि विसर पडूं देत नाहींत. पर्वत आणि समुद्र व डोंगर आणि नद्या, ह्या निरनिराळ्या राष्ट्रांच्या नैसर्गिक मर्यादा होत. हल्लीं ज्याला ब्रिटिश चॅनेल म्हणतात, त्या समुद्राचें पाणी ठेवण्याला परमेश्वराला दुसरी कोठें जागा नव्हती म्हणून त्यानें तें इंग्लंड आणि फ्रान्स यांच्यामध्ये आणून ठेविलें असें नाहीं. तर या पाण्याच्या ओघाच्या एका बाजूला इंग्रजांनीं नांदावें आणि दुसऱ्या बाजूला फ्रेंचांनीं सुखानें राहावें, म्हणूनच त्यानें तें तेथें ठेविलें आहे. आणि ज्याला भूगोल-मध्ये हल्लीं पिरिनिज पर्वत असें म्हणतात, त्या उंच ढिगाऱ्यांतील माती आणि दगड ठेवण्याला परमेश्वराला दुसरीकडे कोठें जागा नव्हती, म्हणून त्यानें ते फ्रान्स आणि स्पेन यांच्या दरम्यान आणून ठेविले, असें नव्हे; तर त्याच्या एका बाजूचा फ्रेंच लोकांचा मुख्य आणि दुसऱ्या बाजूचा स्पॅनिश लोकांचा मुख्य, असा विषयविभाग करण्याचीच त्यांत परमेश्वराची इच्छा होती, हें उघड आहे. ह्या ईश्वरानें आंग्रून दिलेल्या मर्यादा—हे पर्वत आणि हे समुद्र—हे डोंगर आणि ह्या नद्या—हीं स्वराज्याचा विसर पडत चाललेल्या लोकांना प्रत्येक क्षणीं झोपेतून जागें करीत असतात. व ‘ आमच्या हद्दीच्या आंतमध्ये असलेला मुख्य हा देवानें तुम्हांला दिलेला आहे, हा तुमच्यासाठीं आहे, दुसऱ्यासाठीं नाहीं ! ’ असें ते प्रत्येकाच्या कानीं कपाळीं ओरडत असतात ! व जेव्हां पर्वत आणि समुद्र, व डोंगर आणि नद्या, हीं अशा रीतीनें ओरडूं लागतात तेव्हां त्या त्यांच्या ओरडण्यानें आणि त्या ओरडण्याच्या प्रतिध्वनीनें कानठळ्या बसून जात असतां, लोकांनां पूर्वीच्या वैभवाचा विसर कसा पडणार ? याप्रमाणें त्या त्या हद्दीवरील पर्वतांवरचे सोसाट्याचे वारे मनुष्यांच्या

मनांत वादळ उत्पन्न करीत असतां, आणि समुद्रांवरील भयंकर तुफानें मनुष्यांचीं मनें खवळून टाकीत असतां, त्यांना आपल्या पूर्वीच्या वैभवाचा विसर कसा पडेल ? जेव्हां पर्वत आणि समुद्र असें सांगतात, तेव्हां तें प्रत्यक्ष परमेश्वरच सांगत आहे, असें कोणाला वाटणार नाही ? यावरून सारांश इतकाच ध्यावयाचा कीं, पूर्वस्थितीचा कांहीं दिवसांनीं विसर पडतो अशी जी कल्पना आहे, ती खोटी आहे. व जर लोकांना पूर्वस्थितीचें स्मरण कायम अहे, तर ते नवीन अमलाचे खरे मित्र कधींहि होऊं शकणार नाहीं. म्हणजे ते गुप्त शत्रूच असले पाहिजेत असें होतें. व अशा दृष्टीनें पाहिलें म्हणजे आम्हीं, एकाला दहा शत्रू असें जें वर म्हटलें आहे, तेंच खरें होतें. कालगतीनें व ऐहिक फायद्याच्या लालचीनें कित्येक शत्रूंचे मित्र होतात हें खरें. पण हें लक्षांत ठेविलें पाहिजे कीं, शंभरापैकीं पंचाणवांना स्वदेशभक्ति (Patriotism) समजते. व फक्त पांच जणांना साम्राज्यभक्ति (Imperialism)चें महत्त्व कळतें. स्वदेशभक्तीनें एखाद्या गावढळ्याचेंहि मन तिळतिळ तुटत असतें, पण साम्राज्यभक्तीची गोडी लागण्याला वेदांतीच मनुष्य पाहिजे. स्वदेशभक्ति ही स्वाभाविक उत्पन्न होते. आणि साम्राज्यभक्ति ही उसनी आणावी लागते. या कारणांमुळेहि साम्राज्यभक्तीचें पारडें लंगडें पडतें. म्हणून आमचें असें म्हणणें आहे कीं, एकाला दहा या प्रमाणावर साम्राज्य वाढविण्याचा जो इंग्रजांनीं प्रयत्न चालविला आहे, तो कितपत यशस्कर होणार आहे, याबद्दल वरील आंकड्यावरून तरी निदान संशय येण्याला जागा आहे. दहांना खालीं दडपून एकाने त्यांच्यावर उभे राहणें हें कितपत टिकणार आहे याचा विचार करून, ही अशक्य गोष्ट शक्य करण्याच्या भरीस न पडतां, इंग्रजांनीं आजपर्यंत जें कमावलेलें आहे, तें दृढ करण्याचा जर ते प्रयत्न करील, तर त्यांचा आणि त्यांच्या साम्राज्यांत जे लोक आहेत त्यांचाहि फायदा होणार आहे. म्हणून तें साम्राज्य दृढ करणें हें आपलेंहि कर्तव्यकर्म आहे, असें समजून आम्हीं त्यांतील दोष, ते सुधारले जावे म्हणून, स्पष्टपणें दाखवून दिले आहेत.

दुष्काळाला कारण कोण ? : : ४

हिंदुस्थानात अलीकडे वारंवार दुष्काळ पडूं लागल्याने ते असे कां पडतात, या गोष्टीचीं कारणें शोधून काढण्याकडे पुष्कळ विद्वानांचें लक्ष लागलेलें आहे; व प्रत्येकजण आपापल्या बुद्धीप्रमाणें त्या कारणांचा उद्‌घा- पोद्‌घा करीत आहे. या विषयावर वर्तमानपत्रातून आर्टिकलें लिहिलीं आहेत, व्याख्यानांतून कंठ कोरडे पाडले जात आहेत, स्वतंत्र लहान पुस्तकें प्रसिद्ध करण्यांत पैसे फुकट दवडले जात आहेत, या विषयावर उत्तम निबंध लिहिणा- राना बक्षीस देण्यासाठीं रकमा काढून ठेवण्यांत येत आहेत, दुष्काळ निवारण्याचें उपाय सुचविण्यांत येत आहेत, अशा प्रकारें लोकांकडून अनेक प्रयत्न होत आहेत. पण इतकेंच नव्हे, तर खुद्द सरकारनेंहि या दुष्काळाचीं कारणें काय व त्यांचें कसें निवारण करावें, याविषयी कमिशन बसवून तें विचार करीत असतें. हा क्रम आज कैक वर्षे चालला आहे. तरी पण दुष्काळ पडण्याचा क्रम अजून बंद होत नाही. मोठमोठ्या गृहवैद्यांचीं आणि राजवैद्यांचीं औषधें चालू असतां जर रोग हटत नाही असें कोणाला दिसलें, तर अशा ठिकाणीं त्या वैद्यांना त्या रोगाचें निदानच कळलें नाहीं, ह्यावांचून तो दसरें काय म्हणेल ? त्याचप्रमाणें ह्या हिंदुस्थान देशांतील दुष्काळाचे कारणांची अवस्था झाली आहे. कोणी काहीं म्हणतो, कोणी काहीं म्हणतो, पण खरें आणि साक्षात् कारण कोणीच काहीं सांगत नाही. हें खरें आणि साक्षात् कारण फारसें खोल आहे असें नाहीं. एक भाकरी एका माणसाला पुरते, अशी आपण कल्पना करूं. आतां जर त्या भाकरीमध्ये दुसरा एक वांटकरी आला, तर अर्थात् पूर्वी जी एका मनुष्यासच खान्खाण भाकरी खावयास मिळत होती, ती

आतां दुसरा आल्यामुळे पहिल्याला अर्धीच मिळू लागली; म्हणजे तो अर्धपोटी राहू लागला, असा त्याचा अर्थ होतो. आतां हा जो पहिला मनुष्य अर्धपोटी राहू लागला, त्याच्या उपाशी राहण्याचें कारण काय, त्याच्या त्या दुष्काळाचें कारण काय, असा प्रश्न जर कोणाला केला, तर त्या उत्तग-मध्ये कोणाचा तरी मतभेद पडेल काय ? इंग्रजसरकारच्या रॉयल कमिशन-पासून तो तहत एखाद्या लहान पोरापर्यंत कोणालाहि हा प्रश्न विचारा; दुसरा मनष्य पहिल्याच्या उपासमारीचें कारण आहे असेंच तो सांगणार. पण हाच प्रश्न जरा निराळ्या स्वरूपामध्ये पुढें आणा, म्हणजे सर्वोच्या बुद्धीला जणू काय भ्रम पडल्यासारखा होतो. आणि वुकांतलेच उदाहरण आकडे बदलून घातले असतां ज्याप्रमाणें एखादा अन्न मुलगा परीक्षेत गोंधळून जातो त्याप्रमाणें सर्व गोंधळून जातात. एका भाकरांत दोन वांटेकरी झाल्यानें पहिल्याची होणारी उपासमार आणि हिंदुस्थानांतील दुष्काळ याच्या कारणांत फारमा फरक नाहीं. तरी पण पहिल्याचीं कारणें बरोबर सांगूनहि दुसऱ्याचीं सांगत वेळीं लहान पोरामून तो रॉयल कमिशनच्या मेबरापर्यंत सर्वजण एकसारखेच गोंधळून जातात. आग-गाडीच्या एका कंपार्टमेंटमध्ये दहा माणसांना बसण्याकरितां जागा असते, त्यांत आधींच दहा माणसें बसलेलीं असतां आणखी दहा माणसें त्यात येऊन बसलीं, तर तेथें होणाऱ्या गर्दीचें कारण कोण ? असा प्रश्न विचारला, तर मागून तेथें येऊन बसलेलीं १० माणसें त्या गर्दीचें कारण होत, या-शिवाय दुसरे कांहीं उत्तर कोणाच्या तरी तोंडून येईल काय ! पण ह्याच प्रश्नात थोडेसें रूपांतर करून त्यांना असा प्रश्न विचारा कीं, हिंदुस्थानांतील दुष्काळाचें कारण काय ? म्हणजे चागले शहाणेसुरते लोकदेखील कसे भलतीकडे वाहवत जातात ते पहा. मग त्यांची मति इतकी गुंग कशानें होत असेल ती होवो; दिवसास उजेड पडला तर त्या उजेडाचें कारण सूर्य आहे. आणि रात्री काळोख पडला तर त्या काळोखाचें कारण सूर्याचा अभाव हें आहे. हें सांगणें जितकें सोपें आहे तितकेंच हिंदुस्थानच्या दुष्काळाचें कारण सांगणें फार सोपें आहे. पण हा सोपेपणा कोठें प्रत्ययाला येत नाहीं ह्याचें मोठें आश्चर्य वाटतें. नाहीं म्हणायला मि. दादाभाई नवरोजी यांनीं मात्र वॉलथॅमस्टो येथें हिंदुस्थानांतील दुष्काळाचें खरें आणि साक्षात् कारण तेथील इंग्रजी लोकांच्या पुढें नुकतेंच सांगितलें आहे. ते म्हणतात कीं,

तुम्ही परकीय इंग्रज लोक हिंदुस्थानावर राज्य करीत असल्यामुळे त्याचा स्वाभाविक परिणाम असा होतो की, एकंदर हिंदुस्थानचें उत्पन्न शंभर कोटी रुपये असले, तर त्यांतील कर्मांत कमी वीस कोटी रुपये तरी निदान प्रत्येक वर्षी इंग्लंडमध्ये जातात. ह्याशिवाय इंग्लंडचे लोक हिंदुस्थानांत येऊन नेटिवांच्या तोंडचें काढून त्यावर आपली चैन चालवितात ती निराळीच. परकीय अमलामध्ये हा इतका दोष असावयाचाच व तो बहुतेक अंशी अपरिहार्यच आहे; व त्याबद्दल कोणाचेंहि झालें तरी एवढेंच म्हणणें असणार कीं, असल्या दळदळीत दोषावर पांघरूण घालण्यांत कांहीं अर्थ नाही. जो आहे त्याला दोष असें म्हणूनच पुढें चालण्यांत जो उदात्तपणा आहे, तो त्या नैसर्गिक दोषांच्या छपवाछपवींमध्ये नाही. सरकारचा दुष्काळावरील कमिशनचा रिपोर्ट घेतला, तर त्यांत ज्या अनेक कारणांचीं भागडे लाविलीं आहेत, त्यांत ह्या मि. दादाभाई नवरोजींनीं सांगितलेल्या कारणाचा कोठें तरी अंतर्भाव केलेला आढळतो काय ?

परकीय राजांच्या अतोनात स्वर्चाची राज्यपद्धत हेंच दुष्काळाचें अनेक मुख्य कारणांपैकीं एक अमतांना, त्याच सरकारानें कमिशन नेमून दुष्काळांच्या कारणांची चौकशी करणें म्हणजे ह्याचा अर्थ कसा होतो बरें ? दुसऱ्यांच्यांतील निम्मी भाकर खाऊन ठेकर देऊन पोटावर हात फिरवीत आणि मुखशुद्धीच्या ऐवजीं विडीच्या धुराचे शुरके ओढीत, 'तात्या, आतांशा तुम्ही अगदीं रोड कां बरें दिसत चाललां ? तुम्हाला कांहीं तरी औषध दिलें पाहिजे,' असें म्हणण्यासारखीच वरील कमिशननें नेमण्याची कृति नाही काय ? ज्या कंपार्टमेंटमध्ये आधींच दहा माणसें बसलीं आहेत, तेथें शिरून त्यांच्या जाग्यावर आपण बसून, आपलें सामानसुमान नीट लावून, टेंकून बसून आणि हात पाय पसरून, मग आपल्यामुळे ज्यांना उभे राहावें लागलें आहे त्यांच्याकडे सदय अतःकरणानें पाहून, आणि त्यांचे पाय दुखत असतील म्हणून दयेचा पाझर फुटून, त्यांना म्हणावयाचें कीं, 'कां हो तात्या, तुम्हांला उभे राहावें लागतें ह्याचें कारण काय बरें असावें ? अलीकडे ह्या आगगाड्यांचे डबे फार लहान करूं लागले आहेत, हें या गदींचें कारण असावें, असें तुम्हांला वाटत नाही काय ?' अशासारखीच ही कमिशननें नेमण्याची कृति नाही काय ? छत्री ही बहुधा एका माणसाचेंच पावसा-

पासून रक्षण होण्याच्या बेताची केलेली असते. ती छत्री एकजण घेऊन चालला असता तिच्यांत जर दुसरा घुसला, तर अर्थातच पाहिल्या इसमाचें अंग पावसानें भिजल्यावांचून राहणार नाहीं. पण तसें अंग भिजलेलेंहि एक वेळ पुरवेल. पण दुसऱ्याच्या छत्रींत शिरून त्याचें अंग भिजविण्याला कारणीभूत होऊन फिरून त्याच्या पाठीवरून कुरवाळून मम-तेनें विवळून जाऊन म्हणावयाचें कीं, ' अरेरे ! काय हो हें तात्या ! तुमचें सारें अंग की हो पावसानें भिजविलें आहे ! ह्याचें कारण काय बरें असावें ? तुम्ही छत्री डोकीवर असतांना इतकें भिजलांत तेव्हां अलीकडे पाऊस आकाशांतून खालीं न पडतां जमिनींतून तर वर येत नसेल ना ? ' अशा-सारखीच हीं कमिशनें नेमण्याची कृति नव्हे काय ? कमिशनें जीं कारणें सांगतात, तीं दुष्काळाचीं अंशतःदेखील कारणें नसतात असें नाहीं. पण हीं कमिशनें राजाच्या घरच्या राजवैद्यांसारखीं होत. ह्यांना राजाला गोड गोड औषधें देण्याची संवय लागलेली असते. ' अप्रियस्य च पथ्यस्य श्रोता वक्ता च दुर्लभः । ' या न्यायानें राजाला त्याचे खरे दोष सांगणारा आणि कडू औषध देणारा भेटणें दुर्मिळच आहे. दुष्काळाचीं जीं कारणें कमिशनमध्ये ठरलीं जातात त्यांचाच अनुवाद वर्तमानपत्रांच्या लेखांतून आणि वक्त्यांच्या भाषणांतून होऊं लागतो व तींच मते लोकांत पसरतात, व याचा परिणाम असा होतो कीं दुष्काळाचीं खरीं कारणें एकाच बाजूला राहून, भल्याच कारणांना अनुलक्षून उपायांची योजना होऊं लागते. दुखत असतें पोटांत आणि आल्याचा रस चोळला जातो डोव्हाला, म्हणजे त्यापासून दुप्पट त्रास. पोटांत दुखावयाचें तें दुखतेंच आणि आल्याच्या रसानें कपाळाची आग होते ती निराळीच.

हिंदुस्थानांतील शेतकऱ्यांची वाईट स्थिति, हें एक दुष्काळाचें कारण म्हणून सांगण्यांत येतें. पण या शेतकऱ्यांची वाईट स्थिति केली कोणी ? ह्या प्रश्नावर सरकारतर्फेचें उत्तर ठरलेलें आहे. सरकार म्हणतें, ती सावकारांनीं केली. पण ह्यात सत्य नाहीं. हिंदुस्थान देश ही एक विहीर आहे, अशी कल्पना करा. हिच्यामध्ये पाणी वर काढण्याच्या बंबाची एक नळी आंत सोडलेली आहे व त्या बंबाचे दांडें हालवून पाणी वर शोषून घेण्याचा एक-सारखा झपाटा लागला आहे. व त्याचा परिणाम असा झाला आहे कीं,

त्या विहिरींतील बहुतेक पाणी आटत चाललें आहे. असें होतां होतां अगदीं तळच्या नळीच्या पांय दहा फूट पोकळीमध्ये पाणी मुळींच उरलें नाहीं. अशा स्थितीत आतां असा प्रश्न उद्भवला आहे कीं, ह्या तळच्या दहा फुटांमधील पाणी झालें काय ? पाणी वर शोषून घेणारा गृहस्थ ह्याचें उत्तर असें देतो कीं, खालच्या दहा फुटांतलें सारें पाणी त्याच्या वरच्या दहा फुटांमध्ये येऊन भरलेलें आहे. हें त्याचें उत्तर खरें आहे. पण खोटेंहि नाहीं काय ? ह्या गृहस्थानें हें सगळें पाणी वर शोषून घेतलें, म्हणून खालच्या दहा फुटांतलें पाणी वरच्या दहा फूट जागेंत येऊन राहिलें, असें नाहीं काय ? जसे पाण्याचे थर असतात तसेच समाजाचे थर आहेत. त्यांतून द्रव्यरस जर कोणी शोषून घेऊं लागला, तर अर्थातच समाजाचे अगदीं खालचे थर पहिल्यानें कोरडे पडणार. पण त्याबद्दल त्याच्यावरचे थर म्हणजे सावकार, हे वास्तविक जबाबदार नसून, त्या बंबाचा दांडा हलविणारें सरकार हेंच जबाबदार आहे. अशी जरी वास्तविक स्थिति आहे, तरी शेतकऱ्यांची दैन्यावस्था हेंच दुष्काळाचें कारण आहे असे मानून कित्येक वेडेपार त्यावर औपधाची योजना करूं पाहात आहेत. सारांश, कोणी झुकानेवाला मिळेल तर आमची हिंदुस्थानी दुनिया पाहिजे तशी झुकण्याला तयार आहे. व याचें एक ताजें उदाहरण दिवाणबहादुर आर. रघुनाथराव यांनीं पुढें आणिलें आहे. यांनीं दुष्काळाचीं अठरा वीस कारणें सांगितलीं आहेत. त्यांतच ते ज्या राष्ट्रीय सामाजिक परिपदेचे नांवाचे सेक्रेटरी आहेत, त्यांतील बालविवाह हें एक दुष्काळाचें कारण आहे, असें त्यांनीं प्रतिपादन केलें आहे. घटाचें कारण काय ? तर शास्त्रीबोवा म्हणाले, 'रासभ' (गाढव); कारण घटाची मृत्तिका आणण्याला रासभ लागतो कीं नाहीं, हें तर्कशास्त्रांतील जितकें हास्यास्पद कारण आहे, तितकेंच दुष्काळाचें बालविवाह हें कारण हास्यास्पद आहे. पण खरीं कारणें टाकून अन्यथासिद्ध कारणांकडे या एका रावबहादुरांचीच प्रवृत्ति झालेली आहे असें नाहीं. किंबहुना अन्यथासिद्ध कारणांकडे लक्ष आणि उपादान कारणांकडे दुर्लक्ष झालें, म्हणजेच रावबहादुरी मिळत असते. आर. रघुनाथराव हे सत्यप्रियतेचा न्हास, हें एक दुष्काळाचें कारण म्हणून सांगतात. सत्ययुगांत सत्याला किंमत असेल पण हल्लींच्या ह्या कलियुगांत सत्याला काय किंमत आहे ? सत्य बोलल्या-

पासून कोणाला पगार वाढला आहे, किंवा कोणाला पदवी मिळाली आहे ? खुद्द रावबहादूर जे सत्याची प्रौढी गातात, त्यांनी तरी ही दुष्काळाची कारणे सांगतांना सर्व सांगितले आहे काय ? हिंदुस्थानांत येऊन लक्षावधी इंग्रज लोक आम्हाला वाटेकरी झाले नसते, तर आमची भाजीभाकरी आम्हांला पुरली असती, हें उघड आहे. तेव्हां ही परकीय राजाची आणि त्यातून अति खर्चाची राज्यपद्धति येथील दुष्काळाचें मुख्य कारण होय, ही जी गोष्ट एखाद्या लहान मुलालाहि समजते, ती रावबहादूरांच्या लक्षांत आली नसेल असें मानणें शक्य नाहीं. तेव्हां हें कारण त्याच्या लक्षांत येऊन त्यांनी सांगितले नाहीं म्हणजे त्यांनीं सर्व सत्य सांगितले नाहीं असें होत नाहीं काय ? अशी जर मोठमोठ्या रावबहादूरांची स्थिति आहे, तर मग सत्यप्रियतेचा न्हास न होईल तर काय होईल ?

मि. दादाभाई नवरोजी यांच्याच बहुतेक शब्दांनीं आम्ही वरील दुष्काळाचें खरें आणि साक्षात् कारण सांगितले आहे. दुष्काळाचें कारण म्हटलें म्हणजे त्याचें निवारण ही कल्पना त्याच्या पाटापाठ येतेच. पण इंग्रजांपासून हिंदुस्थानाला इतके फायदे झाले आहेत व पुढें इतके होण्याचा संभव आहे की, त्यांच्यामुळे जरी इकडे कधीं कधीं दुष्काळ पडले, तरी देखील त्यांचें आम्हाला फारसें वाईट वाटत नाहीं. त्याच्या यांत्रिक कला, त्याच्या राजकीय संस्था, त्यांचें उदात्त वाङ्मय, आणि त्यांचें गहन तत्त्वज्ञान याची आम्हांला अजून इतकी गरज आहे की, त्यासाठीं आम्हांला कांहींहि खर्च पडला तरी तो करणें भाग आहे. म्हणून त्यांतल्या त्यांत आमची इंग्रजांशीं एवढीच विनंति आहे की, तुमचें राज्य बोलून चालून परकीय तर खरेंच, परंतु तरी देखील तुम्ही आम्हांला तें स्वकीय असें भासविण्याचा जो स्तुत्य प्रयत्न करीत आहां, त्यांतल्या त्यांत आमच्यांतील उपाशी मरणान्या गरिबांवर जरा विशेष कृपादृष्टि असूं द्या. व राज्यकारभारांतील खर्च कमी केला, विलायतेला पैसा न पाठवितां येथला पैसा येथेंच राहूं दिला, व नेटिवाना मोठ्या चाकऱ्या दिल्या, म्हणजे ही गोष्ट साध्य होण्यासारखी आहे.

शिंदे सरकार आणि इंग्रज सरकार : : ५

वाचकांना ही गोष्ट कळून चुकलेली असेल की, चीन देशांत हल्ली जी लढाई सुरू झाली आहे, त्या लढाईत इंग्रजांना मदत करण्यासाठी आपले शिंदे सरकार पुढे आले असून त्यांनी एक हॉस्पिटलशिपच्या खर्चासाठी म्हणून वीस लक्ष रुपये देण्याचे अभिवचन दिले आहे. व लॉर्ड जॉर्ज ह्यामिल्टन यांनी त्याजबद्दल 'प्रतिगृह्याभि' असे प्रतिवचनहि दिले आहे. त्याचप्रमाणे बडोद्याचे गायकवाड सरकार जे हल्ली विलायतंत आहेत त्यांनीहि अशाच प्रकारची कांही देणगी पुढे केली आहे ह्या देणग्यांबद्दल इकडे बरीच चर्चा हल्ली चालू आहे. हिंदुस्थानात हल्ली मयंकर दुष्काळ पडलेला आहे. अशा वेळी आपल्या देशातील लोकाना मदत करावयाची ठाकून, शिंदेसरकारांनी आपल्या औदार्याचा ओष इंग्लंडकडे वळविला, ही खरोखर वाईट वाटण्यासारखीच गोष्ट आहे. हिंदुस्थानात इंग्रजांच्या कृपेने बरेच खरोखरीचे महाराज अस्तित्वांत आहेत. त्यांपैकी ग्वाल्हेरचे महाराज आणि जयपूरचे महाराज हे बरेच प्रमुख होत, असे म्हणण्यास हरकत नाही. पण या दोघां महाराजांची कृती पाहिली तर ती किती एकमेकांच्या विरुद्ध ! जयपूरच्या महाराजांनी १५ लक्ष रुपये दुष्काळासाठी हिंदुस्थानाला दिले आणि ग्वाल्हेरच्या महाराजांनी २० लक्ष रुपये लढाईसाठी इंग्लंडला दिले. आणखी दोघांच्या कृतींमध्ये एक विपेश करू आहे तो हा की, ट्रान्सव्हालमध्ये लढाई चालली असतांना जयपूरच्या महाराजांनी हिंदुस्थानातील लोकांचे प्राण वांचविण्यासाठी आपले पैसे पुढे केले, आणि ग्वाल्हेरच्या महाराजांनी हिंदुस्थानात दुष्काळाने लोक मरत असतांना आपले पैसे चिनी लोकांना मारण्याच्या कामी मदत करण्यासाठी दिले.

एकाच्या कृत्याबद्दल हिंदुस्थानांतील उपाशी मरणारे लोक त्यांना दुवा देतील, आणि दुसऱ्याच्या कृत्याबद्दल स्वातंत्र्याला मुक्कारे चिनी लोक त्यांना शाप देतील. हिंदुस्थानांत दुष्काळ पडला असतांना तेथील लोकांना ज्याप्रमाणें जयपूरच्या महाराजांनी मदत केली आहे त्याचप्रमाणें त्यांना मदत करणारे दुसरेहि महाराज आहेत. सर्वच ग्वाल्हेरच्या किंवा बडोद्याच्या महाराजांसारखे नाहीत. दुष्काळाच्या वावर्तीत इंदूरचे होळकर महाराज यांचेहि नांव लोकप्रिय झालेलें आहे. परंतु असल्या महाराजांवर सरकारचें फारसें प्रेम नाही. इंदूरच्या महाराजांनी कोण-कोणत्या ठिकाणी लोकांना अन्न वाटलें किंवा इतर रीतीनें दुष्काळांतील लोकांना मदत केली, याबद्दल सरकार गुप्तपणें चौकशी करीत आहे, असें वर्तमानपत्रांतून वाचल्याबद्दल पुष्कळाना आठवत असेल. दुष्काळांत लोकांना मदत करणारांवर सरकारचा इतका कडक डोळा असतो, असें दृष्टोत्पत्तीस आल्यानंतर कोणत्या मळमळीत महाराजांची दुष्काळपीडितांना मदत करण्याची छाती होणार आहे ? ह्याचा परिणाम असा होतो कीं, स्वाभाविकपणेंच हिंदुस्थानांतील महाराज हिंदुस्थानांतील लोकांचे प्राण वांचविण्याच्या भानगडीत न पडतां इंग्रजांवरोबर परकीयाचे प्राण घेण्याच्या सत्कृत्याकडे ते आपलें सर्व तनमनघन अर्पण करितात. या कामीं वास्तविक पाहिलें असतां इंग्रज सरकारनें आमच्या हिंदुस्थानांतील महाराजांच्या औदार्याला आळा घातला पाहिजे. पण इंग्रज सरकार हें इतर सर्व गोष्टींपेक्षां पैशाचे जरा जास्त लोभी असल्यामुळे तस करणें अगदीं दुरापास्त होतें. पण हल्लींच्या प्रसंगीं तरी निदान त्यांनीं आपल्या लोभी स्वभावाला दावांत ठेवावयास पाहिजे होतें. व निदान दुसऱ्या कोणत्या कारणासाठीं नसलें, तरी एका महत्त्वाच्या कारणासाठीं, इंग्रज सरकारनें हल्लींच्या या वीस लाखांच्या दक्षिणेचा प्रतिग्रह करावयाचा नव्हता. दुष्काळासाठीं हिंदुस्थानाला इंग्लंडनें कांहीं रक्कम फुकट द्यावी म्हणून पार्लमेंटमध्ये प्रश्न आला असतांना त्यासंबंधानें हिंदुस्थानाला फुकट रक्कम देतां येत नाही, हिंदुस्थानाला पाहिजे तर कर्ज काढण्याची मोकळीक आहे, हें आपण दिलेलें उत्तर इंग्लंडनें इतक्या लवकर विसरतां कामा नव्हतें. ज्यानें हिंदुस्थानाला घमर्दाय मदत देण्याची सवड नाही म्हणून सांगितलें, त्याला हिंदुस्थानापासून वीस लाखांची दक्षिणा घेण्याचा काय अधिकार आहे ? हा विचार वास्तविक कोणाच्याहि मनांत आला असता, पण

लॉर्ड जार्ज हॅमिल्टन यांची बुद्धि त्या वेळेला कोठे गेली होती कोण जाणे. त्यांच्याकडे ही वीस लाखांची देणगी आल्याबरोबर त्यांची मान खांद्याकडे वळली. हिंदू लोकांमध्ये अशी एक चाल आहे की, कोणाच्या घरीं उपनयनाचें मंगलकार्य निघालें, म्हणजे उपनयन झालेल्या मुलाच्या पायाचें तीर्थ घेऊन त्याला भिक्षावळ घालावयाची. तसाच कांहींसा प्रकार आमच्या इंग्रज सरकारचा अलीकडे होत आहे असें दिसतें. ह्या एक दोन वर्षांत आमच्या इंग्रजांच्या घरीं मंगलकार्यें बरींच निघालीं, व एक संपलें नाहीं तोंच दुसऱ्याला सुरुवात होत आहे. ह्या ट्रान्सवालाच्या, चानच्या वगैरे इंग्रजांच्या दूरच्या मंगलकार्यांत त्यांना भिक्षावळ घालून त्यांच्या पायाचें तीर्थ घेऊन आपण पुनीत व्हावें, असें त्यांचें आतसोयरे वगैरे जे हिंदुस्थानचे राजे त्यांना नेहमीं वाटत असतें. हा एक शिष्टाचारच होऊन बसला आहे. व तो इतका दृढ झाला आहे कीं त्याचें उलंघन करण्याची छाती फारच थोड्या राजांना होते. ही वाईट संवय हिंदुस्थानांतील राजांना प्रथमतः इंग्रजांनींच लावून दिली. व आतां तिचा ग्वाल्हेरच्या महाराजांच्या हातून जेव्हां आतिरेक झाला, तेव्हां लंडन टाईम्स वगैरेसारख्या पत्रकारांचे डोळे उघडून ते असल्या प्रकाराविरुद्ध लेख लिहू लागले आहेत. इंग्लंडनें हिंदुस्थानासाठीं पुष्कळ चांगल्या गोष्टी केल्या आहेत व त्याबरोबर कांहीं वाईटहि झाल्या आहेत. पण त्या सर्वांत वाईट ही आहे की, इंग्रजांनीं हिंदुस्थानांतील राजांना आणि लोकांना तोंडपुत्रपणांत पहिला नंबर मिळविण्याच्या नादीं वाजवीपेक्षां फाजील लावून ठेविलें आहे. त्याचा हा सर्व परिणाम आहे. ग्वाल्हेरच्या महाराजांसारख्या सुश्रु राजांना आज इंग्लंडपेक्षां हिंदुस्थानाला आपल्या वीस लाख रुपयांची अधिक गरज आहे, हें समजलें नसेल असें नाहीं. पण समजून काय उपयोग ? लहानपणापासूनचें शिक्षण, सद्यःकालांत भोंवतालची परिस्थिति वगैरे गोष्टींचें नेटिव राजांच्या भोंवतीं इतकें वेष्टन असतें कीं, तें तोडून टाकणें हें सामान्य प्रतीच्या राजांना फार दुरापास्त असतें. ते पडलेल्या चालीपुढें आपली मान वाकवितात आणि द्यावयाची तेवढी भिक्षावळ देऊन आनंदानें स्वस्थ बसतात. आसपासचे व वरचे अधिकारी तसे असतात, म्हणून राजांना आणि महाराजांनाहि त्यांच्याच कळानें वागणें भाग पडतें. परंतु लॉर्ड कर्झनसारखे अंमलदार असतील तर

असले प्रकार बंद होण्याचा कांहीं संभव आहे. कर्शनसाहेब हल्ली गुजरायें-
तील दुष्काळाची स्थिति पाहण्याकरतां सुरत, भडोच, आमदाबाद वगैरे ठिकाणीं
आलेले आहेत. व आपल्या प्रवासांत आपल्यास कोणी मानपत्रें देऊं नयेत,
आपल्यासाठीं कोणी दारू उडवूं नये, किंवा आपल्यासाठीं कोणी कमानी
उभारूं नयेत, म्हणून सक्त हुकूम त्यांनीं सोडले आहेत. ह्या त्यांच्या कृतीनें
तोंडपुजे लोकांची बरीच निराशा होत आहे. कर्शनसाहेबासारखे बडे लाट
साहेब एखाद्या शहरी येऊन, तेथील लुडबुड्या तोंडपुजांना पुढें पुढें करण्याची
संधि न यावी, ही एक प्रकारें मोठी दुःखाची गोष्ट आहे. वकील आहे तो
कोर्टांत काम करून पुढें येईल. ग्रॅज्युएट आहे तो आपली बुद्धिमत्ता दाखवून
पुढें येईल आणि श्रीमंत आहे तो आपले पैसे सत्कर्मी खर्च करून लोकांच्या
पुढें येईल, पण ज्यांच्यापाशीं ह्यांपैकी कांहींच नाहीं, तर केवळ साहेबांच्या
तैनातीवर ज्यांचा चरितार्थ, साहेबांच्या पुढें पुढें करण्यात ज्यांचें वर्चस्व आणि
साहेबांचा तोंडपुजेपणा करण्यापासून ज्यांचा उत्कर्ष अशा विनअकली आणि
विनभांडवली तोंडपुजांनीं काय करावें ? त्यांनीं खानसाहेब किंवा रावबहादूर
कशानें व्हावें ? त्यांना दुसरीं काय बरें साधनें आहेत ? कर्शनसाहेब, तुमच्या
या ठरावानें अकलेवांचून रावबहादूर होऊं इच्छिणाऱ्या ह्या तोंडपुजे लोकांना
किती दुःख होत असेल, याची तुम्हांला क्वचितच कल्पना असेल ! ह्या लोकांची
अशामुळें फार निराशा होतें हें खरें. पण त्यापासून इतर लोकांचें बरेंच कल्याण
होतें. व सर्वांत मुख्य फायदा हा होतो कीं, लोकांना साधेपणाचें वळण लागतें.
खुद्द यजमानांनांच डामडौलाची हौस नसली म्हणजे खालील अधिकाऱ्यांना
ती असली तरी गुंडाळून ठेवावी लागते. कर्शनसाहेबासारखे जर सगळे हिंदु-
स्थानचे गव्हर्नर जनरल आणि स्टेट सेक्रेटरी असते, तर ही मंगलकार्याच्या वेळीं
भिक्षा ल घालण्याची जी रूढि अनावर झालेली आहे, ती खरोखर अस्तित्वांत
देखील आली नसती. जसें लॉर्ड कर्शन साहेबांचें उदाहरण आहे, तसेंच दुसरे एक
उदाहरण अभिनंदनाला योग्य असें आज आपल्या डोळ्यांपुढे आहे, आणि तें
उदाहरण आपल्या हिंदुस्थानांतील नेटिवापैकीं आहे; म्हणून आपल्याला त्यांत
विशेष आनंद आहे. हैद्राबादचे निजाम सरकार यांचा वाढदिवस हल्लीं अगदीं
जवळ आलेला असून त्याबद्दल निजामशाहींत चोहोंकडे आनंद प्रदर्शित
करण्यासाठीं जरीनें तयारी चालू होती. परंतु निजामसरकारानें असा हुकूम

कर्माविला आहे की, सालमजकरीं दुष्काळ असल्यामुळे वाढदिवसानिमित्त होणार सर्व खर्च दुष्काळपीडितांना मदत करण्याकडे लावावा. असा हुकूम झाल्यामुळे लोक लिहिलेलीं मानपत्रे फाडून टाकीत आहेत, आणि उभारलेल्या कमानी मोडून टाकीत आहेत. पण ह्या कमानी जरी मोडल्या, तरी उपाशी मरणाराला अन्न देणाराची कमान स्वर्गलोकापर्यंत जाते, हें निजाम सरकाराला चांगलें समजलेलें आहे. ग्वाल्हेरच्या महाराजांना अजून तें शिकावयाचें आहे. ऐहिक मनोविकारांत गुरफटून गेल्यामुळे स्वर्गपेक्षां इंग्लंडच उंच आहे, असें त्यांना वाटत आहे. पण स्वर्ग हा आपली इंग्लंडपेक्षा अधिक असलेली उंची केव्हांतरी व्यक्त करून दाखविल्यावांचून राहणार नाही. जयपूरचे महाराज, इंदूरचे महाराज, हैद्राबादचे निजाम आणि हिंदुस्थानचे कर्शनसाहेब हे सारे महामे काय करीत आहेत, आणि ग्वाल्हेरचे महाराज काय करीत आहेत, हें पाहिलें म्हणजे ग्वाल्हेरच्या महाराजांची कीर्ति येते. ट्रान्सवालच्या लढाईचे वेळीं ग्वाल्हेरच्या महाराजांनीं घोडे देण्याच्या कामीं असेंच औदार्य दाखविलें होतें. पण ते घोडे आज कोठें आहेत ? कदाचित् त्यांच्यांतील कित्येकांवर दक्षिण आफ्रिकेंतील गिधाडे घटपुष्ट झाली असतील. त्या वेळच्या व ह्या वेळच्या महाराजांच्या उदार देणग्यांवरून त्यांची राजनिष्ठा व्यक्त होत असेल, पण आपल्या देशबांधवाविषयी कळकळ मुळींच व्यक्त होत नाही, हें फार वाईट आहे. महाराज पाहिजे तितकी रक्कम देण्याला आणि हॅमिल्टनसाहेब ती घेण्याला मुखत्यार आहेत; त्यांत तिन्हाइतांना बोलण्याचें कारण नाही, हें खरें. पण ह्या महाराजांच्या देणगीमुळे असा परिणाम झाला आहे की, बाप जेऊं घालीत नाही आणि आई भीक मागूं देत नाही, अशी गरीब लोकांची स्थिति झाली आहे. महाराज गरीबांना पैसे देत नाहीत ते नाहींतच; व हिंदुस्थानांतील राजांपाशीं दुष्काळाच्या वेळीं हि अशा कामीं उधळण्याला पैसे आहेत असें पाहून, बाहेरचे लोक येथील गरिबांना मदत करण्याला काकूं करूं लागले आहेत. म्हणून या बाबतींत तिन्हाइतांना बोलण्याचा प्रसंग येतो. इकडे लक्ष देऊन हिंदुस्थानांतील महाराजांनीं माणसें मारण्याच्या कामीं आपले पैसे न उधळतां माणसें जग-विण्याच्या कामीं त्यांचा उपयोग केल्यास बरें होईल. ह्या योगानें हॅमिल्टन साहेब खूष होतील किंवा न होतील, हें सांगतां येत नाही, पण परमेश्वर खास होईल.

परराज्य जिकण्याची नवी आणि जुनी पद्धत ६

जोंपर्यंत सबळ आणि दुर्बळ असा मनुष्यांमध्ये भेद आहे, तोंपर्यंत एकानें दुसऱ्याला जिंकवें ही गोष्ट चालावयाचीच. दुर्बळ मनुष्याला जिंकवें, ही सबळ मनुष्याची स्वाभाविक प्रवृत्तिच होय. ज्याप्रमाणें लहान माशांना मोठे मासे खातात, मोठ्या माशांना पक्षी खातात, पक्ष्यांना पशु खातात, आणि पशूंना मनुष्ये खातात, त्याप्रमाणेंच दुर्बळ मनुष्यांना सबळ मनुष्ये खातात. या वर दिलेल्या सर्व ठिकाणी स्वाभाविक प्रवृत्ति हेंच कारण होय. परंतु पशुपक्ष्यादिकांपेक्षां मनुष्याला अधिक ज्ञान असल्यामुळे कांहीं शहाण्या मनुष्यांच्या असें दृष्टोत्पत्तीस आलें कीं, पशूप्रमाणेंच जर सबळ मनुष्ये निर्बळ मनुष्यांवर आपलें उपजीवन करूं लागलीं, तर आज जो सबळ म्हणून आहे त्याच्यापेक्षां उद्यां दुसरा अधिक सबळ आला म्हणजे तो त्याला खाणार, व त्याच्यापेक्षां अधिक सबळ त्याला खाणार; अशा रीतीनें अव्यवस्था उत्पन्न होण्याचा संभव आहे. ही गोष्ट लक्षांत आणून त्यांनीं सद्वर्तनाचे कांहीं नियम केले. कोणी दुर्बळ असो वा सबळ असो, प्रत्येकाचें आपापल्या वस्तुवर स्वाभित्व सारखेंच असावें, सर्वांनीं खरें बोलावें, कोणी कोणाची चोरी करूं नये, वगैरे नियम वर दिलेल्या कारणांसाठीं करण्यांत आले. हे नियम करण्यांतील मुख्य तात्पर्य दुर्बळ लोकांचें संरक्षण आणि सबळ लोकांचें नियमन हें होय. हा हेतु ह्या नियमांनीं कांहींसा साधला जात आहे खरा, पण तो हेतु सर्वस्वीं साधला जात आहे, असें मात्र म्हणतां येत नाहीं. कारण ह्या नियमांनीं दुर्बळ लोक मात्र फसले जातात; परंतु जे सबळ असतात ते सहसा ह्या नियमांना भीक घालीत नाहींत. हे नीतिशास्त्राचे नियम दुर्बळ लोक पाळतात

म्हणून ते गुलाम होतात, आणि सबळ लोक मोडतात म्हणून ते राजे होतात. हे नियम पाळण्याबद्दल पुण्य आणि मोडल्याबद्दल पाप लागून, त्यांपासून परलोकीं सुखदुःखें काय भोगावीं लागत असतील तीं असोत. पण इहलोक्यां तर हे नियम पाळल्याबद्दल गुलामगिरीचें शासन आणि मोडल्याबद्दल राज्यपदाचें बक्षीस मिळतें, असाच बहुतेक अनुभव येतो. दुसऱ्याचें असेल तें ध्यावयाचें नाहीं, ह्या नियमानें जर सगळे लोक चालले आहेत असें मानलें, तर आज राजांच्यापाशीं जो मुखेल आणि पैसा जमलेला आहे तो त्यांच्यापाशीं कोठून आला ? जर बळी तो कान पिळी या न्यायानें जगांतील कोणीच लोक चालले नसते, तर आज जे राजे म्हणून दिसत आहेत ते राजे कसे झाले असते आणि ज्यांच्या पायांत गुलामगिरीच्या शृंखळा पडलेल्या आहेत ते गुलाम कां झाले असते ? झोप घेणें हें प्रकृतीला फार चांगलें, रात्र ही देवानें झोपेसाठींच केलेली आहे, झोपेनें विश्रांति मिळाली म्हणजे फिरून काम करण्याला उत्तेजन येतें, वगैरे सात्त्विक वचनानीं सर्वोंना झोपी जाण्याचा उपदेश करून आपण स्वतः जागत बसले नाहींत तर चोरांना त्या झोपी गेलेल्या लोकांचीं घरे फोडतां यावयाचीं नाहींत. त्या प्रमाणें बाकीचे लोक स्वरें बोलणें, परस्वाचा अपहार न करणें इत्यादि नीतिमार्गांच्या मार्गे न लागलें तर अपस्वार्थी लोकांना दुसऱ्याच्या पैशावर व मुखुखावर आपली तुंबडी भरून घेऊन गबरू होतां आलें नसतें. म्हणून भोळसर लोकांना नीतीच्या नादी लावून देऊन, खिसेकापू लोकांनीं आपली हातचलाखीचीं कामें सुरू करून आपला तळिराम गार करून घेतला आहे. अशी वास्तविक स्थिति आहे. तरी पण कित्येक वेडगळ लोकांना असेंच वाटतें आहे कीं, रात्रांच आपण जेव्हां झोप घेतों, तेव्हां चोरानाहि झोपाच लागलेल्या असतात. आणि आपण जेव्हां सन्मार्गानें चाललेले असतो, तेव्हां लुच्चे, राजे वगैरे लोकहि सदाचरणानेंच वागत असतात. पण हा त्यांचा भ्रम आहे.

सारांश, 'जीवो जीवस्य जीवनम् ।' या न्यायानें कोणत्या तरी युक्तीनें सबळ राष्ट्र दुर्बळ राष्ट्रावर अंमल बसवितें व हा सृष्टीचा क्रम पुरातन काळापासून चालत आलेला आहे, असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. परंतु पूर्वीची जिकण्याची रीत आणि हल्लींची जिकण्याची रीत ह्यामध्ये हल्लींच्या लोकांच्या दुर्दैवानें फारच अंतर पडलेलें आहे. पुराणांतील गोष्टींमध्ये ऐतिहासिक दृष्ट्या फारसें महत्त्व आहे असें नाहीं, तरी पण त्यांत स्थूलमानानें ज्या गोष्टींचा उल्लेख करण्यांत आलेला आहे;

त्या सर्वांशी अग्राह्य आहेत असे मानण्याचे कारण नाही. त्या पुर्वीच्या पुराणा-
वरून किंवा रामायण, महाभारत इत्यादि इतिहासांवरून असे दिसून येते की,
पुर्वीचे राजे परकीयांना जिंकित असत, परंतु जिंकल्यानंतरची त्यांची पद्धत
अगदी वेगळी होती. जिंकलेल्या लोकांच्या हितकारक चालीरीती मोडून
टाकण्याची त्यांची कधीहि इच्छा नसे. जिंकलेल्या लोकांच्या धर्मात ते कधीहि
साक्षात् किंवा गुप्त ढवळाढवळ करण्याचा प्रयत्न करीत नसत. देशाचार आणि
कुलाचार ह्यांमध्ये स्वतः किंवा दुसऱ्याकडून ते हात घालीत नसत. किंवा जेथे
तेथे जिंकलेल्या लोकांत आपले लोक पसरवून जिंकलेल्या राज्यांतील मूळच्या
लोकांना ते अन्नाला महाग करीत नसत. 'यस्मिन्देशे य आचारो व्यवहारः
कुलस्थितिः । तथैव परिपाल्योऽसौ यदा वशमुपागतः ॥' याप्रमाणे याज्ञव-
ल्क्याने या बाबतीत नियमच घालून दिलेला आहे. व त्याचें
पुर्वीच्या राजांनीं उलंघन केलेलें नाही. शिवाय परराज्य जिंकण्या-
मध्ये पुर्वीच्या राजाचे उद्देश फारसे नीचपणाचे होते, असे दिसत नाही.
कारण दुसऱ्या देशाच्या राजाला जिंकून तेथील गादीवर आपण बसोंवे किंवा
आपला गव्हर्नर तेथें नेमावा, अशी त्यांची मुळीच इच्छा नसे. 'स्थापयेत्तत्र
तद्वंश्यं कर्थाच्च सामयक्रियाम् ।' या श्लोकानें मनुनें पुर्वीच्या राजांना असा नियम
घालून दिलेला होता की, जिंकून हस्तगत करून घेतलेल्या राजाच्या गादी-
वर त्याच्याच वंशांतील कोणी तरी बसवावे आणि त्यांनीं अमुक अमुक
रीतीनें वागावे अशाबद्दल त्यांना नियम करून द्यावे व त्याप्रमाणें त्यांना वागूं
द्यावे. ह्या मनुच्या पद्धतीप्रमाणें पुर्वीचे राजे वागत असत. हा मनुचा नियम
इंग्रज लोक ५७ सालीं शिकले आणि तेव्हांपासून तेहि तो पाळीत आहेत.
आपल्या शत्रूला जिंकलें तर त्याजपासून योग्य ती खंडणी घेऊन त्याला
जुने राजे आपलें राज्य पूर्ववत् चालवूं देत असत. एखाद्या ब्रह्मसंघाप्रमाणें
रात्रंदिवस जिंकलेल्या लोकांच्या मानेस ते बसलेले नसत. रामानें लंकेचें राज्य
जिंकलें, पण म्हणून रामानें आपला तेथेंच तळ दिला नाही. किंवा लंका ही
अयोध्येची काळनी केली नाही. शिवाय रावणाला मारल्यावर लंकेच्या गादी-
वर रामानें रावणाचा भाऊ बिभीषण यालाच बसविलें. रामाला भाऊ नव्हते
असें नाही. व त्यांतील एखाद्याला रामानें लंकेच्या राज्यावर व्हाइसराय नेमिलें
असें तर त्याचा कोणी हात धरला नसता. पण तीच अलंकाडच्या जिंक-

णारांची गोष्ट घ्या. नेपोलियनने जी जी परराज्ये जिकलीं तेथें तेथें कोणी तरी आपले भाईबंद नेमून, त्यांना त्या ठिकाणचे बादशहा करून ठेविलें. पूर्वी पांडवांनीं राजसूय आणि अश्वमेध असे दोन यज्ञ केले व त्यावेळीं त्यांनीं पृथ्वीवरील सर्व राजे जिकले, अशीं वर्णने आहेत. पण त्यांनीं ते राजे जिकले म्हणजे काय केलें ? त्यांचीं पाळेंमुळें खणून त्यांच्या नांवाचा सुद्धां मागमूस राहूं दिला नाहीं, असें केलें काय ? नाहीं. तर त्यांच्यापासून खंडणी घेऊन त्या द्वारानें त्यांना आपलें वर्षस्व कबूल करायला लावून, पण त्यांच्या राज्याच्या अंतर्व्यवस्थेमध्ये हात न घालितां, त्यांचें राज्य परत त्यांच्या ह्वालीं केलें. कृष्णानें कंसाला मारलें तेव्हां मथुरेच्या राज्याची व्यवस्था वाटेत तशी करण्याचे कृष्णाच्या हातांत होतें. पण कृष्णानें काय केलें ? आपण मथुरेच्या राज्यावर बसला काय किंवा त्यानें आपला भाऊ बलराम याला गादी दिली काय ? नाहीं. तर कृष्णानें मथुरेचा मूळचा राजा उग्रसेन यालाच गादीवर बसविलें. कृष्णाचे त्यावेळीं इतकें वजन होतें कीं, तो जें म्हणतां तें त्याला करतां आलें असतें. व कृष्णाचे पुष्कळ गवळी सोबती व जातभाई होते, त्यांतल्या एखाद्या गाई वळणाऱ्या आपल्या जातभाईला प्रधान करा, असें कृष्णानें म्हटलें असतें तर झालें नसतें काय ? पण कृष्णानें तसें म्हटलेंच नाहीं. त्या वेळची तशी पद्धतच नव्हती. पूर्वी परराज्याक्रमण हें शौर्यप्रदर्शनासाठीं होतें, स्वार्थसाधनासाठीं नव्हतें. असें पूर्वीच्या उदाहरणांवरून दिसतें.

पण आतांचें मन्वंतर त्याहून अगदीं भिन्न आहे. पूर्वीची राज्य जिकल्यानंतरच्या व्यवस्थेची उदात्त पद्धत हल्लीं अगदीं लुप्तप्राय झालेली आहे, असें दिसतें, आमच्या हिंदुस्थानांतील पूर्वपीठिकेप्रमाणें आमच्यामध्ये गेल्या शतकापर्यंत देखील खंडणी घेऊन राजांना सोडून देण्याची वहिवाट असे. खुद्द पेशव्यांनींहि उत्तर हिंदुस्थानांतील कित्येक राजांजवळून खंडणी घेऊन त्यांना आपल्या राज्याची अंतर्व्यवस्था करण्याच्या कामीं पूर्णपणें स्वतंत्र ठेविलें होतें. पण हल्लींच्या राजांची तशी गोष्ट नाहीं. आतांच्या जिकणारांची एकदां मिठी पडली म्हणजे मग ती शुद्ध मगरमिठीच; ती कांहीं केल्यानें सुटावयाची म्हणून नाहीं. उलट ती मगरमिठी उत्तरोत्तर अधिक घट्ट कशी होत जाईल, याविषयी राजकारस्थानी पुरुषांचे विचार चाललेले असावयाचे. हल्लींच्या या पद्धतीचा मूळ उगम रोमन लोकांपासून झालेला आहे. रोमन लोकांचा मूळ

प्रदेश फार लहान. त्यामुळे दुसऱ्याचा प्रदेश लढाईत मिळाला म्हणजे तो आपल्या-
कडेच राखण्याची त्यांना आवश्यकता फार. शिवाय शिपाई लोकांना लढाईत शौर्य
दाखविण्याला उत्तेजन यावे म्हणून रोमन सेनापती नवीन काबीज केलेला मुलूख
आपल्या हाताखालच्या शिपायांना वसाहती करण्याकरिता वांटून देत असत.
त्यामुळे हे जिंकणारे लोक जिंकलेल्या लोकांच्या अति निकट राहून लागल्यामुळे व
त्यांच्यात वांटेकरी होऊन लागल्यामुळे, जिंकलेल्यांना वर डोकें काढण्याला
मुळीच जागा होईनाशी झाली. याशिवाय रोमन लोकांनी रोमन सिटिझन
(रोमचा नगरवासी), हा एक अत्युत्कट महत्वाकांक्षेचा विषय जिंकलेल्या
लोकांच्या डोळ्यापुढे ठेवून त्यांना आपल्यासारखे होण्याच्या नादी लावून,
त्यांना स्वत्वाभिमानापासून पूर्णपणे भ्रष्ट केले. याप्रमाणे त्यांनी जिंकलेल्या
सामान्य लोकांना हतवीर्य करून टाकले. परंतु जिंकलेल्या लोकांच्या राजां-
नाहि आपल्या कक्षांत ठेवण्याची रोमन लोकांची एक यत्ति होती. ऑगस्टस
सीझरने जिंकलेल्या राजांची मुले आपल्या राजपुत्रांवरून विद्याभ्यास करण्या-
करिता म्हणून रोम शहरामध्ये आणून ठेविली होती. त्या योगाने ह्या काही
काळानंतर गादीवर येणाऱ्या राजांना रोमन लोकांचे वळण लागे, त्यांचे
शिक्षण मिळे, त्यांच्या रीतिभाती गोड लागत, त्यांच्यासारखी पोपाख कर-
ण्याची आवड वाटे आणि त्यांच्यावरून अद्वितीय प्रेम त्या राजपुत्रांच्या
मनांत उत्पन्न होई. हा परिणाम काही लहानमहान नव्हता. तरी पण ऑग-
स्टसच्या मनामध्ये ह्याच्यापेक्षांहि आणखी एक अंतःस्थ हेतु होता. जिंकलेल्या
राजांनी आपल्या विरुद्ध बंड करण्याची वेगळे जर कधी खटपट केली तर
त्यांचे मुलगे जे आपल्या हातांत आहेत, ते ओलीस आहेत अशा रीतीने
आपल्याला त्यांचा उपयोग करून घेतां येईल, असा ऑगस्टसच्या मनातील
विचार होता. ह्या जुन्या रोमन राजकुमारकॉलेजाचा किती भयंकर उपयोग
करून घेण्याची ही ऑगस्टसची कल्पना होती पाहा ! हल्लींची राजकुमार-
कॉलेजे हेहि पूर्वीच्या रोमन लोकांचे एक अनुकरण आहे. ह्या व असल्याच इतर
अनेक उपायांनी रोमन लोकांनी जिंकलेल्या लोकांच्या चौंदांकडून नाक्या
आंखडून ठेविल्या होत्या. व त्यांचाच किता हल्लींची राष्ट्र गिरवीत आहेत.
पूर्वीच्या पद्धतीप्रमाणे एकदां ठरलेला कारभार देऊन टाकला म्हणजे जिंक-
णारा आणि जिंकलेला यांची फिरून ओळखदेखील असण्याचे कारण नाहीं.

पण आतां तसें नाहीं. आपण जिकलेले आहों, हें जिकलेल्या लोकांना पावलोंपावलों भासत असतें. तो जिकलेला माणूस कोठेंहि जावो, कोणीतरी जिकणारा माणूस त्याच्या मानेवर पाय देण्यासाठीं दत्त म्हणून उभा आहेच. पण आपण जिकलेले आहों असें पदोपदीं सर्जिव प्राण्यांना वाटलें, तर त्यांत मोठेंसें नवल नाहीं. पण ही गोष्ट निर्जिव प्राण्यांना देखील भासते. डोंगरां-तील जंगलें आणि मैदानांवरील कुरणें यांनाहि असें भासत असते कीं, आपणावर कोणी तरी परकीय लोक अंमल करीत आहेत. फार काय, समुद्राच्या खारट पाण्यालाहि ह्या परवशतेचा अनुभव येत आहे. पूर्वीची परवशता वरवर असे. परंतु हल्लीच्या परवशतेचीं पाळेंमुळें फार खोल गेलेली आहेत. एकदां जिकलेल्या लोकांना फिरून वर डोकें काढतां येऊं नये, अशीच तजवीज हल्लीं केलेली दिसते. पूर्वीची अशी नव्हती. पूर्वीची पद्धत म्हणजे दोन मल्लांची राजमार्गांनीं झालेली कुस्ती होती. त्यांत एकदां एकजण पडला म्हणजे साऱ्या जन्मभर तो पडलाच, असे पूर्वीचे उदात्त मनाचे लोक समजत नसत. जर एखादा माणूस आज कुस्तींत पडला तर फिरून त्याला कुस्तीची तयारी करूं यावयाची नाहीं, अशी त्या लोकांची समज नव्हती. परीक्षेत एकदां नापास झालेल्याला फिरून परीक्षेची तयारी करतां येते, किंवा एकदां पडलेल्या मल्लाला फिरून कुस्तीची तयारी करतां येते. त्या-प्रमाणेंच ही राज्यप्रकरणांतील गोष्ट आहे, अशी त्यांची कल्पना असे. पण हल्लीं या कल्पनांचा बहुतेक अस्तच झालेला आहे, असें म्हटल्यास हरकत नाहीं.

असल्या पद्धतीचीं उदाहरणें कोणास पाहावयाचीं असल्यास रशिया, मध्यएशिया, फिनलंड वगैरे ठिकाणीं काय करीत आहे, हें पाहावें, म्हणजे झालें. व तीच पद्धत बहुतेक सर्व युरोपियन राष्ट्रांची आहे, असें ह्मटल्यास हरकत नाहीं. तरी पण आमच्या ब्रिटिश लोकांची राज्यपद्धत ही त्याला एक ढळढळीत अपवाद आहे. जिकलेल्या लोकांना सुख आणि स्वतंत्रता देण्यासाठीं जिकणारे लोक जर कोणी झटत असतील, तर ते आमचे उदार महात्मे इंग्रजच होत. क्रमाक्रमानें जिकलेल्या लोकांना वर आणण्याचा प्रयत्न करणें ही पद्धत खंडर्णाच्या पद्धतीइतकी जरी चांगली नसली, तरी आज ज्या प्रचालित पद्धती आहेत त्यांत हीच बरी आहे, असें विचारांतीं म्हणावें लगेलेल. पण ह्या क्रामिक

उत्कर्षाच्या पद्धतीचीहि गति हल्लीच्यापेक्षां त्वरित करतां येणार नाही असें नाही. ती तशी केल्यास इंग्रजांचें नांव हिंदुस्थानचें स्वातंत्र्य हरण केल्यापेक्षां परत दिल्यानंतर अधिक चिरस्थायी होईल, यांत बिलकूल संशय नाही.

नेटिवांना कसें वागवावे ? : : ७

या विषयासंबंधानें गव्हर्नरजनरलचे सेंट्रल इंडियामधील माजी पोलिटिकल एजन्ट सर जॉन माल्कम यांनी कांहीं टिपणें करून ठेविली आहेत. तीं त्यांनी कोणत्या घोरणांन केलीं आहेत आणि त्यांत त्यांचा काय हेतु आहे, वगैरे गोष्टी नेटिव लोक ना कळणें जरूर असल्यामुळे, आम्हीं आज त्यांतील ढळक ठळक मुद्यांचा नारांश देण्याचा विचार केला आहे.

माल्कमसाहेब म्हणतात कीं, हिंदुस्थानांतील जुनीं राज्ये मोडून टाकून आपण आपलें नवीन राज्य स्थापन केलें आहे ह्या दोन्ही राज्यपद्धतींची तुलना केली असतां पूर्वीच्यापेक्षां हल्लीच्या राज्यांत प्रामाणिकपणा, शहाणपणा आणि सामर्थ्य हीं अधिक आहेत, असा बहुतेक नेटिव लोकांचा जो ग्रह झालेला आहे, तोच आपल्या हिंदुस्थानांतील राज्याला अतिशय बळकट आधार होय, असें ज्यांनीं ज्यांनीं या विषयावर विचार केला आहे, त्यांचें त्यांचें मत पडल्यावांचून राहणार नाही. हा जो आपल्या राज्याबद्दल नेटिवांचा अनुकूल ग्रह झालेला आहे, त्यांत आपण युरोपियनांनीं नेटिवांच्या रीतिभाती, संस्था आणि धर्म ह्यांच सन्मानपूर्वक संगोपन केलें तर, कितीतरी भर पडणार आहे. तसेच आपण नेटिवांशीं नेमस्तपणानें, सुस्वभावानें आणि मम-ताळपणानें वागलों तर त्यांच्या योगानें सुद्धां वरील हेतूला किती उत्तेजन मिळणार आहे ! पण तेच जर आपण त्यांच्या धर्मकल्पनांकडे दुर्लक्ष करूं लागलों, किंवा त्यांच्यांतील व्यक्तीचा आणि समुदायांचा आपण अपमान

करू लागलो, किंवा ज्या तत्त्वांवर आपण हे मोठे थोरले राष्ट्र जिंकले आणि ज्या तत्त्वांवर ते आपल्याला राखावयाचे आहे, तीं तत्त्वे आम्हीं या लोकांना जिंकले आहे या घमेंडीत आपण विसरून गेलो आहो, असे जर आपल्या कृत्यांनी नेटिवांना आपण दाखवू लागलो, तर त्यापामून आपल्या राज्याची बळकटी कमी झाल्यावांचून कधीहि राहाणार नाही.

हे भालकमसाहेबांचे विचार वाचीत असतां आम्ही पुढे दिलेला दाखला कोणाच्याहि मनांत आल्यावांचून राहिला नसेल. आपण घोड्यावर बसण्याच्या पूर्वी त्याला जे गोंजारतो ते त्याच्याबद्दल आपल्या मनांत फारशी प्रीति असते म्हणून नव्हे, तर त्याने आपल्याला पाठीवर शांतपणे बसू द्यावे आणि आपण पाठीवर बसलो असतां आणि त्याजवर चाबकाचे फटकारे ओढीत असतां त्याने आपल्याला आपल्या पाठीवरून खाली फेकून देऊ नये म्हणून होय. तसाच प्रकार आम्हां नेटिवांचा आहे. कोणी साहेबाने आम्हांला मम-ताळूपणाने वागविले किंवा आमच्या धर्मसमजुतींना मान दिला म्हणजे आम्ही भावडे आणि भोळसर नेटिव लोक म्हणतो कीं, अहाहा ! हे आमचे साहेब किती तरी दयाळू आणि धर्मश्रद्धाळू आहेत ! पण ह्या वर दिलेल्या मालकम साहेबांच्या मताप्रमाणे पाहिले तर हा सगळा दयाळूपणा आणि श्रद्धाळूपणा निव्वळ कृत्रिम आणि मायावी आहे, असे दिसते. त्यांची दया ज्यांच्यावर दया करावयाची त्यांच्यासाठीं नाही, तर स्वतःच्या राज्याच्या चिरस्थायित्वासाठीं आहे, असे उघड होते. व अशी जर वास्तविक स्थिति आहे, तर मग ही आमच्यावर दया आहे असे न म्हणतां, आम्हांला पारतंत्र्याच्या चिखलांत कायमची बुडवून ठेवणारी ही एक आमच्यावर धोंडच आहे असे म्हटले पाहिजे; व आम्हांला पारतंत्र्यांत फेंकणारी शस्त्रास्त्रांची लढाई जरी कधीच बंद झाली आहे, तरी ह्या असल्या मायावी दयेच्या रूपाने ती लढाई आम्हांला पारतंत्र्यांत ठेवण्याकरितां अजूनहि चालू आहे, असेच म्हणावे लागते. आम्हांला साहेबांच्या दयाळूपणाची फार गरज आहे, पण तो दयाळूपणा आम्हांला गुलामगिरीतच चेंपून ठेवण्यासाठीं नको. तर तेथून वर काढण्यासाठी पाहिजे आहे. आमचे पारतंत्र्य शाब्द राखण्यासाठी जर साहेब लोक आमच्यावर दया दाखविण्याची तसदी घेत असतील, तर आम्हांला ती त्यांची दया नको आहे. असल्या दयेपेक्षां शुद्ध निर्दयपणाहि

अधिक चांगला. तेव्हां आमची एवढीच विनंति आहे की, साहेबांनी नेटिवांवर दया तर करावीच, पण ती सद्धेतूनें मात्र करावी, म्हणजे त्यांत उभयतांचें कल्याण आहे.

मालकमसाहेब आपखी असे लिहितात की, नेटिव लोकांमध्ये एकी नाही. हाच आपल्या इंग्रजी सत्तेचा एक भक्कम पाया होय, आणि ह्या कारणामुळेच आपल्याला आपलें राज्य हिंदुस्थानांत स्थापन करतां आलें, हें खरें आहे. त्या वेळची हिंदुस्थानची स्थितिच अशी होती की, येथील लोकांत एकी असणें शक्य नव्हतें आणि शिवाय आपण प्रारंभीं येथील लोकांशीं अशा कांहीं विलक्षण तऱ्हेनें दळणवळण सुरू केलें की, त्याच्या योगानें नेटिव लोकांत आपसांत फाटाफुटच व्हावयाला पाहिजे होती. पण आतां ह्या देशाची स्थिति बरीच बदलली आहे येथील सर्व लोक आतां आपल्या एकट्याच्या छत्राखालीं आलेले आहेत. त्यामुळे सर्वांना सारख्याच अशा नकानुकसानीच्या कित्येक गोष्टी आतां उपस्थित झाल्या आहेत. व अशा गोष्टींपासूनच कोणत्याहि राष्ट्रांत एकी उत्पन्न होत असते. तशी एकी आता हिंदुस्थानात होण्याची भीति आहे. व त्यामुळे आपसांतील फाटाफुटीच्या ज्या भक्कम पायावर आपली इमारत उभारली गेली तिचा आधार आणत्या नाहीसा होण्याचा संभव आहे. तसेंच इतके दिवस नेटिव राज्यें अस्तित्वात होती, त्यामुळे त्यांच्या राज्यांत किती अव्यवस्था आणि जुलूम आहे तो पाहा आणि आमच्या राज्यात किती व्यवस्था आणि न्याय आहे तो पाहा, असे लोकांना सांगण्याला जागा होती; पण हाहि आपला आधार दिवसेंदिवस तुटत चालला आहे. कारण, आपण एकापाठीमागून एक नेटिव राज्यें अस्तित्वातून नाहीशीं करीत चाललों आहों. ह्याशिवाय प्रथमतः नेटिव लोकांवर आपले वचक बसण्याला आणखी एक अनुकूल कारण होतें तें असें की, साहेब लोकांपाशीं अगणित द्रव्य आहे, असंख्य लोक आहेत, अतोनात चुकत्या भरलेल्या आहेत, अशी आपल्याविपरीत त्यांची कल्पना होती. कारण, आपले खरें वैभव काय आहे, याची त्यांना मुळींच माहिती नव्हती. पण जसजसें ज्ञान वाढत जाईल तसतसा हा भ्रमाचा भोपळा फुटत गेल्याचून कधीहि राहणार नाही. दुसरा एक आपल्या राज्यपद्धतीमध्ये कमीपणा आहे तो हा की, खालच्या आणि मधल्या वर्गा-

तील लोकांना आपण सौम्यपणाने वागवीत असल्यामुळे, त्यांचे मत जरी आपल्याला अनुकूल असले तरी पूर्वीच्याप्रमाणे आतांच्या राज्यांतील मान, मरातब, हक्क आणि अधिकार हे कायमचे व वंशपरंपरेचे नसून केवळ क्षणभंगुर आहेत, ही गोष्ट लोकांच्या नजरेस आल्यामुळे व ही गोष्ट वास्तविक पाहता खरीहि असल्यामुळे, जे आज अधिकारावर आहेत ते उद्यां असतील किंवा नाही, ह्याची बिलकूल शाश्वती नसते. व त्यामुळे वरील दर्जाचे लोक नाखूष होण्याचा संभव असतो. अशी अनेक बाजूंनी आपल्या राज्याला भीति असल्यामुळे, आपली राज्यपद्धति त्या मानाने सुधारणे फार जरूर आहे. व कांहीं अंशी आपल्या हल्लींच्या राज्यपद्धतीत तशी योजना केलेली आहेहि. कारण, युरोपियन कामगारांना येथे वसाहती करू देण्यांत येत नाहीत, त्यामुळे त्यांचे या देशांतील हिताहितांशी प्रत्यक्ष संबंध कधीहि येत नाहीत. त्यामुळे त्यांचे अंतस्थ मनोविकार कधीहि जागृत न होता जे ऑफिसचे काम पुढे येईल ते कायद्याप्रमाणे त्यांना करता येते. अहितकारक मनोविकार, कृष्णकारस्थाने, महत्त्वाकांक्षा वगैरे ज्या गोष्टींनी राज्य लयाला जाते त्या सर्व गोष्टींचा युरोपियन कामगारांच्या ठिकाणी पूर्ण अभाव असल्यामुळे त्यांच्या हातून येथील राज्यकारभाराचे काम फारच चांगल्या रीतीने होतें.

विलायती अधिकाऱ्यांच्या संबंधाने मालकमसाहेबांचे हे विचार पाहिले, म्हणजे ज्यांचा ह्या देशातील हिताहितांशी प्रत्यक्ष संबंध आहे, अशा नेटिव लोकांना, इकडील मोठमोठ्या हुद्याच्या जागा काचितच मिळणार, हें उघड होत आहे. पण ज्या लोकांचा एखाद्या देशाच्या हिताहितांशी प्रत्यक्ष संबंध असतो, त्यांना तेथील अधिकारी नेमिले, तर त्या अधिकाराची कामे करीत असतां त्यांचे खाजगी मनोविकार जागृत होतील, त्यांच्यांत कारस्थाने माजतील आणि त्यांच्या महत्त्वाकांक्षेची ज्वाळा भडकेल, इत्यादि कारणांसाठी हिंदुस्थानांत इंग्लंडांतून आणलेले सिव्हिल सर्व्हंट, इंजिनियर, डॉक्टर वगैरे नेमले पाहिजेत, आणि नेटिव नेमतां कामा नयेत; असं जर असेल, तर मग आमच्या नेटिवांच्या मुलांना सिव्हिल सर्व्हिस आणि मेडिकल सर्व्हिस वगैरे मृगजळांच्या मागे धावावयास लावून देणं त काय हेतु आहे, व फायदा तरी काय आहे ? ह्याच्यापेक्षा तुम्हांला वरचा जगा मिळाल्याच्या

नाहीत, तुम्ही स्वस्थ बसा, असे उघड सांगितलेलें काय वाईट ? कारण, आह्मांला वरच्या जागा व्यावयाची जर इंग्लिशांची खरोखरच इच्छा असती, तर सिव्हिल सर्व्हिसच्या वगैरे परीक्षा विलायतेंतच दिल्या पाहिजेत, असा (पार्लमेंटनें याच्या विरुद्ध टराव केला अमतांहि) आग्रह घरण्यांत काय मतलब होता ? अथवा ही आमची नेटिवाची रडकथा जन्मालाच लागलेली आहे, ती असो. पण ज्या लोकांचा एखाद्या देशाच्या हिताहितांशीं प्रत्यक्ष संबंध असतो, त्यांना तेथील अधिकारी नेमिलें, तर अधिकाराची कामें करीत असतांना त्यांचे खासगी मनोविकार जागृत होतील, कारस्थानें माजतील, व महत्त्वाकांक्षेची ज्वाळा भडकेल, आणि त्या योगानें तें राज्य लयाला जाईल, हें जें तत्त्व आज हिंदुस्थानाला लागू करण्यांत येत आहे, तें जर खरें असेल, तर ज्याला इंग्लिश कलेक्टर मिळाले आहेत, तें आमचें हिंदुस्थान खरोखरच भाग्यवान् समजलें पाहिजे. पण आम्ही हिंदुस्थानच्या स्थितीबद्दल आनंद मानीत असतां आमचे डोळे इंग्लंडकडे गेले म्हणजे, आमचें काळीज अगदीं चरं होऊन जातें. हाय हाय ! इंग्लंड एवढे सुधारलेलें असून व तेथील मुत्सद्याच्या मनांत वर दिलेलें राजनीतीचें तत्त्व बिंबलेलें असून इंग्लंडांत पाहावें तों इंग्लिशच कलेक्टर, इंग्लिशच डॉक्टर, आणि इंग्लिशच इंजिनियर ! शिव शिव ! तेथील या अधिकाऱ्यांचे मनोविकार किती खवळत असतील, तेथें कारस्थानांचे किती घोंटाळे माजत असतील, आणि महत्त्वाकांक्षेची आग कितीकांना तरी तेथें जाळून खाक करीत असेल ! आणि ह्या सान्या अनर्थांला कांहींच उपाय नाही काय ? अथवा नाही का ? ज्यांचा एखाद्या देशाच्या हिताहितांशीं प्रत्यक्ष संबंध असेल, त्यांना तेथील वरिष्ठ अधिकारी नेमून उपयोगी नाही. म्हणून जसे हिंदुस्थानांत इंग्लिश कलेक्टर, इंग्लिश डॉक्टर व इंग्लिश इंजिनियर नेमलेले आहेत, त्याप्रमाणेंच इंग्लंडमध्ये इंडियन कलेक्टर, इंडियन डॉक्टर, व इंडियन इंजिनियर नेमावे, म्हणजे झालें. वरील तत्त्व जर खरें असेल, तर इंग्लंडच नव्हे, तर फ्रान्स, जर्मनी, रशिया, युनायटेड स्टेट्स वगैरे सर्व स्वतंत्र राष्ट्रांनींहि या तत्त्वाचा उपयोग आणि फायदा करून घेतला पाहिजे. पण आमचे राज्यकर्ते साहेब हो, हें अत्यंत फायदेशीर राजकीय तत्त्व तुम्ही आमच्या देशांत मात्र उपयोगांत आणितां, आणि आपल्या स्वतांच्या-तुम्हांला प्राणापेक्षांहि प्रिय

अशा-इंग्लंड देशामध्ये तुम्ही ते उपयोगांत आणित नाही, हें कसे ? वाईट ते आपण घ्यावे आणि चांगले ते आम्हांला द्यावे, इतकें न फिटण्यासारखे उपकार तुम्ही आमच्यावर करित आहां काय ? ईश्वरानें आमच्या देशाला तुमच्या पदरांत घातलें आहे, तेव्हां तुम्ही वाईट संस्थांचें सेवन करावे, आणि आम्ही चांगल्याचें सेवन करावे, हें आम्हांला शोभत नाही. तेव्हां ज्या पद्धतीचा उपभोग तुम्ही घेत आहां, तिचाच उपभोग आम्हांलाहि द्या, त्यांत पंक्ति-प्रपंच होऊ नये, एवढेंच आमचें मागणें आहे.

मालकमसाहेब यापुढें आणखी असे लिहितात कीं, हिंदुस्थानांत येथी शंभर वर्षे जिकडे तिकडे जुलूम आणि बेबंदवादशाही चालत होती. ही स्थिति बंद पडून आपण येथें जय मिळविले आणि नेमस्तपणानें राज्यकारभार करण्याला सुरुवात केली. त्यामुळे आपल्या ब्रिटिश राष्ट्राची इभ्रत हल्लीं येथें इतकी वाढली आहे कीं, त्यामुळे आपल्या परकीयाच्या अंमलाखाली जी सुरक्षितता आणि भरभराट येथील लोकांना अनुभवण्याला सांपडत आहे, तिच्या भरांत ते अतिशय गर्क होऊन गेले आहेत, व त्याचा परिणाम असा झाला आहे कीं, त्यांच्या डोक्यांत स्वदेशाभिमानाची विचाराचा एक लेशदेखील हल्लीं उरलेला नाही. पण ही स्थिति फार दिवस टिकणार नाही. कारण, येथील लोकांना ज्ञानामृत पाजणें हें आपलें कर्तव्यकर्म आहे, व त्या ज्ञानामृताच्या योगानें स्वदेशाभिमानाचे विचार या लोकांच्या डोक्यांत फिरून खेळू लागल्यावांचून कधीहि राहावयाचे नाहीत. व मग परकीय राजांची प्रजा होऊन राहण्यांत आपली मानखंडना आहे, असे त्यांना वाटू लागेल. त्याच्या शांत्यर्थ इंग्रजी राज्यापासून कितीतरी फायदे झाले आहेत व होत आहेत, अशाबद्दलचे विचार फिरून फिरून यांच्या डोळ्यासमोर आणून मांडले पाहिजेत. तेव्हां आपलें हें हिंदुस्थानांतील राज्य जें परकीय आहे, तरी पण जें शहाणपणा, न्याय वगैरे तत्त्वांवर उभारलेलें आहे, तें राज्य लोकप्रिय करण्यासाठीं त्यातील मोठ्या हुद्यांवरील सर्व कामगारांनीं झटून मेहनत केली पाहिजे. सरकारच्या प्रत्येक अंमलदारांने वरील गोष्टीचें फार सूक्ष्म दृष्टीने अध्ययन केलें पाहिजे. तो येथें येऊन येथील लोकांच्या भाषा आणि रीतिभाती शिकला, म्हणजे त्याचें काम झालें, असे त्यानें कधीहि समजू नये, तर आपलें राज्य येथें योगत्या तत्त्वावर स्थापित

केलें आहे, आणि तें कोणत्या घोरणावर चालेविलें आहे, याचा त्या कामगारानें प्रत्येक गोष्ट करतांना विचार केला पाहिजे. कारण, मालकमसोहब म्हणतात कीं, माझी तर अशी पक्की खात्री आहे कीं, मोठ्या हुद्यांवरील प्रत्येक अधिकारी आपल्या आयुष्यांतील प्रत्येक दिवशीं जें जें काहीं करीत असतो, त्याच्या त्याच्या योगानें तो आपल्या सरकारच्या राज्याचा पाया प्रत्येक क्षणीं भक्कम किंवा पोकळ करीत असतो. म्हणून त्यांनीं नेटिवांशीं फार विचारानें वागलें पाहिजे.

नेटिवांना कसें वागवावें आणि नेटिवांशीं कसें वागावें याच्याबद्दल कांहीं विवक्षित नियम सांगण्यापूर्वी, तसें वागण्यांत मुख्य हेतु कोणता हें अँग्लो-इंडियन लोकांच्या मनांवर ठसण्यासाठीं मालकमसोहबांनीं 'सामान्य विचार' या सदराखालीं जे कांहीं विचार प्रगट केले आहेत, ते आज आम्हीं वर दिले आहेत. ह्याच्या पुढील विशेष नियम म्हणजे कांहीं व्याकरणांतील नियमाप्रमाणें केलेले नाहींत. ते वरच्याप्रमाणेंच विचारात्मक पद्धतीनेंच लिहिलेले आहेत. त्यांच्या उल्लेख आजच करतां येत नाहीं, ह्याबद्दल वाईट वाटतें.

— — —

नेटिवाना कसें वागवावें ? : : ८

(नंबर २)

मागील अंकीं ह्या विषयासंबंधानें मालकमसोहबांनीं जें सामान्य विवेचन केलें आहे, तें वाचकांपुढें आम्हीं मांडलेंच आहे. आतां सोहबांनीं नेटिवांबद्दल आपलें मत कसें ठरवावें, त्यांच्यांत किती मिसळी, त्यांच्याशीं खेळायांच्या वेगळे कामीं कितपत संबंध ठेवावे, त्यांना खाजगी भेट घेऊं

द्यावी किंवा नाही, त्यांना उघड भेट देण्यांत काय नफेतोटे आहेत, वगैरे अनेक बारीक सारीक गोष्टींबद्दल मालकमसाहेबांनीं हिंदुस्थानांत आलेल्या व येणाऱ्या साहेबलोकांकडितां जे कांहीं नियम घालून ठेविलेले आहेत, ते आमच्या वाचकांउढें मांडण्याच्या कृत्याला आम्ही प्रारंभ करतों. परंतु तसें करण्याच्या पूर्वी मागील अंकीं दिलेल्या मालकमसाहेबांच्या हे नियम घालून देण्याच्या हेतूकडे वाचकांचें फिरून एकदां लक्ष लावून देणें जरूर आहे. व्याकरणांतील विशेष नियम कशासाठी ? तर शुद्ध बोलतां आणि लिहितां यावें म्हणून; तर्कशास्त्रांतील विशेष नियम कशासाठी ? तर बरोबर रीतीनें अनुमान करतां यावें म्हणून; आणि धर्मशास्त्रांतील आपल्या आचार-विचारांचे विशेष नियम कशासाठी ? तर मोक्षप्राप्ति व्हावी म्हणून. त्याच-प्रमाणें साहेबांनीं नेटिवांशीं अमुक अमुक रीतीनें वागावें, ह्याचे विशेष नियम कशासाठी ? तर साहेबांच्या गुलामागिरींत नेटिव लोक यावच्चंद्रादिवाकरौ राहोवेत म्हणून. मालकमसाहेबांनीं घालून दिलेले नियम जे आम्ही पुढें देत आहों, ते बरेच चांगले आहेत. तरी पण एखाद्या हेत्वाभासाप्रमाणें वर दिलेल्या दुष्ट हेतूनें ते दूषित झालेले आहेत, आणि ते नियम जरी दिखाऊ-पणानें पांढरे शुभ्र दिसत आहेत, तरी त्यांतून त्यांच्याखालीं असलेल्या दुष्ट वासनेची काळी छटा दृग्गोचर होत असल्यामुळें ते नियम एरवीं जितके मनोहर झाले असते तितके ते होत नाहीत.

मालकमसाहेब जो पहिला नियम सांगतात, तो हा आहे कीं, नेटिव लोकांसंबंधानें युरोपियन लोकांची वागणूक फार उत्तम प्रकारची असली पाहिजे. साहेब लोकांनीं ममताळूपणा दाखविला पाहिजे आणि उर्मटपणा दाखवितां कामा नये, या गोष्टी तर गृहीतच घेऊन चाललें पाहिजे. तुम्ही नेटिवांशीं उर्मटपणानें वागूं नका, असा नियम म्हणून सांगण्याची जरूरीच नाही. ती गोष्ट तर नियमावांचूनहि आधींच साहेबलोकांनीं करावयास शिकलें पाहिजे. पण मालकमसाहेब, पहिल्या क्लासच्या डब्यांतून नेटिवांचें सामान पेंकून देणाऱ्या, नेटिवाच्या गाडीनें आपल्या गाडीचा घोडा बुजला म्हणून नेटिवावर चाबूक ओढणाऱ्या, व नेटिवाकडून जरा चूक झाली कीं, तत्क्षणीं त्याजवर सातबारी रिव्हॉल्व्हरचा उपयोग करणाऱ्या, अलीकडच्या कांहीं साहेबलोकांना उर्मटपणाचा अभाव हा गृहीत घेण्याला न सांगतां

तुम्ही त्याजबद्दल स्पष्ट नियमच केला असता, तर फार बरे झाले असते ! ! मालकमसाहेब आपल्या जातभाईंना सांगतात की, नेटिवांशी तुम्ही मिळून मिसळून वागत जावें, पण तसे वागतांना तुम्ही हें लक्षांत ठेवा की, तुम्ही मुद्दाम तसे वागत आहां, असें जर लोकांच्या दृष्टोत्पत्तीस आलें, तर तुमच्या त्या चांगल्या वागणुकीची निम्मी किंमत कमी होईल, म्हणून दुसऱ्याच्या मनावर तुमच्या वागणुकीचा चांगला परिणाम होण्यासाठी (to make an impression) तुम्ही अंतःकरणपूर्वक तसे वागत आहां, असें लोकांना नेहमीं दाखवीत जा. नाटकांमध्ये अभिनय शिकविणारा असतो तो नटाला असाच उपदेश करित असतो की, प्रेक्षकांच्या मनावर परिणाम होण्याकरितां (to make an impression) तूं जें काय बोलशील, तें वरवर बोलतो आहेस असें दाखवूं नको; तर ती गोष्ट तुझ्या अंतःकरणाला जणुं काय लागून राहिलेली आहे, अशा कळवळ्यानें ती तूं बोलून दाखीव; म्हणजे त्याचा लोकांच्या मनावर परिणाम होईल, व एकंदर नाटक चांगलें वढेल. मनावर परिणाम करणें (to make an impression) ही गोष्ट नाटकांत चांगली शोभते. पण राज्य करणें म्हणजे नाटक आहे काय ? नुसती लोकांच्यावर छाप ठेवून घावयाची, मग अंतःकरणामध्ये खरी ममता असो वा नसो, अशा रीतीनें जर नेटिवांना वागवावयाचें असेल, तर हें त्यांना निव्वळ फसविणें आहे. मालकमसाहेब म्हणतात, मोठ्यांपासून लहानांपर्यंत सर्वांना, दुसरा मनुष्य आपल्याशीं कोणत्या तऱ्हेनें वागतो आहे, हें तेव्हांच ताडतां येतें. त्याची एखाद्या विशिष्ट प्रकारची वर्तणूक अंतःकरणाच्या उमाळ्यापासून उत्पन्न झालेली नाही, तर सारासार विचार करून काहीं विशिष्ट हेतूसाठीं तर मनष्य त्या तऱ्हेनें वागत आहे, असें एखाद्याला कळून आलें, म्हणजे तसल्या वागणुकीनें कोणीहि संतुष्ट होत नाही. कारण, ती वागणूक कृत्रिम असते आणि तिच्यामधून त्या माणसाचा हेतु दृग्गोचर होत असतो. व त्यामुळे त्या माणसाबद्दल इतरांच्या मनांत संशय मात्र उत्पन्न होऊं लागतो. म्हणून मालकमसाहेब इतर साहेबांना उपदेश करतात की, आपली वागणूक कृत्रिम आणि सहेतुक आहे. असें तुम्ही कोणाच्या कधीं नजरेस येऊं देऊं नका. पण हें जुळणार कस ? साहेबलोकांच्या मनांत नेटिवांविषयीं ममताळूपणा कशाबद्दल असावा ? नेटिव हे काहीं साहेबांच्या देशांतले, धर्मांतले, जाती-

तले, गोतांतले, कशांतले नाहीत. मग ह्यांच्याबद्दल त्यांचे अंतःकरण तीळ-तीळ काय म्हणून तुटावे ? तेव्हां नेटिवांवर साहेबांचे प्रेम असले, तर ते निष्कारण आणि निहेंतुक खास नव्हे; तर स्वार आपल्या घोड्यावर प्रेम करतो, एखादा धनी आपल्या गाईवर प्रेम करतो, आणि घनगर आपल्या बकरीवर जसे प्रेम करतो, त्याचप्रमाणे आणि तसल्याच हेतूने साहेब नेटिवांवर प्रेम करित असला पाहिजे, हे उघड आहे. आणि सर्व साहेबांच्या वागण्यांत आपले राज्य येथे कायम राखण्याचा मुख्य हेतु असला पाहिजे, हे तर मालकमसाहेबांनी प्रथमतःच सांगून टाकिलेले आहे. तेव्हां साहेबलोकांनी आमच्यासाठी रडण्याचा कितीहि आव घातला आणि नेटिवांच्या भोंवती कितीहि मायेचे जाळे पसरले, तरी त्या जाळ्याच्या भोंकांतून त्यांचा खरा हेतु नेटिवांच्या दृष्टोत्पत्तीस आल्यावाचून कसा राहील ? नेटिवांच्या दुष्काळासाठी साहेब लोक वर्गण्या गोळा करोत, नेटिव लोकांसाठी साहेबलोक प्लेगची व्यवस्था करोत, नेटिव लोकांसाठी साहेबलोक लायब्ररीच्या स्थापोत, शाळा काढोत, वाटेल तितक्या कळकळीचे भाषण करोत, किंवा त्यांच्या क्लृप्तांत जाऊन त्यांच्याशी विटीदांडूचा खेळ खेळोत; आतां सर्व नेटिवांना हे पक्के कळून चुकले आहे कीं, हिंदुस्थानच्या आखाड्यांत नेटिव खालती आणि साहेब त्यांच्या छातीवरती, अशी ही पकड नेहमी कायम राहावी, म्हणून हे सर्व पेच चाललेले आहेत.

मालकमसाहेबांचे हिंदुस्थानांतील नेटिवांबद्दल साधारणपणे बरे मत आहे असे दिसते. ते म्हणतात, साहेबलोक नेटिवांपेक्षा फार श्रेष्ठ आहेत, अशी गर्वोक्ति मी पुष्कळ वेळा ऐकिली आहे. पण युरोपखंड आणि हिंदुस्थान यांतील निरनिराळ्या दर्जाच्या सर्व लोकांची तुलना केली, तर युरोपखंडांतील रहिवाशांना गर्व करण्याला फारशी जागा आहे असे नाही. नेटिव लोक हे अविश्वासू आणि पैसे खाणारे आहेत, असा त्यांजवर सामान्य आरोप आहे. पण काहीं वर्षांपूर्वी जेव्हा सरकारी नोकरींतील युरोपियन लोकांचे पगार फार कमी होते, तेव्हा ज्या रीतीने नेटिव पैसे खातात, त्याच रीतीने हे युरोपियनहि पैसे खात नव्हते काय ? आणि तेव्हा युरोपियनांचे पगार वाढवून त्यांचे हे लांचाचे

दुर्व्यसन दबडण्याला आपण जसे प्रयत्न केले, तसे कांहीं तरी प्रयत्न आपण नेटिवांना सुधारण्यासाठी केले आहे काय ? आपण केले नाहीत. आणि युरोपियनांना सुधारण्यासाठी आपण जे प्रयत्न केले, त्यांच्या योगाने युरोपियनांची स्थिति सुधारण्यासाठी नेटिवांची स्थिति मात्र आपण फार नीच करून ठेविली आहे. हिंदुस्थानांत पूर्वी जी राजकीय अव्यवस्था होती आणि जो जुलूम होता, त्याच्या योगाने नेटिवांच्या अंगी कांहीं दुर्गुण जडलेले आहेत. पण इतक्या जुलुमाच्या कारकीर्दी होऊन गेल्या असतां हि ज्यांनी आपल्या अंगचे सदगुण अशा प्रकाराने कायम राखिले आहेत, अशा लोकांचे मला दुसरे एकहि उदाहरण कोठे दिसत नाही. व ह्याचे मुख्य कारण हिंदुलोकांमधील ज्या कांहीं जातिभेद वगैरे चांगल्या संस्था आहेत त्या होत. तसेंच चोरी, दारूबाजपणा, दांडगाई वगैरे दुर्गुण नेटिवांच्यांत नसून त्यांची कौटुंबिक स्थिति फार उत्तम प्रकारची असते. हा सगळा त्यांच्यांतील उत्तम उत्तम संस्थांचा परिणाम आहे. ह्या जाति-निर्वेधाच्या वगैरे आमच्या जुन्या संस्था मालकमसारख्या साहेबांना फार उत्तम वाटत आहेत, व त्यांनी आमच्या राष्ट्रचे चांगले गुण कायम राखिले आहेत, असे त्यांचे मत आहे. पण आमच्या सुधारकांना या संस्थांत कांहीं अर्थ वाटत नाही, हा कसा चमत्कार आहे तो पहा !

मालकमसाहेब आणखी असे लिहितात कीं, नेटिव लोक कम दर्जाचे आहेत, असे साहेब लोक समजतात, असे जर नेटिवांच्या नजरेस आले, तर त्यांच्यापासून येथील आपल्या राज्याची प्रगति कधीच होणार नाही. परंतु जर आपण त्यांच्याशी नम्रपणाने वागलों, तर त्या आपल्या वागणुकीने आपल्या राज्याला फार बळकटी येईल. हाय हाय ! युरोपियनांची सर्व गोड गोड वागणूक आमच्या गुलामगिरीच्या बळकटीसाठी आहे आणि आमच्या खऱ्या उन्नतीसाठी नाही, ही केवढी दुःखाची गोष्ट आहे !

नेटिव लोक युरोपियनांच्या रीतीभातींचे आणि पोषाखांचे अनुकरण करण्यासाठी नेहमी घडपडत असतात. हे करणे कितपत योग्य आहे, ह्याबद्दल मालकमसाहेबांनी युरोपियन लोकांना जो उपदेश केला आहे, तो आपण आपल्याकडे लावून घेतल्यास त्यापासून फार फायदा होणार आहे. मालकमसाहेब म्हणतात, नेटिवांच्या रीती-

भार्तीना मान देणें आणि त्यांच्या धार्मिक समजुती पाळणें, हें जरी युरो-पियनांचें कर्तव्यकर्म आहे, तरी त्यांतील प्रत्येकानें आपला युरोपियन-पणा कायम राखिला पाहिजे. नाहींतर आपण नेटिवांपेक्षां वरिष्ठ दर्जाचे आहों, ह्या ज्या तत्त्वावर आपली सर्व इमारत उभी आहे, तें तत्त्व ढांसळून जाण्याचा संभव आहे. ह्या बाबतींत जे नेटिव राजे आणि इतर (सधारक वगैरे) लुंगेसुंगे जे इंग्लिश पद्धतीचें आणि शीतीभार्तीचे एखाद्या मर्कटाप्रमाणें अनुकरण करतात, त्यांची काय दशा होते, ती पाहून त्यावरून आपण धडा शिकणें जरूर आहे. युरोपियनांचें अनुकरण करणाऱ्या नेटिवांस युरोपियनांकडून मान मिळत नाहीं तो नाहींच, पण त्यांच्या स्वतःचे जातीमध्ये त्यांचा जो कांहीं मान असतो, तोहि पण नाहींसा होतो. अशा लोकांचें युरोपियनांत प्रथमतः कदाचित् कांहीं वजन असेल, पण त्यांचें आपल्या जातीच्या लोकांमधील वजन कमी होत गेलें, म्हणजे युरोपियन लोक देखील, मग त्यांना फारसा मान देत नाहींत. कारण, उघडच आहे कीं, त्या जातींतील कोणीतरी घर-भेद्या साहेबांच्या बगलेंत पाहिजे, म्हणून साहेब त्याला प्रथमतः मान देत असतात. पण स्वजातीयामध्ये वजन न राहिल्यामुळें निरुपयोगी झालेल्या इसमाला मग साहेब तरी कशाला मान देतील ! जो बैल नांगर ओढण्याला निरुपयोगी झाला, त्याला पोसण्याचा, कोणालाहि झालें तरी, कंटाळा येणारच. नेटिवांपैकीं कांहीं सरकारच्या विश्वासाला पात्र कां होतात, याच्याबद्दल नेटिव लोक आपल्याभोंवतीं हवे तसे दिवे ओवाळून घेऊं द्या; परंतु युरोपियनांच्या पोटांतला खरा हेतु काय, हें मालकमसाहेबांनीं आपकडून सांगून टाकलें आहे. याउपपर तें नेटिवांना न कळलें, तर नेटिवांचें नशीब ! असो. अशी वर दिलेल्या प्रकारची युरोपियनांचें अनुकरण करणाऱ्या नेटिवांची त्रेधा उडते; व तीच त्रेधा युरोपियन नेटिवांचें अनुकरण करूं लागल्यास त्यांचीहि उडाल्यावांचून राहणार नाहीं. कांहीं नेटिव तोंडपुजे लोक अशा साहेबांची तारीफ करतील, पण अखेरीस तो साहेब नेटिवांच्या आणि साहेबांच्या तिरस्काराला पात्र झाल्यावांचून राहणार नाहीं. जर साहेब लोकांनीं नेटिवांचें अनुकरण करूं नये, तर हे नेटिवा, तूं तरी साहेबांचें अनुकरण कशाला करतोस ? साहेबांच्या आणि नेटिवांच्या अशा दोघांच्याहि तिरस्काराला पात्र होण्याची तुला एवढी हौस कशासाठीं आली आहे ? इजार घातली म्हणून

साहेब तला काहीं अधिक समजतो असें नाही, तूं नेटिव तो नेटिवच. हें जें मालकमसाहेब सांगतात, तें तुझ्या कसें ध्यानांत येत नाही ? जर साहेब धोतर नेसत नाही, तर नेटिवा, तूं तरी कशाला हजार घालतोस ?

यापुढें मालकमसाहेबांनीं नेटिवांशीं दळणवळण ठेवण्यासंबंधानें काहीं सूचना केल्या आहेत. दळणवळण दोन प्रकारचें, एक खाजगी संबंधाचें, आणि दुसरें सरकारी कामकाजासंबंधाचें. ह्यांपैकी खासगी दळणवळण सर्व प्रकारच्या लोकांशीं जितकें वाढेल तितकें युरोपियनांनीं वाढवावें. हिंदुलोकांचे रीतरिवाज, आचारविचार, दानधर्म हीं इतकीं काहीं निराळ्या प्रकारचीं आहेत कीं, फक्त सरकारी कामांतच नेटिवांशीं संबंध ठेविला, तर साहेबाला त्यांचे काहीं देखील ज्ञान व्हावयाचें नाही. पण नेटिवांशीं खाजगी दळणवळण ठेविलें, म्हणजे सरकारी कामाला उपयोगी अशा कित्येक गोष्टी त्यांत कळून येण्यासारख्या असतात. लॉनटोनेस, क्रिकेट, फटबॉल इत्यादि खेळ नेटिवांशीं खेळावें, अधिकाराचा इतमाम सर्व बाजूला ठेवून नेटिवांच्या घरीं परत भेटिला जावें आणि सलोखा वाढवावा, म्हणजे ह्या उपायांनीं साहेबांचा फायदा झाल्यावांचून कर्वाहि राहणार नाही. साहेबांशीं क्रिकेटचा सामना खेळून त्यांत आपल्यापेक्षां साहेबांच्या रन्स कमी झाल्या म्हणजे आपण त्यांजवर जय मिळविल्याबद्दल नेटिव लोकांना आनंद होत असतो. पण साहेबलोकांचा जय निराळाच होत असतो. आपल्याला वाटतें, साहेब आपल्याबरोबर खेळतात आणि आपल्या घरीं येतात; पण या सगळ्या गोष्टी करण्याचा साहेबांच्या पोटातील भाव दुसराच असतो, असें मालकमसाहेबांच्या लिहिण्यावरून दिसतें. पण आम्हांला तो मोठा मान म्हणून वाटतो. वेड्याच्या पायांत जरी वास्तविक खोडा घातला असला, तरी त्याला त्याचें काय ? तो म्हणतो, मला हा घोडाच बसावयाला दिला आहे.

सरकारी कामकाजाच्या बाबतींत दळणवळणासंबंधानें मालकम साहेब असें म्हणतात कीं, प्रत्येक कामांत नेटिवाला वरिष्ठ युरोपियन अधिकाऱ्यांची सहज गांठ घेतां यावी, अशी व्यवस्था असावी. याचें कारण आपली राज्यपद्धति आणि येथील लोकस्थिति यांमध्येच आहे. परकी राजे आपल्यावर अंमल करीत आहेत, ही गोष्ट येथील लोकांच्या मनाला फार जाचत आहे, ह्या विचाराच्या योगानें जी मनाची स्थिति होणार, तिच

बीमोड, युरोपियन अधिकाऱ्यांची बुद्धिमत्ता आणि न्यायबुद्धि ह्यांच्यापासून मिळणारे अनेक फायदे आहेत, असे वरच्यावर नेटिवांच्या नजरेस आणूनच केला पाहिजे. व म्हणून युरोपियनांशी जितका प्रत्यक्ष संबंध येईल, तितकी नेटिवांची ह्याविषयी अधिक खात्री होईल. युरोपियन वरिष्ठ अधिकारी आणि नेटिव रयत ह्यांच्यामध्ये नेटिव अधिकाऱ्यांना फारसे लुडबडू देतां कामा नये. कारण, साहेबांशी ह्यांचे बरेच संघटन आहे, असे लोकांच्या नजरेस आल्यास, हे मधील नेटिव अधिकारी त्याचा फायदा घेतल्यावांचून कधी सोडणार नाहीत. कोणत्याहि अर्जदाराला पुढे आणण्याचा किंवा मागे सारण्याचा हक्क नेटिव अधिकाऱ्यांच्या हातांत कधीहि ठेवू नये, तर सर्वोना युरोपियन वरिष्ठांकडे येण्याची मुभा असावी. खाजगी भेटीमध्ये कित्येक लोक खोऱ्यानाऱ्या चुगल्या सांगून साहेबांपाशी आपले महत्त्व वाढविण्याचा प्रयत्न करतील, याबद्दलहि युरोपियनांनीं फार दक्ष असले पाहिजे. पण ह्या मालकमसाहेबांच्या उपदेशाकडे हल्लींच्या युरोपियनांचे फारसे लक्ष नाही, असे दिसते. नाही तर कित्येक अक्षरशः लोक जे प्रत्येक लेव्हीला आणि गार्डेनपार्टीला जातांना दृष्टीस पडतात, ते पडले नसते.

राजेलोकांच्या भेटीसंबंधाने मालकमसाहेब म्हणतात की, अशा प्रसंगी दुसऱ्यांकडून मान देण्यापेक्षा त्यांना मान देण्याकडे युरोपियनांचे अधिक लक्ष पाहिजे. कारण, हिंदुस्थानांतील राजे हे थोड्याबहुत प्रमाणाने हिंदुस्थानसरकारचे आश्रित असेच म्हटले पाहिजे. पुष्कळांची तर अशी स्थिति आहे की, पूर्वी त्यांनीं जी सत्ता गाजविली, तिचे आतां नांव मात्र राहिले आहे; पण आतां जसजसे त्यांच्या कानांतील काप जात चालले आहेत, तसतसा त्यांना आपल्या कानांच्या भोंकांचाच जास्त अभिमान वाटू लागत चालला आहे. ह्या त्यांच्या अभिमानाला मान देणे, हे तर्कशास्त्राच्या दृष्टीने हास्यास्पद आहे खरे. पण असा जर अभिमान आहे, तर तो पुरविल्याने आपले काय खर्च होतें ? त्यांत त्यांची हौस पुरविल्यासारखे होतें, आणि आपल राजकार्य साधतें. नेटिव राजांच्याबद्दलचे मालकमसाहेबांचे विचार सामान्य लोकांच्या हृदयाला घेरे पाडणारे आणि डोळ्यांना असू आणणारे आहेत. आतां खुद्द राजांना ते कसे वाटत असतील, हे जे राजे नाहीत त्यांना कसे कळणार ?

याप्रमाणे निरनिराळ्या विषयांवर मालकमसाहेबांचे जे विचार होते, ते आम्ही येथे दिले आहेत. मालकमसाहेबांची ही जुनी पद्धत आहे. हीच सर्व हल्लीं चालू आहे असें नाही. हल्लीं पुष्कळ दोष नाहीसे झालेले आहेत, व ते असेच उत्तरोत्तर नाहीसे होत जाऊन नेटिव आणि युरोपियन यांच्या मध्ये निहैतुक सख्य उत्पन्न व्हावे, आणि इंग्लंडच्या साह्याने हिंदुस्थानचें कल्याण व्हावे, हीच नेटिवांची इच्छा आहे, आणि हीच युरोपियनांचीहि मनापासून असावी, असें आम्ही चिंतितो.

दोन लाटा : : : ९

सृष्टीचा हा नियमच आहे की, आघात झाला, म्हणजे त्या ठिकाणी प्रत्याघातहि व्हावयाचाच. आपण जर चेंडू भिंतीवर फेंकला, तर भिंत हि तो चेंडू आपल्याकडे फेंकल्यावांचून कधी राहणार नाही; आपण एखाद्या बैलां-वर हात उगारला, तर तोहि आपली शिंगें हालविल्यावांचून कधी राहणार नाही; आणि आपण जर दुसऱ्याला अरे म्हणून म्हटलें, तर तो आपल्याला फारें म्हटल्यावांचून कधी सोडणार नाही. या गोष्टीत जसा परस्परविरोध आहे, तसाच राजकीय स्थितीमध्ये एक प्रकारचा विरोध आहे. व आघातला प्रत्याघात हें तत्त्व जसें पदार्थविज्ञानशास्त्रांत खरें आहे, तसेंच तें राजनीतीच्या शास्त्रा-मध्येहि खरें आहे असें दिसतें. आगबोटीतून समद्रांत प्रवास करीत असतांना आगबोटीच्या कठब्याशीं उभें राहून ज्यांनीं समुद्राच्या पृष्ठभागाचें सूक्ष्म अवलोकन केलें असेल, त्यांच्या हें दृष्टोत्पत्तीस आलेलें असेल की, समुद्राचा पृष्ठभाग प्रथमतः अगदीं शांत दिसत असतो; परंतु तो असा शांत दिसत असतां, त्यामधून त्या आगबोटीच्या इतकीच मोठी अशी एक उंच

लाट उत्पन्न होते, व ती आसपासच्या पृष्ठभागावर पसरूं लागते. तिच्याकडे पाहूं लागलें म्हणजे पाहणाराला अशी भीति वाटते कीं, आतां ही एवढी मोठी उंच लाट आपल्या आगबोटीवर येऊन आदळली तर आपली काय दशा होईल ! समुद्राच्या पृष्ठभागाची ज्याला फारशी ओळख नाही, असा मनुष्य ती लाट पाहून अगदीं गांगरून जातो. व आतां सर्वोनाच समुद्र आपल्या पोटांत घेतो अशा भीतीनें त्याचे डोळे मिटून जातात. पण इतक्यांत कोठें तरी जवळच समुद्राच्या कांहीं भागाला फुगवटी येऊं लागते व जेथें पृष्ठभाग एका क्षणाच्या पूर्वीं अगदीं सपाट होता, तेथें लहानसा उंचवटा भासूं लागतो, आणि थोड्याच वेळांत हा जो लहानसा उंचवटा असतो, त्याची एक प्रचंड लाट बनते; आणि भीतीनें ज्याचे डोळे मिटून गेले होते, त्यानें फिरून ते उघडले, म्हणजे तो ही दुसरी लाट पाहून हीहि आपल्याला खावयाला येते कीं काय, अशा विवंचनेत पडतो. पण ही लाट त्या भ्यालेल्या मनुष्याला आणि त्याच्या गलबताला खाण्यासाठीं उत्पन्न झालेली नसते. तर ती पहिल्या लाटिला खावयासाठीं निर्माण झालेली असते. जर पहिली लाट पश्चिमेकडून येत असली, तर ही दुसरी पूर्वेकडून तिच्यावर जाऊन पडते; व पहिली लाट उत्तरेकडून येत असली, तर ही दुसरी लाट दक्षिणेकडून जाऊन तिजवर आपटते. अशा रीतीनें एक लाट उत्पन्न झाली कीं, तेथे दुसरी उत्पन्न होतेच; व ती दुसरी लाट पहिल्या लाटेचा इतका विध्वंस करून टाकते कीं, ती पहिली लाट— ती डोंगराएवढी उंच लाट—कोठें होती हें सुद्धां कोणाला सांगतां येत नाहीं.

पाण्याच्या समुद्रांत जशा ह्या दोन लाटा उत्पन्न होतात म्हणून सांगितलें, त्याचप्रमाणें राज्याच्या समुद्रामध्येहि अशा लाटा उत्पन्न होतात. पूर्वींचीं राज्यें लहान लहान असत. इतकीं लहान असत कीं, जलाशयांच्या परिभाषेचा उपयोग करूनच त्यांच्याविषयीं बोलावयाचें झालें. तर त्या जुन्या राज्यांना पाण्याचीं डबकींच म्हटलीं पाहिजेत. त्यांत कोणी मोठीं असल्यास त्यांना फार तर सरोवरे, नद्या, म्हणतां येईल; पण समुद्र ही संज्ञा जर यथार्थपणानें कोणाला लावावयाची असेल, तर ती चारी खंडांच्या किनाऱ्यांपर्यंत पसरलेल्या हल्लींच्या राज्यांनाच उत्तम रीतीनें लागू पडते. या राज्यांच्या समुद्रावरहि पाण्याच्या समुद्रावरच्याप्रमाणें परस्परविरोधी अशा लाटा उठत असतात. या

राज्यरूपी समुद्रावर भीतीने डोळे मिटवून टाकणारी अशी जी लाट इतके दिवस उसळत होती व अजूनहि उसळत आहे, ती लाट कोणती म्हणाल, तर ती Imperialism (राज्यविस्तार) ची होय. पाण्याची लाट पाहून आतां ही आपल्या गलबताला गिळून टाकते कीं काय, अशी ज्याप्रमाणें एखाद्याला भीति वाटते, त्याप्रमाणेंच ही Imperialism (राज्यविस्तार) ची लाट आपल्या देशाला आणि त्याच्या स्वातंत्र्याला खाऊन टाकते कीं काय, अशी भीति कोणत्या लहान देशांना वाटली नाही ? पृथ्वीच्या पाठीवर असें कोणतें लहान संस्थान किंवा दुर्बल देश आहे, कीं ज्याला ही Imperialism (राज्यविस्तार) ची लाट आपल्याला आपल्या पोटांत सामील करून घेणार नाही अशी खात्री होती? सर्वोना या लाटेची भीति वाटत होती आणि ती भीति निराधार होती असें नाही. कारण, या लाटेनें अनेक लहान लहान पण स्वतंत्र अशा संस्थानांचे, देशांचे, बेटांचे, आणि राज्यांचे बळी घेतलेले आहेत. फ्रान्सच्या किनाऱ्यावरून जी लाट निघाली तिनें पॉन्डेचरी, चंद्रनगर, कोचीन-चायना, टॉकिंग, अनाम, कॅंबोडिया, अलजीरिया, माडागास्कर, सेनेगाल, टर्गुस वगैरे अनेक ठिकाणें आपल्या पोटांत साठवून ठेविलीं. रशियामधून जी लाट निघाली, तिनें पोलंड, फिन्लंड, बोखारा, खिवा, मेरिया, पोर्ट आर्थर, वगैरे अनेक ठिकाणें गिळून टाकलीं. त्याचप्रमाणें जर्मनीच्या किनाऱ्यावरून निघालेल्या लाटेनें टोगोलॅंड, कामेरून, उर्गेन आफ्रिका, कौचू वगैरे ठिकाणें भक्षून आपली भूक शांत केली. पण हा सगळ्यांहूनहि अतिशय उंच अशी Imperialism (राज्यविस्तार) ची लाट इंग्लंडच्या बंदरांमधून निघाली. ही लाट फारच भयंकर ! बाकीच्या लाटांनीं जमिनीचे भाग व्यापले, पण ह्या लाटेनें—समुद्रांपैकीं एक अंशभूत अशा या लाटेनें—प्रत्यक्ष समुद्रच व्यापून टाकले आहेत. ह्या लाटेनें हिंदी महासागर व्यापला आहे, पॅसिफिक महासागर व्यापला आहे आणि अटलांटिक महासागर व्यापला आहे. आणि ही लाट इतकी उंच उसळली कीं, पाण्या जगामध्यें अतिशय उंच असा जो हिमालयपर्वत त्याच्या देखीकडे डोळ्यावरून ह्या लाटेचें पाणी गेलेलें आहे. असली ही भयंकर आणि भ्रष्ट लाट दुभंग करून ती फोडून, तिच्यामधून पोहून पलीकडे जाण्याचा मोअर लोकांनीं नुकताच प्रयत्न केला होता.

पण तो फसला. ती लाट फोडून तिच्यामधून पलीकडे पोहत जाऊं इच्छि-
णारांची या लाटेनें अगदीं वाताहत करून टाकली आहे. सहस्रावधि
पोहणारांना हिनें ठार बुडवून टाकलें आहे. काहीं लोकांचे गळे अजून
पाण्याच्या पृष्ठभागावर दिसत आहेत, पण त्यांनामुद्धां ही लाट थोड्याच
वेळांत खालीं दडपून टाकणार, हें खास. इतके हिम्मतवान पोहणारे शूर
तर खरेच. पण विचान्यांचा ह्या प्रचंड लाटेपुढें काय निभाव लागणार ?
जिब्राल्टर, माल्टा, एडन, बोरनियो, सीलोन, सायप्रस, हाँकांग, हिंदुस्थान,
वेह्वे, मॉरिशस, नेटल, ऑस्ट्रेलिया, न्यूझीलंड, टॅसमॅनिया इत्यादिकांना
जिनें बुडाविलें, त्या लाटेला ट्रान्सवालला बुडाविणें कठीण आहे काय ? व
ट्रान्सवालला बुडाविण्याचें काम संपवून ही लाट इल्लीं चीन देशाकडे वळून
पेकिनच्या राजवाड्यापर्यंत येऊन थडकली आहे. त्यामुळें या लाटेच्या
भक्ष्यस्थानामध्ये आपणहिं सामील होतो कीं काय, अशी पिवळ्या समुद्राला
आणि त्याच्या कांठच्या पिवळ १ लोकांना चिंता उत्पन्न झालेली आहे. अशा
प्रकारची ही Imperialism (राज्यविस्तार) ची लाट चोहोंकडे पसरली
आहे व पसरत आहे.

पण ही एक लाट झाली. व एका लाटेच्या विरुद्ध दुसरी लाट उत्पन्न
होत असते, असा लाटांचा स्वाभाविक नियम आहे. त्याप्रमाणें ह्या राज्य-
रूपी समुद्राच्या पृष्ठभागावरहि Imperialism (राज्यविस्तार)
च्या लाटेच्या विरुद्ध दुसरी एक लाट हळू हळू उत्पन्न होत आहे, असें
जो कोणी सूक्ष्म रीतीनें सद्यःस्थितीचें पर्यालोचन करील, त्याला आढळून
आल्यावाचून राहणार नाही. ह्या लाटेच्या प्रादुर्भावाला नुकती सुरुवात
होत आहे. ह्या लाटेचें प्राथमिक उन्नतत्व अजून इतकें कांहीं लहान आहे
कीं, त्यामधून लोकांचे एक मोठी प्रचंड लाट उसळणार आहे, हें कोणा-
लाहि इतक्यातच विश्वसनीय वाटावयाचें नाही. आणि या लहानशा
प्राथमिक उन्नतत्वामधून आपला भावी-आणि आपण प्रचंड तर आपल्या-
पेक्षां प्रचंडतर असा आपला-शत्रु उत्पन्न होणार आहे, असें Imperialism
(राज्यविस्तार) च्या लाटेला इतक्यांत कधीहि खरें वाटणार नाही. पण
तें तिला खरें वाटो किंवा न वाटो. प्राथमिक उन्नतत्वाची स्पष्ट चिन्हें तेथें
आहेत. तेथें सूक्ष्म असा उच्चभाव उत्पन्न झालेला आहे. व तो हळूहळू

वादत जाऊन त्याची डोंगराएवढी—पर्वताएवढी—उंच लाट बनणार. ती लाट मोठा होण्याच्यापूर्वी पहिल्या लाटेनें सावध व्हावें हें बरें. नाहीतर ती नवीन जोमाची नवीन लाट एकदां पूर्णपणें पोसली जाऊन पृथ्वीच्या पृष्ठभागावर गडबडा लोळूं लागली, म्हणजे तिच्याखालीं काय काय चेंगरून जाईल हें कोणाला माहीत आहे ! ही दुसरी लाट हत्तीसारखी पुष्ट होऊन चोहोंकडे सैरावैरा धावूं लागली, म्हणजे तिच्या तडाक्यांतून कोण बचावेल, आणि कोण नामशेष होईल, याचा काय भरंवसा आहे ! ह्या दोन लाटा निरनिराळ्या दिशेनें वाहणाऱ्या वाऱ्यानें खवळून आणि चवताळून जेव्हां एकमेकांच्या अंगावर धावून जातील आणि जेव्हां त्यांची टक्कर होईल, तेव्हां त्यांचे तुपार किती लांब आणि किती उंच वर उडतील, याची आज कोणाला कल्पना करतां येणार आहे ! ह्या दोन लाटांचें जेव्हां महत्त्व जुंपेल, तेव्हांचा तो प्रसंग फारच गंभीर आणि भयंकर होईल, यांत संशय नाही. पण अजून तो प्रसंग बराच लांब आहे. अजून नवीन लाट बाल्यावस्थेमध्ये आहे. अजून जुनी लाट पूर्णपणें मोडकळीस आलेली नाही. जुनी लाट अजून पोळळ व्हावयाची आहे. आणि नवी लाट अजून पुष्ट व्हावयाची आहे. पहिल्या लाटेचें नांव Imperialism (राज्यविस्तार) ची लाट असें आहे, हें वर सांगितलेंच आहे. दुसऱ्या लाटेचें नामकरण रिव्हू ऑफ रिव्ह्यूचे प्रसिद्ध संपादक मि. स्टेंडसाहेब यांनीं A wave of revolt (क्रांतीची लाट) असें केलेलें आहे. ह्या दोन लाटा—राज्यविस्ताराची लाट आणि राज्यक्रांतीची लाट—ह्यांच्याबद्दल जें काहीं वर सांगितलें आहे, त्या खऱ्या गोष्टी आहेत. तें नुस्तें रूपकच नाही. ती नुसती काविता नाही. ती नुसती कल्पित कादंबरी नाहीं. त्यामध्ये सत्य आहे. व तें सत्य ईश्वराचें आहे. त्याकडे दुर्लक्ष करणें कोणाऱ्याहि फायद्याचें नहीं.

आम्हीं वर लिहिलेल्या गोष्टी सत्य आहेत किंवा नाहीत ह्याचा निर्णय मि. स्टेंड ह्याच्या लेखांतील पुढे दिलेल्या काहीं काहीं विधानांवरून कोणाच्याहि लक्षांत येईल. आतां यांतच्या व आतांच्या स्थितीबद्दल स्टेंडसाहेब असें म्हणतात कीं, आजपर्यंतची स्थिति जर कोणी पाहूं गेले तर ती अशी होती कीं, रोपिण लोकांनीं इतर जातीच्या सर्व लोकांवर अंमल करावा, अशी ईश्वराची इच्छा आहे, अशी बहुतेकांचीच समज झालेली होती. पण

आतां ह्यांत बदल पडूं लागला आहे. अशी ईश्वराची इच्छा आहे, याबद्दल आतां इतर लोकांना संशय येऊं लागले आहेत. आणि ते लोक, आमची व आमच्यापाशीं जें काहीं असेल नसेल त्यांची वाताहात लावण्याचा तुम्हांला ज्याच्या योगानें अधिकार प्राप्त झाला आहे, त्या तुमच्या सनदा कोठें आहेत, त्या आम्हांला दाखवा, असें युरोपियनांना म्हणूं लागले आहेत. दुसऱ्यावर राज्य करण्याची ही देवानें युरोपियनांना दिलेली सनद देवानें त्यांच्या प्रत्यक्ष चेहऱ्यावरच लिहून ठेविलेली आहे, असें आजपर्यंत लोकांना वाटत होतें. लोकांनीं युरोपियनांकडे पाहिलें आणि त्यांच्या तोंडाचा रंग पांढरा आहे असें त्यांना दिसलें, कीं बस आहे; इतरांनीं आपलें चंबूगवाळें या शुभ्रपाणी गृहस्थांना हवाली केलेंच पाहिजे अशी समज झालेली होती. व सर्वांच्या मस्तकावर युरोपियन असलाच पाहिजे असा या पृथ्वीवरील कायदाच आहे, अशी साऱ्यांची कल्पना झालेली होती; पण अलीकडे इतर लोकांना या तत्त्वाबद्दल शंका येऊं लागल्या आहेत. व त्यांना असें वाटूं लागलें आहे कीं, युरोपियन लोकांना इकडे राज्य करण्याबद्दलच्या मिळालेल्या सनदा ह्या गौर वर्णामध्ये नाहीत तर त्यांच्या तोफामध्ये असल्या पाहिजेत. पण तोफा हीच जर युरोपियनांची सनद असेल, तर मग काय ? कारण तोफा ही बाजारांत मिळणारी वस्तु आहे. आणि शुभ्रवर्णी दुकानदारांचा पैशाकडे विशेष ओढा असल्यामुळें बाकीच्या लोकांनीं पैसे दिले म्हणजे हे लोक त्यांना पाहिजे तितक्या तोफा विकत देण्याला तयार आहेत. व त्याप्रमाणें इतरांनींहि तोफा विकत घेतल्या आहेत, घेत आहेत व ते पुढेहि घेतील. आणि आतां त्या लोकांच्या हातांत युरोपियन लोकांची तोफ असल्यामुळें आतां आपल्याला युरोपियन लोकांची जागाहि कां मिळवितां येऊं नये, अगें त्यांना वाटूं लागलें आहे. हा प्रश्न बॉक्सर लोकांनीं पेकिन शहरामध्ये जराशा दांडगाईनें विचारला आहे. हा प्रश्न फिलिपाईन बेटामधील लोक अमेरिकेच्या विरुद्ध उत्थापित करीत आहेत. टर्कीचा सुलतान याच प्रश्नाबद्दल विचार करीत आहे. एल. सेन्डूशी (उत्तर आफ्रिकेच्या वाळवंटी प्रदेशांतील मुसलमानांचा धार्मिक आणि राजकीय पुढारी) यानें पुष्कळ दिवसपर्यंत या प्रश्नाचा खल करून, अखेरीस असें ठरविलें आहे कीं, आपल्याला ही गोष्ट करतां येण्यासारखी आहे. आणि सौडनमध्ये फ्रेंच आणि इंग्लिश यांच्या संबंधानें ती एकदां या

गोष्टीचें प्रत्यंतर घेऊन पाहणार आहे. आशांटी लोकांनीं हि हाच प्रश्न विचारला आहे, पण त्यांना अजून उत्तर बरोबर सापडलें नाहीं. लंडनमध्ये नुकतीच एक पॅनअॅफ्रिकन नांवाची सभा भरली होती, त्यांतहि वरील प्रश्नांचा ऊहापोह झाला. त्या सभेचा जाहिरनामा फार लक्षात ठेवण्यासारखा आहे. त्यांत अशी विनंति केलेली आहे कीं, या उपर तरी आफ्रिकेंतील नेटिव लोक युरोपियनांच्या सुवर्णतृणोला बळी न पडोत, त्यांची स्वतंत्रता हरण केली न जावो, त्यांच्या कुटुंबांत व्यभिचार केल्या न जावो, त्यांच्या न्यायाच्या महत्वाकांक्षा जागच्याजागी दाबल्या न जावोत, आणि उन्नति व सुधारणा यांचे दरवाजे त्यांच्याकरितां बंद केले न जावोत. त्यांतच पुढें असेंहि म्हटलेलें आहे कीं, ख्रिस्ती मिशनरी लोक निर्दयपणानें आमची राजकीय अवनाति आणि संपत्तीचें हरण करण्यासाठीं इकडे येतात, आणि ख्रिस्ती धर्माच्या सत्यपणावर विश्वास ठेवून आमचे लोक त्यांच्या मोहपाशांत सांपडतात. असल्या गोष्टी आजपर्यंत ख्रिस्ती लोकांनीं ख्रिस्ती धर्माच्या पांघरणाखालीं केलेल्या आहेत. त्या ते आतां तरी न करोत. अशा प्रकाराची चळवळ जगांत चालली आहे. व हेंच त्या पुढें मोठ्या होणाऱ्या लाटेचें प्राथमिक चिन्ह आहे, असें स्टेट्समहोबांचें म्हणणें आहे.

इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिस : : १०

इंडियन सिव्हिल सर्व्हिस, इंडियन मिलिटरी सर्व्हिस, इंडियन मेडिकल सर्व्हिस वगैरे खातीं प्रख्यात आहेत. तशाच प्रकारचें इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिस हें एक खातें आहे. इंडियन सिव्हिल सर्व्हिसमधील लोक असिस्टंट कलेक्टर, कलेक्टर, कमिशनर वगैरे असतात. इंडियन मिलिटरी

सर्व्हिसमधील लोकांचे हुद्दे म्हटले म्हणजे लेफ्टेनेन्ट, कर्नल, अॅडजुटन्ट जनरल, स्टाफ ऑफिसर, कमांडर वगैरे असतात. इंडियन मेडिकल सर्व्हिसमधील लोकांपैकींहि कोणी असिस्टंट सर्जन, कोणी सर्जन, कोणी केमिकल अॅनॅलायझर, कोणी सॅनिटरी कामिशनर, असे मोठमोठे अधिकारी असतात. ह्या खात्यांतून जसे मोठमोठ्या दर्जाचे, हुद्याचे आणि अधिकाराचे लोक असतात, त्याचप्रमाणे इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिसमध्येहि असतात. सिव्हिल सर्व्हिस म्हणजे मुलक्री खातें होय. मिलिटरी सर्व्हिस म्हणजे लष्करी खातें होय, आणि मेडिकल सर्व्हिस म्हणजे वैद्यकीचें खातें होय. त्याचप्रमाणे डोमेस्टिक सर्व्हिस म्हणजे घरगुती कामाचें खातें होय. डोमेस्टिक Domestic हा इंग्रजी शब्द आहे. व त्याचा अर्थ 'गृहकृत्यासंबंधी' असा आहे. त्यामुळे डोमेस्टिक सर्व्हिस ह्या खात्यामध्ये सैपाक करणे, कपडे धुणे, मुलांना खेळविणे, घोड्याचा खरारा करणे, गाडी हांकणे, केर काढणे, दिवाबत्ती करणे वगैरे बारीक सारीक अशा अनेक गोष्टींचा समावेश होतो. ह्या इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिसच्या खात्यांत जितक्या पोस्ट बाबींचा अंतर्भाव होतो, तितक्या बाबींचा अंतर्भाव दुसऱ्या कोणत्याहि खात्यांत होत नाही. इतर खात्यांप्रमाणे ह्या इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिसमध्येहि मोठमोठ्या हुद्याच्या जागा आहेत, म्हणून वर सांगितलेंच आहे. त्यांतील मुख्य हुद्यांवरील लोक म्हटले म्हणजे बटलर, बबर्जी, साइस (घोडेवाला), कोचमन, भिस्ती, माळी, झाडू, पट्टेवाला, आया वगैरे होत. ह्या इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिसचे महत्त्व कोणी कदाचित् कमी समजेल; पण बारीक दृष्टीने विचार करून पाहिला असता इंडियन सिव्हिल सर्व्हिस, मिलिटरी सर्व्हिस, मेडिकल वगैरे सर्व्हिसेसचें (खात्यांचें) जितकें महत्त्व आहे, तितकेंच ह्या इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिसचें महत्त्व आहे, हें लक्षांत आल्यावाचून राहणार नाही. हिंदुस्थान देशांत बाकीच्या तीन सर्व्हिसेसची जितकी आवश्यकता आहे, त्याच्यापेक्षां रतीभर जास्त आवश्यकता हिंदुस्थानाला ह्या इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिसची आहे, असें म्हटल्यास गैरवाजवी होणार नाही. कारण इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिस हें हिंदुस्थानांतील सर्व साहेबलोक चें इत्यक्ष कामिसिस्टंट खातेंच आहे. साहेब कोणत्याहि खात्यांत असो, त्याचं जर डोमेस्टिक सर्व्हिसचें खातें बरोबर नसेल, तर त्याच्या हातून आपल्या खात्याचें काम कधीहि

बरोबर व्हावयाचें नाहीं. सिव्हिल सर्व्हिसमधील कलेक्टरसाहेब जमाबंदी-साठी फिरावयास जावो; मिलिटरी सर्व्हिसमधील कमांडर साहेब शत्रूंशी लढाई करावयास जावो; किंवा मेडिकल सर्व्हिसमधील डॉक्टर साहेब जखमी लोकांच्या जखमा बाधावयास जावो; इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिसमधील लोक त्यांच्या बरोबर पाहिजेत; एरवीं त्याला आपलें काम कधीहि चांगलें करतां यावयाचें नाहीं. ह्यावरून ह्या इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिसचा इंडियाच्या हिताहितार्शी किती जवळचा संबंध आहे, हें कोणाच्याहि लक्षांत येईल.

ह्या डोमेस्टिक सर्व्हिसचें महत्त्व किती आहे, हें आतां सांगितलेंच आहे. पण ह्या सर्व्हिसमध्ये एक विशेष आहे तो हा की, बाकीच्या सर्व्हिसेसपेक्षां ह्या डोमेस्टिक सर्व्हिसमध्ये चाकरी मिळविण्याची पात्रता अंगी येण्याला फारसे श्रम करावे लागत नाहींत. सिव्हिल सर्व्हिस, मिलिटरी सर्व्हिस वगैरे खात्यांतून चाकऱ्या मिळण्याला फार परिश्रम करावे लागतात. लहानपणापासून हाडाची काडे करावीं लागतात. शाळेतील शिक्षण पुरें झालें नाहीं तोंच कॉलेजामध्ये जावें लागतें. परीक्षापाठीमागून परीक्षा द्याव्या लागतात, व अतोनात पैसा खर्च करावा लागतो. पण इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिसमध्ये चाकरी मिळण्याला असें कांहींच करावें लागत नाहीं. ह्या सर्व्हिसमधील शिक्षण देणाऱ्या अशा शाळा किंवा कॉलेजे कोठेंच नसतात. ह्या सर्व्हिसमध्ये असलेल्या लोकांचा हा वंशपरंपरेनें चालत आलेला धंदा असतो. बापाला ह्या खात्यांत चाकरी असली तर तो आपला मुलगा सात आठ वर्षांचा झाला, म्हणजे त्याला उगीच साहेबांच्या बंगल्यावर साहेबांला सलाम करण्याकरितां नेत असतो, व तो जसजसा मोठा होत जाईल तसतशी त्याजकडून विनपगारी उमेदवारी करवून, त्याला तो बहुतेक कामांत तरबेज करतो. सारांश, साहेबांचा बंगला ही त्यांची शाळा व हेंच त्यांचें कॉलेज; आणि तेथील नोकर लोक हेच इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिसमधील परीक्षेसंबंधाचें आपल्या मुलांना शिक्षण देणारे प्रोफेसर. इतक्या अगत्यानें असें घरगुती शिक्षण मिळाल्यावर मग काय कमी आहे ? शिक्षण अनायासें प्राप्त होतें व त्यासाठीं एक कवडीहि खर्च करावी लागत नाहीं. ह्यामुळे पुष्कळ लोकांची ह्या इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिसमध्ये शिरण्याचा कळ फार असतो.

इंडियन सिव्हिल सर्व्हिस, इंडियन मिलिटरी सर्व्हिस, इंडियन मेडिकल सर्व्हिस आणि इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिस ह्या चार सर्व्हिसेस (खात्यां) वरून आपण हल्लीं मुख्यत्वेकरून विचार करित आहों. ह्या प्रत्येक सर्व्हिसच्या पाठीमागे इंडियन हे विशेषण लावलेलें आहे. परंतु पाहिल्या तीन ठिकाणचें इंडियन हे विशेषण आणि चवथ्या ठिकाणचें इंडियन हे विशेषण यांत पुष्कळ फरक आहे. इंडियन सिव्हिल सर्व्हिस, मिलिटरी सर्व्हिस, आणि मेडिकल सर्व्हिस म्हणजे इंडियांतील लोकांकरितां चाकरीस ठेविलेले इंग्लिश लोक असा अर्थ होतो. पण इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिस म्हणजे इंग्लिश लोकांकरितां चाकरीस ठेविलेले इंडियांतील लोक असा अर्थ होतो. इंडियन सिव्हिल सर्व्हिस असें तोंडानें म्हणावयाचें मात्र, आणि त्यांत इंडियन शोषू गेले तर एखादा दुसराच, हा जो आक्षेप बाकीच्या सर्व्हिसेसवर येऊं शकतो, तो ह्या इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिसवर कधीहि येऊं शकत नाही. जशी इंडियन मिलिटरी सर्व्हिस ही फक्त युरोपियन लोकांकरितां राखून ठेविलेली आहे, त्याप्रमाणेंच इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिस ही फक्त इंडियन लोकांकरितांच राखून ठेविलेली आहे. येथें दुसऱ्या कोणाचा हक्क नाही. येथें फक्त इंडियनांचेंच साम्राज्य चालावयाचें. सगळ्याच सर्व्हिसेस युरोपियनांनीं व्यापून टाकल्या आहेत असा जो आक्षेप त्यांजवर कण्यांत येतो, तो किती खोटा आहे ! इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिस ही सबंध इंडियाकरितां त्यांनीं राखून ठेविली नाही काय ? मग विनाकारण दोष काय म्हणून द्यावा !

अशा प्रकारानें ह्या इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिसमुळें पुष्कळ इंडियन लोकांच्या पोटाची सोय चांगली लागलेली आहे. तरी पण इंडियांतील वरिष्ठ प्रतीच्या लोकांना ह्या सर्व्हिसचें जितकें महत्त्व वाटावें, तितकें वाटत नाही, ही मोठी दुःखाची गोष्ट आहे. पण उत्तरोत्तर शेतकींत जसजसा कांहीं अर्थ नाहींसा होत चालला आहे, आणि एकंदर देशाची सांपास्तिक स्थिति खालावत चाललेली आहे, त्या मानानें कनिष्ठ प्रतीचे लोक ह्या डोमेस्टिक सर्व्हिस मध्ये जास्त जास्त शिरत चाललेले आहेत, ही कांहींशी समाधानाची गोष्ट आहे. पण इतकेंच नव्हे, तर ह्या सर्व्हिसमध्ये शिरल्यावरून पुष्कळांना योग्य अभिमानहि वाटत आहे, व मेबर ऑफ डोमेस्टिक सर्व्हिस हे शब्द बदलर, घोडेवाले, कौचमन, झाडूवाले वगैरे लोकांमध्ये फार महत्त्वसूचक म्हणून मानले जात

आहेत; आणि C. S. (Civil Servant) ही जशी एक वास्तविक पदवी आहे, त्याप्रमाणेच कांहीं दिवसांनी प्रत्येक बबर्जी आणि कोच-मन आपल्या नांवापुढे D. S. (Domestic Servant) ही पदवी लावून घेऊं लागेल कीं काय, अशी भीति वाटण्याला पुष्कळ जागा होत चाललेली आहे. इतक्या झपाट्याने ह्या डोमेस्टिक सर्व्हिसबद्दलच्या अभिमानाची वाढ होत चाललेली आहे, हे हिंदुस्थानच्या दिवसेंदिवस होत चाललेल्या उत्कर्षाचें लहानसहान चिन्ह आहे असें नव्हे.

ह्या इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिसची जरी इंडियन लोकांमध्ये इतकी चहा आहे, तरी हिच्यांत कांहीं दोष हे आहेतच. व ते सुधारण्यासाठीं मनुष्य-जातीचें हित चिंतणाऱ्या कित्येक अँग्लोइंडियनांकडून मधूनमधून प्रयत्न होत आहेत व कांहीं वर्षांपूर्वी ज्याप्रमाणें सिव्हिल सर्व्हिस कमिशन बसलें होतें, त्याचप्रमाणें एक इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिस लीग स्थापन व्हावी, अशा-बद्दलहि कांहीं अँग्लोइंडियनांचे परिश्रम चालू आहेत. त्यांना सर्वशक्तिमान परमेश्वर कधीं यश देईल तें देवो. सध्यां ह्या सर्व्हिसमध्ये जे दोष आहेत ते दूर करण्याला प्रयत्नतः सरकारची मदत फार जरूर आहे. व जरी सिव्हिल सर्व्हिससंबंधानें केलेल्या सूचना अमलांत आणण्याला सरकार मागेंपुढें पाहात आहे, तरी डोमेस्टिक सर्व्हिससंबंधींच्या सूचना तरी निदान सरकार अमलांत आणील, अशी आशा आहे. आणि ही डोमेस्टिक सर्व्हिस सुधारण्याकडे सरकारनें लक्ष दिलेंच पाहिजे, ह्याला एक विशेष कारण असें आहे कीं, ह्या सर्व्हिसमध्ये हल्लीं जो धोंटाळा माजला आहे, तो थोडासा सरकारच्याच चुकीमुळे आहे. कारण, इंग्लिशमन पत्रांतील एक लेखक म्हणतो कीं, नेटिव लोकांना हल्लीं वाजवीपेक्षां फाजील शिक्षण मिळत आहे व हल्लीं शिक्षण मिळविण्याला लोकांना खर्च कांहींच पडत नाही, त्यामुळे अशी स्थिति झाली आहे कीं, पांच रुपये पगार मिळविणारा चपराशी देखील इंग्रजी शिकत असतो. ज्याला हिंदुस्थानात कधीं राहावयाचें नाही, असा एखादा विद्या-व्यासंगी महात्मा चपराशाला देखील इंग्रजी येतें ह्याबद्दल आपला आनंद प्रदर्शित करील पण ज्या युरोपियनांना हिंदुस्थानांत दिवस काढावयाचे आहेत, त्यांच्या दृष्टीनें पाहिलें, तर नेटिवांना इतकें इंग्रजी येणें बिलकुल क्षम्य नाही. कारण, एक तर आपल्याला इंग्रजी येतें या सबबीवर ते अधिक पगार

मागतात आणि दुसरी गोष्ट अशी की, साहेब लोक आपसामध्ये कांहीं इंग्रजी बोलत असले, तरी ते त्यांच्या समजतें. तेव्हां सध्यां इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिसमध्ये जो मुख्य दोष आहे तो हा की, त्यांतील लोकांना इंग्रजी येत असतें. ते त्यांना न येईल अशी कांहीं तरी सुधारणा करणे अत्यंत जरूरीचें झालें आहे. त्या बाबतीत सरकारसंबंधानें लिहितांना वरील लेखक असें लिहितात की, This was the result of the education which has been bestowed with too lavish a hand by our often unthinking Government, on those, who ought to be taught to walk before they are allowed to run. ह्याचा अर्थ असा की, ज्या लोकांना घांवण्याची परवानगी देण्याच्या आधीं चालावयासच शिकविलें पाहिजे, त्या लोकांना आमच्या पुष्कळ वेळां अविचारानें चालणाऱ्या सरकारनें वाजवीपेक्षां फाजील सढळ हातानें जें शिक्षण दिलें आहे, त्याचा हा परिणाम होय.

ह्या इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिसमध्ये दुसरा जो एक दोष उत्पन्न झाला आहे, तो मुख्यत्वेकरून साहेबलोकांच्याचमुळे झालेला आहे, असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. पूर्वीचे साहेब लोक नेटिवांकडून आपला मान कसा राखून ध्यावा ह्याबद्दल फार दक्ष असत. कारण, ते एकदां इकडे आले म्हणजे त्यांना बरींच वर्षे इकडे काढावी लागत. हल्लीं आगगाड्या आणि आगबोट्टी ह्यांनीं विलायतचा प्रवास सुलभ झाल्यामुळे एक दोन वर्षांनीं साहेब विलायतेला जातात, त्यामुळे या डोमेस्टिक सर्व्हिसमधील लोकांच्या रीतिभातीकडे त्यांचें विशेष लक्ष नसतें. ते कशासाठीं नेटिवांची काळजी करतील ? पण ते यःकश्चित गोष्टीकडे दुर्लक्ष करितात एवढेंच नव्हे, तर त्यांच्यापुढें कोणी चाकर जोडे घालून किंवा कंबरबंद बांधल्यावांचून आला तरी देखील तिकडे लक्ष देत नाहींत. हेहि एकवेळ पुरवेल. पण त्या चाकराच्या ह्या भयंकर अपराधाबद्दल कोणी त्यांच्या स्नेहानें सद्देतून त्यांना सुचविलें, तरी हल्लींचे साहेब लोक तिकडे कानाडोळाच करितात व उलट असा जबाब देतात की, ह्या जनावरां (these beastly people) च्या चाली-रीतीकडे लक्ष देऊन मला काय करावयाचें आहे ? मी त्यांचा मालक आहे, हे त्यांना माहीत आहे एवढें बरस आहे.

आणखी एक दोष ह्या डोमेस्टिक सर्व्हिसमध्ये आहे तो हा की, साहेब लोकांत स्त्रियांना किती मान देतात हे नेटिव नोकरांना विलकूल माहीत नसतें. मुसलमान लोक तर (इंग्लिश लोक गाईला आत्मा नाही म्हणून ज्या प्रमाणें मानतात त्याप्रमाणेंच) बायकांना आत्मा नसतो असें मानतात. त्यामुळे त्यांच्या हातून मेमसाहेबांचा बहुतेक वेळां अपमान होतो. नुकताच एक खिदमतदार एका मेमसाहेबांना 'चप राव' असें म्हणाला. ते शब्द जर साहेबांनी ऐकिले असते तर त्याने गुद्दाच लगावला असता. आणि तो यथा-योग्य झाला नसता असें कोण म्हणेल ! पण आजकाल हिंदुस्थानची अशी काहीं विलक्षण स्थिति झाली आहे की, लगेच तो नोकर साहेबांवर फिर्याद करितो, जरूर लागल्यास खोटे साक्षीदार गोळा करतो, आणि साहेब खोटें बोलत नसल्यामुळे साहेबाला दंड होतो ! ही स्थिति सुधारणें फार जरूर आहे. ह्यासाठी सरकारनें ह्या डोमेस्टिक सर्व्हिसमधील लोकांची एक नोंद ठेवावी असें सदरील लेखकांनीं सुचविलें आहे. परंतु त्याची दुसरी कल्पना अशी आहे की, ज्याप्रमाणें मिलिटरी सर्व्हिस वगैरे नेटिवांना बंद आहेत, त्या प्रमाणें ही डोमेस्टिक सर्व्हिसहि नेटिवांना बंद करून टाकावी, व युरो-पियन लोकांमध्ये पुष्कळ गरीब लोक आहेत त्याचा भरणा ह्या सर्व्हिसमध्ये करून घ्यावा. असें झालें तर, हे नेटिवांनीं, मग तुम्हांला कोणती सर्व्हिस उघडी आहे ? कोणतीहि नाही. हें अरिष्ट लक्षांत आणून तुम्ही इंग्रजी शिकलां आहां तें जा ना पुरतें विसरून ! तसेंच साहेबांच्या पुढें जातांना कंबर-पट्टे बांधून आणि अनवाणी पायांनीं गेलां म्हणून त्यांत तुमचा काय खर्च होतो ? तसेंच स्त्रियांना आत्मा नसतो असें मानणें हें अगदीं चुकीचें आहे. तर ही चूक द्याना सोडून ! कारण त्या योगानें तुमचें कल्याणच होणार आहे, व तुमची जी वाडवाडिलार्जित इंडियन डोमेस्टिक सर्व्हिस ती तुमच्या-कडे वंशपरंपरेनें यावच्चंद्रादिवाकरौ चालेल, यांत तिळप्राय संशय नाही.

लोकमान्य आणि राजमान्य : : : ११

स्वभावतः पाहिले तर सर्व मनुष्ये सारखी. त्यांत एक मोठा आणि दुसरा लहान अशी गोष्ट मुळीच नाही. ह्या जगांत मनुष्य येतो त्या वेळची त्याची स्थिति आणि येथून तो जातो त्या वेळची त्याची स्थिति ह्या दोहोंचा विचार केला असता, सर्व मनुष्यांच्या सारखेपणाची कल्पना मनामध्ये चांगल्या रीतीने ब्रिंबते. आतां मनुष्यामनुष्यांमध्ये जो फरक उत्पन्न होतो तो केवळ मधल्या स्थितीमध्ये उत्पन्न होतो. ह्या मधल्या स्थितींत कोणी श्रीमंत होतो, कोणी गरीब होतो, कोणी विद्वान् होतो, कोणी मूर्ख होतो, कोणी उद्योगी होतो, कोणी आळशी होतो, कोणी गोरा होतो, कोणी काळा होतो, आणि कोणी दैववान् होतो किंवा दैवहीन होतो. मधल्या स्थितीमध्ये उत्पन्न होणाऱ्या ह्या सर्व भेदांमुळे सृष्टीला एक प्रकारचें विलक्षण वैचित्र्य आलेलें आहे. हें वैचित्र्य नसतें तर, विरक्त न झालेल्या मनुष्याला ह्या जगामध्ये एक क्षणभरसुद्धां राहावले नसतें. सांसारिक प्रवृत्तीच्या मनष्याला, ही भेदबुद्धि नसेल तर, ह्या जगांत काय मनोरंजक वाटणार आहे ? त्याचा सर्व संसार निःसार होईल. व मग ज्ञानमार्गाचें, योगाचें वगैरेहि माहात्म्य पुष्कळ कमी होईल. कारण ह्यांच्या योगानें ज्या संसाराचा, ज्या भेदबुद्धीचा आणि ज्या वैचित्र्याचा उच्छेद करावयाचा त्यांपैकी जर कोणीच नाही, तर मग ह्यांची तरी गरज काय ? शत्रू आहेत म्हणून तलवारी आणि बंदुका पाहिजेत. त्यांमाणेंच भेदबुद्धि आहे, म्हणून ऐकात्म्य उत्पन्न करणारा योगमार्ग पाहिजे. सारांश, ह्या मधल्या स्थितींत उत्पन्न होणाऱ्या वैचित्र्यावर जगांतील पुष्कळ गोष्टी अवलंबून आहेत. व आपले मनुष्याचे परस्परांमधील अनेक ऐहिक

व्यवहारहि ह्याच वैचित्र्यावर अवलंबून आहेत. त्यामुळे निसर्गतः जरी आपण सर्व सारखे असलों, तरी इहलोकच्या भेदबुद्धीमुळे कोणी आपल्यापेक्षां वयोवृद्ध असतो, कोणी श्रीमान् असतो, कोणी विद्वान् असतो किंवा कोणी मान्य असतो. अशा निरनिराळ्या दर्जाच्या आणि योग्यतेच्या लोकांशीं आपल्याला व्यवहार करावयाचे असतात. ह्यांपैकीं सर्वच म्हणजे आपल्यापेक्षां वरिष्ठ दर्जाचे असतात असें नाहीं. व्यवहार्य लोकांचे तीन वर्ग करतां येण्यासारखे आहेत; आपल्यापेक्षां कमी दर्जाचे, आपल्या बरोबरीच्या दर्जाचे आणि आपल्यापेक्षां वरिष्ठ दर्जाचे. ह्या तिन्ही दर्जांच्या लोकांशीं बोलण्याचालण्याचा किंवा त्यांना पत्रें लिहिण्याचा वगैरे जो कांहीं व्यवहार, तो कोणी कसा करावा, याच्याबद्दल प्रत्येक समाजामध्ये कांहीं तरी निबंधने केलेली असतात. तशीं तीं आपल्याहि समाजामध्ये आहेत, व सुधारकवीर हातांत इंग्रजी कुन्हाडी घेऊन आपल्या समाजांतील इतर निबंधनांप्रमाणे ह्यांना तोडीपर्यंत तीं कायमहि राहतील. आपल्यापेक्षां कमी दर्जाच्या लोकांखेरीज करून बाकी सर्व लोकांना आपण नेहमीं बहुमान देतो. आपल्यापेक्षां वरिष्ठ दर्जाच्या लोकांना बहुमान देणें तर जरूरच आहे. आपल्या बरोबरीच्यांना बहुमान देणें जरूरीचेंच नसलें, तरी पण आपण त्यांना जसा मान देऊं तसा ते आपल्याला देतील या घोरणावर आपल्यालाहि आपल्या बरोबरीच्यांकडून बहुमान मिळावा या हेतूनें त्यांना बहुमान देण्याचा प्रघात सुरू झालेला आहे. व आपल्यापेक्षां कमी दर्जाच्या लोकांचें विनाकारण मन दुखाविलें न जावें व थोडक्यांत त्यांना संतुष्ट करतां यावें यासाठीं त्यांनाहि कधीं कधीं बहुमान देण्याची चाल पडलेली आहे. हा बहुमान दाखविण्याच्या प्रकाराचे दोन भेद करतां येण्यासारखे आहेत. एक बोलून बहुमान दाखवितां येतो आणि दुसरा न बोलतां दाखवितां येतो. न बोलतां बहुमान दाखविणें ह्यांत बऱ्याच गोष्टींचा अंतर्भाव होतो. जोडलेले हात, नम्र केलेली मान, आदरयुक्त दृष्टि, प्रफुल्लित चेहरा, उत्थापन देणें, सामोरें जाणें, पाय धरणें लोटांगण घालणें, हीं सगळीं न बोलतां आपल्या मनांतील बहुमान व्यक्त करीत असतात. हा कृतीनें बहुमान दाखविण्याचा प्रकार होय. ह्या व्यतिरिक्त दुसरा प्रकार म्हटला म्हणजे भाषणानें बहुमान व्यक्त करण्याचा होय. ह्या प्रकारांत बहुमान सूचित

करण्यासाठी कोणी कोणते शब्द उपयोगांत आणावे, याच्याबद्दल रुढीवरून सामान्यतः नियम बांधले गेल्यासारखे झाले आहेत. हल्लींच्या आपल्या समाजांतील सामान्य नियम म्हटला म्हणजे प्रत्येक बहुमान दाखविण्याला योग्य अशा मनुष्याच्या नांवापाठीमागे 'राजमान्य राजश्री' हे बहुमानसूचक शब्द लावण्यांत येत असतात व लिहिण्यामध्येहि ह्याच बहुमानसूचक शब्दांचा उपयोग करण्यांत येत असतो.

ह्या बहुमानसूचक शब्दांचा थोडासा इतिहास आहे. हे शब्द हल्लीं मराठी भाषेंत प्रचारांत आहेत. त्यामुळे अर्थातच असा प्रश्न उत्पन्न होतो कीं, जेव्हां मराठी भाषाच प्रचारांत नव्हती, तेव्हां हे शब्द प्रचारांत होते कीं नाहीं. मराठीच्या पूर्वी प्रचारांत असलेली जी प्राकृत किंवा संस्कृत भाषा तिच्यामध्ये हे शब्द होते असें दिसत नाहीं. 'राजमान्य राजश्री' हे शब्द संस्कृत भाषेमधलेच आहेत, हें खरें; तरी पण संस्कृत भाषा जेव्हां बोलली जात होती, तेव्हां ते संस्कृत बोलणारे लोक बहुमान दाखविण्यासाठीं ह्या शब्दांचा उपयोग करीत असत, असें मानण्याला कांहीं जागा नाहीं. त्यावेळीं हे शब्द उपयोगांत होते कीं नाहीं, हें जाणण्याला साधन म्हटलें म्हणजे फक्त त्या वेळचे लेख हेंच होय. कारण ते हजार वर्षांच्या मागचे लोक प्रत्यक्ष बोलतांना ऐकणें आतां अशक्य आहे. लेखांमध्ये अशा गोष्टी कळण्याला खाजगी पत्रव्यवहारापासून विशेष फायदा होण्याचा संभव असतो. पण त्यावेळचीं पत्रे कोठेंच उपलब्ध नाहींत. हीं पत्रे हल्लीं उपलब्ध न होण्याचीं अनेक कारणे आहेत. मध्यंतरीं पुष्कळ वेळ लोटल्यामुळे तीं नष्टप्राय झालीं असतील, व शिवाय पत्रे नेण्या-आणण्याच्या हल्लीं जशा सोयी आहेत, तशा पूर्वी नसल्यामुळे एकंदर पत्रे लिहिण्याचा परिपाठ पूर्वीच्या-काळीं कमी असला पाहिजे, यांत संशय नाहीं. कोणत्याहि कारणामुळे असो, पूर्वीचीं पत्रे हल्लीं उपलब्ध नाहींत एवढें खास. अशा स्थितींत त्या वेळचीं नाटके वगैरे ग्रंथांवरूनच या प्रश्नाविषयी आपल्याला काय तो विचार केला पाहिजे. ह्या ग्रंथांतून बहुमान सूचित करण्याचे प्रसंग पुष्कळ वेळां आलेले आहेत. व त्यांतच प्रसंगविशेषी कित्येक पत्रांचाहि अंतर्भाव झालेला आहे. परंतु त्यांतील एके ठिकाणीहि 'राजमान्य' किंवा 'राजश्री' हे बहुमानसूचक शब्द वापरलेले दृष्टोत्पत्तीस येत नाहींत. हा विचार आपण मुख्यत्वे-

करून सामान्य स्थितीतील लोकांविषयी करीत आहो व अशा प्रकारचें चित्र संस्कृतमध्ये म्हटलें तर मालतीमाधव आणि मृच्छकाटिक याच नाटकांतून काहींस पाहावयास मिळतें. भवभूतीने पुष्कळ वेळां बहुमान, प्रेम, आदर वगैरे दाखविण्यासाठी 'महाभाग' हा शब्द वापरलेला आहे. व शूद्रकाच्या लेखांत ह्याच अर्थी 'आर्य' ह्या शब्दाचा उपयोग केलेला आहे. हे दोन्ही शब्द फार चांगले आहेत. व त्यांतील 'आर्य' हा तर फारच चांगला आहे. 'आर्य' हा शब्द मागे कसा पडला, कोण जाणे. पण तो पुढें येईल तर बरें. असो. ह्यावरून एवढें दिसून येईल की, 'राजमान्य राजश्री' हे शब्द संस्कृत काळचे नव्हेत. हे निवळ मराठींतलेच आहेत. मराठींत हल्ली ऐतिहासिक पत्रव्यवहार बरेच प्रसिद्ध झालेले आहेत. त्यावरून सामान्यतः असे म्हणतां येईल की, ह्या शब्दांचा उपयोग मराठी भाषेमध्येहि बराच अर्वाचीन आहे. मराठ्यांच्या राज्याबरोबरच बहुधा हे शब्द उदयाला आलेले असावेत. कारण ते शब्दच आपल्या अभ्युदयाचा काल आणि आपला इतिहास सांगत आहेत. 'राजमान्य' आणि 'राजश्री' हे दोन्ही शब्द राजांना अगदीं निरूपयोगी आहेत. राजांना ते कधीहि लागू पडावयाचे नाहींत. तर राजे ज्यांना मान देतात आणि राजांच्यासारखी ज्यांची संपत्ति आहे त्यांनाच हे शब्द लागू पडण्यासारखे आहेत. तेव्हां मराठी भाषा बोलणारांना आणि लिहिणारांना राजे लोक मान देत होते आणि त्यांच्यापाशीं राजांच्या सारखी संपत्ति होती अशा वेळीं हे शब्द जन्म पवले, हें उघड होतें. व अशी वेळ म्हटली म्हणजे शिवाजीपासूनची होय. तेव्हांपासून मराठी भाषा बोलणारांचा खरा भाग्योदय झाला. तेव्हां आम्ही खरे राजमान्य होतो व खरे राजश्री होतो. तेव्हां आमचे राजे व परकीय राजेहि आम्हांला मान देन असत व तेव्हां स्वरोस्वरच आमच्याशीं राजांच्या सारखी संपत्ति होती. 'राजमान्य' व 'राजश्री' हे शब्द बहुतकरून ह्याच वेळीं उदयाला आले असले पाहिजेत हें वर सांगितलेंच आहे, पण ते केव्हांहि उदयाला आलेले असेत, ते जर कधीं अन्वर्थक झाले असले तर त्यांची अन्वर्थकता जी शिवाजीच्या वेळेपासून सुरू झाली ती दुसऱ्या बाजीरावापर्यंत अक्षय सुरू होती, यांत मात्र संदेह नाहीं. पण ती अन्वर्थकता फक्त बाजीरावापर्यंतच होती. पुढें ती उरली नाहीं. हल्लीं ज्याप्रमाणें मराठीशाहींतील पुणें हें राजधानीचें शहर मात्र राहिलें

आहे, पण त्यांत काहीं अर्थ राहिला नाही, त्याप्रमाणेंच ' राजमान्य ' आणि ' राजश्री ' हे मराठीशाहींतील शब्द मात्र राहिले आहेत, त्यांत काहीं अर्थ राहिला नाही.

तेव्हां आतां असा प्रश्न उपस्थित होतो कीं, हे निरर्थक शब्द उपयोगांत असावेत किंवा नसावेत. अर्थ हा शब्दरूपी कुडींतील प्राण आहे. तो ह्या बहुमानसूचक शब्दांमधून निघून जाऊन हीं निव्वळ मर्दीं मागें राहिलीं आहेत. तीं आपल्या गळ्यांत कोणीं अडकवून घ्यावीं किंवा नाही, हा खरोखर विचार करण्यासारखा प्रश्न आहे. हल्लीं ' राजश्री ' या उपपदाला वास्तविकपणें कोण पात्र आहे ? आपल्या लोकांच्यापार्शीं राजांप्रमाणें संपत्ति होती. पण ते दिवस आतां गेले. आतां आपल्यापार्शीं राजांप्रमाणें संपत्ति नाही. मग आपल्या ' राजश्री ' हें उपपद तरी कशाला पाहिजे आहे ? इल्लीं ह्या हतभाग्य हिंदुस्थान देशांत ' राजश्री ' ह्या उपपदाला योग्य असे लोक फारच थोडे असतील. इंग्रजांचे अँडमिनिस्ट्रेशन रिपोर्ट आणि व्यापाराचे रिपोर्ट पाहिले म्हणजे हिंदुस्थान श्रीमंत होत आहे असे दिसत असेल. व तें कदाचित् खरेंहि असेल. कारण हिंदुस्थानांतील इंग्रजी राज्यपद्धतीनें काहीं व्यापारी खरोखर श्रीमंत होत असतील, व कदाचित् काहीं पार्शीहि कोठ्यावीश झाले असतील. पण जोंपर्यंत आपण राजश्री फिलिप किंवा राजश्री बरजोरजी असें म्हणत नाहीं तोपर्यंत त्याचा काय उपयोग आहे ? ज्यांना राजश्री म्हणतां येण्यासारखें आहे त्यांच्यापार्शीं संपत्ति नाही आणि ज्यांच्यापार्शीं संपत्ति आहे त्यांना राजश्री म्हणतां येत नाहीं. अशा स्थितींत ' राजश्री ' ह्या उपपदाचा काय उपयोग आहे ? जी संपत्ति नष्ट झाल्यामुळें हें उपपद निरर्थक झालें आहे तिच्या बरोबरच हें नष्ट झालें असतें तर काय वाईट झालें असतें ? व ती संपत्ति जर आतां आम्हांला सोडून गेली आहे तर तिचें द्योतक असें हें उपपदहि आपण जर सोडून दिलें तर त्यांत आपलें काय विघडणार आहे ? " राजश्री गोविंदपंत दहा रुपयांच्या निवाड्यासाठीं पंधरा दिवस सावकारी तसंगांत बसून आहेत, किंवा माधुकरि मागून उदरनिर्वाह करीत आहेत, किंवा दुष्काळा मुळें मरणोन्मुख झाले आहेत, " अशी ज्यांच्याबद्दल विधानें करण्याची नेहमीं पाळी येत आहे त्यांच्या मागें ' राजश्री ' ची उपाधी असण्यापेक्षां नसलेली

बरी नव्हे काय ? आपण ब्रह्मानार्थी म्हणून ह्या उपपदाचा उपयोग करितों. पण ज्याच्यापार्शी पैसा नाही त्याला 'राजश्री' म्हणून हांक मारणें म्हणजे त्याच्या हृदयामध्ये विपाचें पाणी दिलेला भाला खुपसण्यासारखेंच नव्हे काय ? असलें हें निर्दय कर्म करण्याचें आपण केव्हां थांबणार !

'राजश्री' ह्या शब्दाची जी स्थिति आहे तीच 'राजमान्य' ह्या शब्दाचीहि झाली आहे. हल्लीं खरा 'राजमान्य' तरी कोण आहे ? काहीं वेडे-पीर असे आहेत कीं, ज्यांना राजा आपल्याला खरोखरच मान देतो असें वाटतें. रावसाहेब, खानसाहेब, खानबहादूर, रावबहादूर, के. मी. एस्. आयु., नाईट, वगैरे पदव्या हल्लींच्या राजानें कित्येकांना दिलेल्या आहेत. व त्यामुळे आपण सरकारच्या विश्वासांतील माणसें आहों असें त्यांना वाटत असतें. अशा लोकांनीं पाहिजे तर आपल्याला 'राजमान्य' म्हणवून घ्यावें. पण बाकीच्यांच्या अंगीं आपल्याला 'राजमान्य' म्हणवून घेण्याची काय पात्रता आहे ? काहीं वरिष्ठ प्रतीच्या जागा देण्यापुरता देखील ज्यांच्यावर विश्वास नाही व ज्यांना लष्करी खात्यांतील नोकरीचा दरवाजा बहुतेक बंदच आहे, त्यांनीं आपल्याला 'राजमान्य' म्हणवून घेण्यांत काय अर्थ आहे ? आपण एकदां 'राजमान्य' होतो, पण त्याचें आतां काय ? एकदां सर्व हिंदुस्थानच्या खजिन्याची व्यवस्था लावण्याचें काम आपल्याकडे होतें, आणि अटकेपर्यंत धांव मारणाऱ्या सैन्याचें सेनापित्वहि एकदां आपल्याकडे होतें. तेव्हां हीं कामें आपल्यावर सोंपविण्या-इतका आपल्यावर राजाचा विश्वास होता अशा वेळीं आपण खरोखर 'राजमान्य' होतो व ती खरी राजमान्यता. नाही तर हल्लीं साहेबानें आपल्या शिपायाला आपले बूट आणावयाला सांगितलें कीं, तेवढ्यांतच तो शिपाई आपण साहेबाच्या विश्वासांतील आहों असें मानून आपल्याला 'राजमान्य' म्हणवून घेऊं लागतो. असली राजमान्यता काय कामाची ? लेव्हीला किंवा गार्डन पार्टीला बोलावणें आलें म्हणजे आपण राजमान्य झालों असें कोणी समजतात, पण ही सुद्धां खरी राजमान्यता नव्हे. खऱ्या राजमान्यतेच्या ह्या नुसत्या पडलाया आहेत. ह्याच्या नादीं लागून आपल्या तोंडांतील भाकरीचा तुकडा गमावून बसलेले कुत्रे आपण थोडे पाहातो काय ? अशांना राजमान्य म्हणावयाचें ! आपण राजमान्य

नाहीं, अशी जर वस्तुस्थिति आहे, तर मग शब्दांनीं आपण राजमान्य होऊन काय उपयोग ? युरोपियन लोक आपल्याला कसे वागवितात, त्यांच्या शेजारी सार्वजनिक आगगाडींत कधी कधी ते आपल्याला कसे बसवू देत नाहींत, वगैरे गोष्टी लक्षांत आणिल्या म्हणजे आपल्या नांवापाठींमागे 'राजमान्य' हें उपपद लावून घेण्याला कोणालाहि शरम वाटल्यावांचून राहणार नाहीं. मग असलें हें लज्जास्पद उपपद आपल्याला पाहिजे तरी कशाला ? 'राजमान्य' व 'राजश्री' हीं उपपदे लावण्याचे आपले हल्लींचे दिवस नाहींत. ते ज्यांचे असतील तिकडे हीं उपपदे खुशाल जावोंत. आम्हां मानहीन आणि कंगाल अशा नेटिवांना ही कशाला पाहिजेत ? आपल्याला जेव्हां आपले राजे मान देऊ लागतील आणि आपल्याला जेव्हां राजाच्या सारखी संपत्ति प्राप्त होईल त्या वेळेला आपण ह्यांचा फिरून अंगीकार करूं. पण तोंपर्यंत आपण ह्यांचा निरोप घ्यावा, हें बरें.

ह्यांचा निरोप घेण्याचें आणखीहि एक कारण आहे तें असें कीं, हे शब्द आपल्यापाशीं पूर्वी किती संपत्ति होती आणि आपल्याला पूर्वी किती मान मिळत असे, याची पावलों पावलीं आठवण करून देतात. पण अर्किचनपणांत आणि अपमानांत दिवस काढणें भाग पडलेल्या लोकांना ही वारवार होणारी आठवण फारशी पथ्यकारक नाहीं. त्यामुळें ही दास्यत्वाची लोकयात्रा मुळींच सुखकर होत नाहीं. म्हणूनहि ह्या बहुमान-सूचक उपपदांना आपण रजा दिली पाहिजे.

'राजमान्य' हें उपपद वर सांगितलेल्या रीतीनें आपल्या सद्यःस्थितीला विसंगत होत चाललें आहे. पण तें जसजसें विसंगत होत चाललें आहे, तसतसें दुसरें एक विशेषण अधिक अधिक उपयोगांत येत चाललें आहे. राजाकडून योग्य मान मिळण्याची आशा नेटिवांना उत्तरोत्तर कमी होत चाललेली आहे. त्यामुळें अर्थातच पुष्कळांचा ओघ राजमान्यता संपादन करण्याकडे न वळतां लोकसेवा करण्याकडेच वळत आहे. जसा राजाचा एक पक्ष तसाच लोकांचाहि दुसरा पक्ष आहे. राजपक्षाकडून जशा मोठमोठाल्या देणग्या मिळतील किंवा चाकऱ्या लागतील त्याप्रमाणें लोकपक्षाकडून मिळणार नाहींत हें खरें, तरी पण लोकांच्यापाशीं देण्यासारखा सन्मान आहे व जे कोणी निरपेक्ष बुद्धीनें लोककल्याण व्हावें या हेतूनें लोकसेवा करतात ते लोकांच्या सन्मा-

नाला पात्र होतात. तेव्हां हल्लीं जरी राजमान्यता दुर्मिळ असली तरी योग्य मार्गानें लोकमान्यता मिळवितां येण्यासारखी आहे. व हल्लींच्या स्थितींत हीच संपादन करण्याकडे पुष्कळांचा कल आहे. आणि त्यामुळे असा संभव आहे कीं, 'राजमान्य' हें उपपद हळूहळू लुप्त होऊन त्याची जागा 'लोकमान्य' हें उपपद स्विकारण भरून काढील. अशी अन्वर्थक उपपदे अस्तित्वांत येणे फार जरूर आहे. नाही तर दुसरीहि कांहीं 'अब्जम', 'मिस्तर' वगैरे अस्तित्वांत आलेली आहेत. पण त्यांचा काय उपयोग ! आपण कित्येक ठिकाणी 'अब्जम गोविंदराव' आणि 'मिस्तर केशवराव' याप्रमाणें म्हटलेलें ऐकितों. जणूं काय गोविंदराव हा मुसलमान आहे आणि केशवराव हा ख्रिश्चन आहे. हल्लीं कांहीं जर एकपक्षां दुसरे अधिक स्पृहणीय असेल तर राजमान्यतेपक्षां लोकमान्यता हीच अधिक स्पृहणीय आहे. व जर हल्लीं कशाची आशा करण्यासारखी असेल तर ती लोकमान्यतेचीच करण्यासारखी आहे. व ही लोकमान्यता खरी लोकसेवा केल्यानें कोणालाहि प्राप्त होण्यासारखी आहे.

मुद्रणस्वातंत्र्य

:

:

:

१२

कांहीं अँग्लोइंडियन आणि बहुतेक सुधारक यांचें असें मत आहे कीं, स्वातंत्र्याविषयींची बडबड ही अलीकडे फार वाढली आहे. आतां असा जरी या लोकांचा आक्षेप आहे तरी स्वातंत्र्याची खरी कल्पना फारच थोड्या लोकांना असेल. हिंदुस्थानच्या एकंदर तीस कोटी लोकसंख्येच्या मानानें पाहिलें असतां ज्यांना माधारण लिहितां वाचतां येत अशा लोकांची संख्या दोन कोटींच्यावर नाही. पण ज्यांना नुसतें लिहितां वाचतां येत त्या सगळ्यां-

नाच स्वातंत्र्याची खरी कल्पना कळलेली आहे असें मानितां येणार नाही. कित्येक चांगल्या सुशिक्षित लोकांना देखील खरें स्वातंत्र्य म्हणजे काय हें कळत नाही, असें कांहीं लब्धप्रतिष्ठ लोक प्रतिपादन करीत असतात. त्यांच्या मताप्रमाणें पाहिलें तर बरील दोन कोटी लिहितां—वाचतां येणाऱ्या लोकांच्या संख्येतून निदान निम्मी तरी संख्या वजा केली पाहिजे. ह्या अशिक्षित वर्गांत मोडणाऱ्या हिंदुस्थानांतील सुमारे एकुणतीस कोटी लोकांना स्वातंत्र्याची काय कल्पना आहे ? हिंदुस्थानावर पूर्वी कोण राज्य करीत होते व इल्ली कोण करीत आहेत, ह्याची ह्या २९ कोटी लोकांना काय दाद आहे ? आपलें शेत नांगरावें आणि काय पिकेल त्यांतून सरकारची आणि सावकाराची भर करून बाकी उरेल त्यावर आपली उपासमार करून घ्यावी, याच्यापेक्षां ह्या एकुणतीस कोटी लोकांना आणखी कशाची पर्वा आहे ? इतकें लोक—तीस कोटीपैकी एकूणतीस कोटी लोक—स्वातंत्र्याविषयीं बेपर्वा असतांना हिंदुस्थानांत स्वातंत्र्याची बडबड अतोनात झाली आहे असें म्हणणें म्हणजे वस्तुस्थितीकडे अतिशयच दुर्लक्ष करण्यासारखें आहे. आतां ज्यांना स्वातंत्र्याची कांहीं कल्पना आहे, अशा लोकांबद्दल आपण विचार करूं गेलों तर त्यांत सुद्धां आपल्याला असें आढळून येईल कीं, ह्या स्वातंत्र्याबद्दल एकाचे विचार दुसऱ्याच्या विचाराशीं मुळींच जमत नाहीत. ह्या कारणांमुळे हिं खरें स्वातंत्र्य कोणतें ह्याची कल्पना पुष्कळ लोकांना बरोबर करतां येत नाही. एकजण एक प्रकारचें स्वातंत्र्य चांगलें म्हणून मानतो, तर दुसरा दुसऱ्याच प्रकारचें स्वातंत्र्य चांगलें म्हणून मानतो. ह्या मतभेदाची एकवाक्यता सध्यांच्या स्थितीत होणें अशक्य आहे. हे मतभेद सध्या असेच चालावयाचे. आपलें स्वराज्य होतें त्यावेळेला स्वातंत्र्याची खरी कल्पना कोणती व आपल्या स्थितीला कोणत्या प्रकारचें स्वातंत्र्य मानवतें, वगैरे प्रश्नांबद्दल मतभेद मुळींच नव्हता. तेव्हां स्वातंत्र्य म्हणजे काय हें आपल्याला चांगलें समजत असे.

असो. कालामानाप्रमाणें ज्या ह्या स्वातंत्र्याच्या कल्पनेमध्ये इल्ली असे मतभेद उत्पन्न झालेले आहेत ते स्वातंत्र्य अनेक प्रकारचें आहे. आम्हीं ज्याच्याबद्दल वर सामान्यतः उल्लेख केलेला आहे ते स्वातंत्र्य म्हणजे आपल्या देशाचें किंवा त्यांतील लोकांचें स्वातंत्र्य होय. पण ह्या सामान्य स्वातंत्र्या-

शिवाय हल्लीं बरींच निरनिराळ्या प्रकारचीं स्वातंत्र्ये अस्तित्वांत आलेलीं आहेत. विचारस्वातंत्र्य, भाषणस्वातंत्र्य, मुद्रणस्वातंत्र्य वगैरे शब्द हल्लींच्या स्थितीचे पोवाडे गाणाऱ्या लोकांनीं आपल्या परिचयाचे करून दिलेले आहेत. बरील शब्द हे निरनिराळ्या क्रियेमध्ये आपल्याला जें स्वातंत्र्य आहे त्याला अनुलक्षून बनलेले आहेत. स्त्रीस्वातंत्र्य ह्याचीहि हल्लीं फार गर्जना ऐकू येत आहे. ह्या अनेक प्रकारच्या स्वातंत्र्यांपैकीं मुद्रणस्वातंत्र्य ह्याविषयीं आज आपल्याला विचार कर्तव्य आहे. मुद्रण म्हणजे छापणें. त्या छापण्याच्या कामांत आपल्याला एक प्रकारचें स्वातंत्र्य आहे अथवा नुसतें आहे म्हणण्यापेक्षां इंग्रजांनीं तें आपणांस दिलें आहे, असें म्हटल्यास तें फारसें गैर-वाजवी होणार नाही. ह्या मुद्रणस्वातंत्र्याबद्दल लोक सरकारची नेहमीं फार स्तुति करीत असतात. पण या बाबतींत जरा सूक्ष्म विचार करून पाहिल्यास ह्यांत सरकारची स्तुति करण्यासारखें फारसें कांहींच नाही. आपल्याला मुद्रणस्वातंत्र्याचा हक्क मिळाल्याबद्दल वेळोवेळीं आपण आनंद प्रदर्शित करीत असतो, पण ह्या गोष्टींत आनंद मानण्यासारखें वास्तविक पाहतां कांहीं नाही. आपली हिंदुस्थानांतील लोकांची आज अशी स्थिति आहे कीं, आपण आनंद कशाबद्दल मानावा आणि खेद कशाबद्दल मानावा हें सद्धा आपल्याला दुर्दैवानें कळेलनासें झालेलें आहे. हंसावें केव्हां आणि रडावें केव्हां हें लहान मुलाला देखील समजतें; पण तें आम्हांला समजेनासें झालें आहे. जमीन हंती तेथें पाणी आहे आणि पाणी होतें तेथें जमीन आहे अशी मयासुराच्या कृतीमुळे पूर्वीं जशी दुर्योधनाला भ्रांति उत्पन्न झाली तशीच आम्हांलाहि हल्लीं होत आहे ह्यांत शंका नाही. मुद्रणस्वातंत्र्याचा हक्क आपणाला मिळालेला आहे ह्यांत आनंद मानण्यासारखें काय बरें आहे ? आम्हीं तुम्हांला मुद्रणस्वातंत्र्य दिलें आहे ही आम्ही केवढी उत्तम गोष्ट केली आहे, अशी प्रौढी इंग्रजी मुत्सद्यांनीं खुशाल भिरवावी. ती त्यांच्या ठिकाणीं यथार्थ आहे. पण त्या मुद्रणस्वातंत्र्याबद्दल आपणाला आनंदाच्या उकळ्या फुटण्याचें कांहीं कारण नाही. ह्या गोष्टींत त्यांचा मुत्सदीपणा आणि आपला मूर्खपणा मात्र आपण सिद्ध करून दिल्यासारखें होतें. आपण आनंद कशाबद्दल मानावा ? मुद्रणस्वातंत्र्य मिळतें म्हणून ! पण ह्या मुद्रणस्वातंत्र्याबद्दल आपल्याला किती किंमत द्यावी लागली आहे याची कोणाला कल्पना आहे काय ?

आपलें स्वातंत्र्य गेलें आणि आपल्याला मुद्रणस्वातंत्र्य मिळालें अशी वस्तुस्थिति नाही काय ? व या दोन स्वातंत्र्यांचें महत्त्व आपण तोलून पाहिलें तर मुद्रणस्वातंत्र्य मिळाल्याबद्दल आनंद मानण्यापेक्षा स्वातंत्र्य गेल्याबद्दल दुःख मानणेंच अधिक स्वाभाविक नाही काय ? आपलें स्वातंत्र्य जाऊन आपल्याला मुद्रणस्वातंत्र्य मिळालें याबद्दल आपण आनंद मानणें म्हणजे आपल्या हातचा कोहळा गमावून त्याच्या जागी आपण आंवळा संपादन केल्याबद्दल आनंद प्रदर्शित करण्यासारखेंच नव्हे काय ? एकटें मुद्रणस्वातंत्र्यच काय पण इल्लींच्या स्तुतिपाठकांनीं शोधून काढलेलीं मतस्वातंत्र्य, धर्मस्वातंत्र्य, स्त्रीस्वातंत्र्य वगैरे सर्व स्वातंत्र्ये एकत्र केलीं तरी ज्या स्वातंत्र्याची त्यांच्यानें बरोबरी व्हावयाची नाही, तें स्वातंत्र्य गमावून हें मुद्रणस्वातंत्र्य कमावल्याबद्दल आनंदित होणें हें कोणाला तरी संयुक्तिक वाटेल काय ? हिरा सांडून उकीरड्यावरील नासकें कुचकें धान्य निवडून खाण्यांत उकीरड्यावरील कोंबड्याशिवाय दुसऱ्या कोणाला आनंद होणार आहे ? ही स्थिति लक्षांत आणली असतां आपण कोणत्या गोष्टीबद्दल आनंद मानीत आहों, आणि त्या गोष्टीबद्दल आनंद मानणें योग्य आहे किंवा कष्टी होणें जरूर आहे, याचा कोणालाहि सहज उलगडा करतां येण्यासारखा आहे.

आतां असलीं स्वातंत्र्ये आम्हांला दिल्याबद्दल आमचें सरकार स्तुतीला पात्र आहे किंवा नाही, हा एक विचार करण्यासारखा प्रश्न आहे. प्रत्येक गोष्टीबद्दल सरकारची स्तुति करण्याची आम्हांला संवय लागून गेलेली आहे. पण ह्याचा वाईट परिणाम असा होतो कीं, सरसकट स्तुतीच्या योगानें सरकारची कर्तृत्वशक्ति आणि लोकांची सारसारबुद्धि हीं मंद होतात. आपण कसेंहि केलें, तरी आपले स्तुतिपाठक आपली स्तुति करण्याला तयार आहेत, असें त्यांच्या दृष्टीपत्तीस आल्यावर मग ते चांगलेंच कृत्य करण्याची तसदी कशाला घेतील ? व सगळ्याच कृत्यांना चांगलें म्हणावयाचेंच, अशी स्थिति झाल्यावर लोकांना तरी चांगलें आणि वाईट यांचें ज्ञान कोटून होणार ? सत्रत्र ही सरसकट स्तुति करण्याची संवय फार घातुक आहे, व ती मोडून टाकणें फार जरूर आहे. योग्य स्तुति केली पाहिजे. पण अयोग्य स्तुति न करणें हेंहि तितक्याच अवश्यतेचें आहे. मुद्रणस्वातंत्र्याचें महत्त्व युरोपांतील देशांतून फार आहे; व तसें असण्याचें कारणहि

आहे. तें असें कीं, तिकडील लोकांना आपल्यासारखें निःशस्त्र केलेलें नाहीं. त्यांच्या हातांत शस्त्रें असतात. त्यामुळे ते लोक जे कांहीं म्हणतात किंवा लिहितात, त्याची आपण योग्य तजवीज लाविली नाहीं, तर हे लोक काय करतील कोण जाणें, अशी त्या लोकांबद्दल तिकडील सरकारांना भीति असते. पण ज्या देशातील लोकांच्या हातांचीं शस्त्रें काढून घेतलेलीं आहेत त्यांच्याबद्दल अशी शंका येण्याचें कांहीं कारण नाहीं. अशा लोकांना मुद्रण-स्वातंत्र्य दिलें, तर त्यांत कांहीं फारसें दिल्यासारखें नाहीं. निःशस्त्र लोकांना बडबडण्याची परवानगी देणें आणि दांत पाडलेल्या सापाला फोंकावण्याची परवानगी देणें, हीं दोन्हीं सारखींच. शिवाय या हक्काच्या देणगीचा विचार करतांना ही एक गोष्ट लक्षांत ठेविली पाहिजे कीं, आपल्या इकडे या हक्काचें आणखीहि एका कारणासाठीं फारसें महत्त्व नाहीं. कारण मुद्रण-स्वातंत्र्य मिळाल्यापसून काय करावयाचें, तर त्या मुद्रित केलेल्या लेखांचा लोकांच्या मनावर परिणाम उत्पन्न करावयाचा. पण आपल्या इकडे पुस्तकाची आणि वर्तमानपत्रांची संख्या अतिशय थोडी आहे. व त्याचप्रमाणें तीं वाचणारांची संख्याहि फार थोडी आहे. या गोष्टी पुढील आंकड्यांवरून सहज लक्षांत येण्यासारख्या आहेत. १८९० सालीं फ्रान्समध्ये ४१०० वर्तमानपत्रें होती, जर्मनीमध्ये ५५०० होती, आणि युनायटेडस्टेट्समध्ये १५,३०० होती. पण ह्यांच्या मानानें हिंदुस्थानचा आंकडा पाहिला, म्हणजे तो किती तरी कमी आहे ! त्याच सालीं हिंदुस्थानांतील पत्रांचा आंकडा फक्त ६४४ होता. इतकी थोडीं पत्रें ज्या ठिकाणीं आहेत, त्या ठिकाणीं त्यांतील लेखांपासून काय परिणाम व्हावयाचा आहे ? शिवाय ही एक गोष्ट लक्षांत ठेविली पाहिजे कीं, तीस कोटी लोकांमध्ये हीं ६४४ पत्रें आहेत. इतर देशातून किती लोकसंख्येंत किती वर्तमानपत्रें आहेत व हिंदुस्थानांत त्यांचें प्रमाण कसें आहे, हें पुढें दिलेल्या कोष्टकावरून लक्षांत येण्यासारखें आहे.

देशाचें नांव	लोकसंख्या	वर्तमानपत्रें
फ्रान्स	३,८५,१७,९७५	४१००
जर्मनी	५,२२,७९,९००	५५००
युनायटेड स्टेट्स	६,२६,२२,२५०	१५३९२
इंडिया	२८,७१,२३,३५०	६४४

यावरूनहि इतर देशांत या हक्काचें महत्त्व कां आहे, आणि हिंदु-स्थानांत कां नाहीं, हें वाचकांच्या लक्षांत येईल. ह्याप्रमाणें वर दिलेल्या कित्येक कारणांवरून मुद्रणस्वातंत्र्याचा हक्क हा लोकांच्या फारसा फायद्याचा नसून सरकारला मात्र आपली प्रतिष्ठा मिरविण्याला एक साधन झालें आहे. वास्तविक सरकारने ह्यांत आम्हांला कांहीं दिलें नाहीं; मग त्याबद्दल सरकारची स्तुति तरी कशाला पाहिजे ? व शिवाय इतका निरुपयोगी आणि क्षुद्र हक्क देऊन तो तरी अनियंत्रित ठेविला असता, तर एक असो. पण त्याच्या पाठीमागें कायद्याचीं नवीन कलमें लावण्यांत येत आहेत. त्यामुळें तर त्या मुद्रणस्वातंत्र्यांत कांहींच राम राहिला नाहीं. अशा या हक्काबद्दल आपण आनंदित काय व्हावें आणि सरकारची स्तुति काय करावी ? हा हक्क आपल्याला असण्योपेक्षां नसता तर अधिक बरें झालें असतें. कारण, हा हक्क म्हणजे वरून तोंड झांकलेल्या एखाद्या खळग्याप्रमाणें होय. ह्यांत कोणाचा केव्हां पाय जाईल, याचा नेम नाहीं. अशा रीतीने ह्यापासून फायदा होणें तर लांबच राहिलें, पण उलटा कधीं कधीं अपाय मात्र होतो. शिवाय मुद्रणस्वातंत्र्याचा हक्क लोकांना देणें, म्हणजे त्या हक्काचा उपयोग करणाऱ्या सर्व लोकांना पगारावांचून आपले गुप्त बातमीदारच करण्यासारखें आहे. व त्यायमाणें सरकार हा हक्क लोकांना देऊन त्यापासून आपला फायदा करून

घेत आहे. मुद्रणस्वातंत्र्याच्या नादी लागून आज जे सर्व लोक आपापले विचार सरकार पुढे माडीत आहेत ते जर आपले विचार या रीतीने प्रसिद्ध करतेना, तर यांच्या मनांत काय चाललें आहे कोण जाणें, अशी धास्ती सरकारला नेहमी पडली असती. परंतु आतां तशी स्थिति नाही. हल्लीं ह्या साधनानें लोकांच्या मनांत काय चाललें आहे, ह्याची अटकळ सरकारला अगदीं बरोबर बांधतां येते, व यांत सरकारचा इष्ट हेतु सहज साधला जातो. आणि आम्ही मात्र 'हक्क मिळाला आहे, हक्क मिळाला आहे' म्हणून विना-कारण उड्या मारीत आहों. ह्या गोष्टी आपल्याला केव्हां कळणार ?

गोविंदपंतांचें पत्र : : : १३

गोविंदपंत हे वयानें व ज्ञानानें वृद्ध होते. यांचे विचार फार पोक्त असत. व ह्या जगांत अनेक प्रकाराचे टक्केटोणपे खाऊन अतिशय गरिबीच्या—माधुकरीच्या—स्थितीतून वाढत जाऊन अलीकडच्या काळांत हिंदु लोकांना जितके श्रीमंत होणें शक्य असतें, तितक्याच श्रीमंतीला ते जाऊन पोहोंचले होते. त्यांचा पुष्कळ दिवसांचा अनुभव, शांत स्वभाव, त्यांची परोपकारबुद्धि व त्यांचा सज्जनपणा, ह्या गुणांच्या योगानें ते अतिशय लोकप्रिय झालेले होते. व त्यांनीं सरकारी चाकरीमध्ये सरकारची मोठ-मोठी महत्त्वाची कामें करण्यांत आपल्या आयुष्याचे पुष्कळ दिवस खर्च केलेले असल्यामुळें, त्यांना सर्व प्रकारच्या कामकाजामधील चांगली माहिती असल्यामुळें, व देशकालवर्तमान पाहून त्याप्रमाणें कसें वागावे हें त्यांना उत्तम रीतीचें कळत असल्यामुळें, पुष्कळ लोक त्यांचा सहज घेतल्यावांचून कोणतेंहि काम करण्याला प्रवृत्त होत नसत. गोविंदपंतांचे एक परम स्नेह

असत. पण त्यांना निवर्तल्याला पुष्कळ दिवस झाले होते. त्यांच्या मार्गे वामन हा त्यांचा मुलगा होता. वामन हा गोविंदपंतांना आपल्या वडलांच्या जागी मानीत असे. आणि गोविंदपंतहि वामनाला फार ममताळूपणाने वागवीत असत. गोविंदपंतांची सल्ला घेतल्यावांचून वामन कोणतीहि गोष्ट करीत नसे. वामनाच्या मनांतून आपण पोलिसमध्ये नोकरी घरावी, असे फार दिवसांपासून होतें. पण ह्या बाबतीत गोविंदपंतांचें मत घेतल्यावांचून वामनाला आपल्या आयुष्यक्रमाच्या तारवाचें सुकाणूं त्या दिशेने कायमचें वळवितां येईना. म्हणून वामनानें सोलापुराहून गोविंदपंतांना मार्गशीर्षाच्या महिन्यांत एक पत्र धाडलें होतें. त्यांचें उत्तर आठ चार दिवसांत येऊन पोहोचलें, त्यांत गोविंदपंतांनीं पुढील प्रमाणें मजकूर लिहिला होता:—

चिरंजीव राजश्री वामन यास,

अनेक आशिर्वाद विनंति विशेष. मार्गशीर्ष वद्य नवमी रविवार पावेतों श्रीचे कृपेकरून आम्ही सर्वत्र मंडळी सातारा मुक्कामी सुखरूप असों, विशेष. तुझे मिति मार्गशीर्ष शुद्ध १३ चें पत्र पोचलें. तुझी बहीण सखूताई हिची प्रकृति दिवसेंदिवस क्षीण होत चालली आहे, हा पत्रांतील मजकूर वाचून फार काळजी वाटत आहे. येथें कांहीं जुने चांगले नामांकित वैद्य आहेत. तेव्हां जर सखूताईला कांहीं दिवस इकडे पाठवाल तर कदाचित् येथील औषधपाण्यानें आणि हवेनें तिची प्रकृति लवकर सुधारण्याचा संभव आहे- असो. तुझ्या पत्रावरून तुझ्या मनांतून पोलिसखात्यांत शिरून चाकरी पत्करण्याचें फार आहे, असें दिसतें. व त्याबबद्दल माझा काय अभिप्राय आहे, हें तूं विचारलें आहेस. तूं ज्या प्रश्नावर माझे मत विचारलें आहेस, तो प्रश्न फार नाजूक आहे. व त्याबद्दलचे माझे विचार मी दुसऱ्या कोणत्याहि प्रसंगीं व्यक्त करण्याला तयार झालों नसतों. परंतु केशवराव यांचा आणि माझा जो अकृत्रिम स्नेहभाव होता, तो मनांत आणला म्हणजे त्यांच्या मुलाला ह्या बाबतींत योग्य सल्ला देणें, कसलीहि अडचण असली तरी, जरूर आहे, हें लक्षांत आणून मी तुला हें पत्र लिहिलें आहे.

तूं मनांत आणलेला विचार मला मुळींच पसंत पडत नाही. पोलिसमध्ये चाकरी करण्याला योग्य असे गुण तुझ्यामध्ये कोणते आहेत, असें तुला वाटलें असेल तें असो. मला तर तुझ्या अंगांत त्या चाकरीला लागणाऱ्या

गुणांपैकीं फारच थोडे गुण आहेत असें वाटतें. प्रत्येक घंघाला किंवा चाकरीला काहीं विशेष गुण लागत असतात, व ते आपल्या अंगीं आहेत किंवा नाहींत, हे पाहून त्याप्रमाणें प्रत्येकानें आपण त्यांत पडावें किंवा नाहीं, हें ठरवावयाचें असतें. विवाह आणि उद्योगधंदा हे गृहस्थाश्रमाचे दोन मुख्य खांबे आहेत. त्यांची निवड मनुष्य जशी चांगली करील, तसें त्याला पुढील प्रपंचांत सुख होणार आहे. ह्या गोष्टीची निवड सुज्ञ लोक वारंवार करीत नसतात. ती एकदांच, पण पूर्ण विचारानें, करण्यांत फार हित आहे. आज ह्या स्त्रीशीं विवाह करावा आणि उद्यां तिला टाकून दुसरीशीं विवाह करावा, आणि परवां तिलाहि टाकून तिसरीशीं लग्न करावें, हा प्रकार ज्याप्रमाणें गृहणीय आहे, त्याचप्रमाणें आज ह्या खात्यांत नोकरी केली आणि उद्यां ती सोडून दुसऱ्या खात्यांत धरली किंवा तिसराच काहीं धंदा आरंभला, तर तेंहि काहीं मोठें भूषणास्पद नाहीं. ह्याकरितां जें काहीं करावयाचें तें अशा रीतीनें करावें कीं, तें पुढें बदलण्याची पाळी आपणावर येऊं नये. तूं आपला धंदा अशा रीतीनें निवड, कीं तो निवडल्याबद्दल तुला पुढें पश्चात्ताप होऊं नये. पण याबद्दल तूं काय विचार केला आहेस ? पोलिसांवर वारंवार जे प्रसंग येतात, त्यांत सामान्यतः त्यांना धैर्याची विशेष गरज लागत असते. आणि तें तुझ्या ठिकाणीं कितपत आहे, याची मला शंकाच आहे. तूं तें काळें डगलें घातलेंस म्हणजे लोक तुला भितील, हें खरें. पण तूं लोकांना भिणार नाहींस, अशाबद्दल तूं काय खबरदारी करून ठेविली आहेस ? ज्या तुला रात्री काळोगांतून सोबतीवांचून बाहेर जाण्याची अजून भीति वाटते, त्या तुला शिपायाचा पोपाख घालून धैर्याचा उसना आविर्भाव आणतांना पाहून मला खरोखर तुझ्याबद्दल हंसूं, आणि तुझ्या त्या पोपाखाबद्दल कींव, आल्यावांचून राहणार नाहीं. नुसत्या पोपाखानें धैर्य येत नसतें. तें मूळचेंच मनांत असावें लागतें. आणि तें जर तुझ्यामध्ये नाहीं, तर तूं आपल्या भिऱ्या अंतःकरणानें त्या पोपाखाला विटाळूं नको.

शिवाय दुसरी एक गोष्ट अशी आहे कीं, जर तुला शिपाईगिरीच करावयाची असेल, तर ती करण्याला उद्युक्त होण्याच्या पूर्वी खरी शिपाईगिरी कोणती, ह्याचा तूं पूर्ण विचार केला पाहिजे. खरें शौर्य, खरें धैर्य, खरें तेज, हीं ह्या पोलिसच्या शिपाईगिरींत नाहींत. लढाई करणारा शिपाई हाच खरा

शिपाई होय. शत्रूच्या हातांत शस्त्र आहे, आपल्या हातांत शस्त्र आहे, अशा प्रकारची सर्व तयारी करून जो शत्रूशीं लढतो, तो खरा शिपाई. परंतु पोलिसांची तशी स्थिति कोठें आहे ? पोलिस म्हणजे निःशस्त्र केलेल्या प्रजेला दावांत ठेवण्यासाठीं योजिलेले सशस्त्र लोक होत. ह्याना खरे शूर शिपाई कसे म्हणावें, हें तूंच सांग बरें ! जो खऱ्या उदात्त आणि पराक्रमी स्वभावाचा मनुष्य आहे, तो असली शिपाईगिरी कधीहि पत्करणार नाही. लष्करी खात्यांत चाकरी घरणें आणि पोलिसखात्यांत चाकरी घरणें, यांत पुष्कळ फरक आहे. लष्करी खात्यांत चाकरी घरणें म्हणजे आपली मान हातावर घेऊनच ती घरली पाहिजे. जेव्हां जिकडे जाण्याचा हुकूम होईल, तेव्हां तिकडे गेलें पाहिजे. आणि एकदां लढाईवर गेल्यानंतर मग आपण जिवंत राहतों किंवा मरतो याचा काय नेम आहे ? शिवाय त्या चाकरींत बायकामुलांची व इतरहि अनेक संसारबंधनें तोडून टाकावीं लागतात. व त्याला पुष्कळच मानसिक धैर्य आणि निवृत्तिपरता लागत असते. पण पोलिसची चाकरी त्या मानानें अगदीं क्षुद्र. जिवार उदार होण्याचे प्रसंग मनुष्यावर वरच्यावर येत गेल्यानें त्याच्या मनामध्ये जो एक प्रकारचा उदात्तपणा बिंबला जातो, त्याचें तर या चाकरीत नांवच घ्यावयाला नको. ही चाकरी अगदीं सोपी. ह्यांत मरणाची भीति नाही. व बायकामुलांच्या सहवासांत आणि प्रेमपाशांत सुखानें आणि मजेनें आयुष्य घालविण्याला कोणताच प्रत्यवाय नाही. आणि ह्यामुळेच मला वाटतें, पुष्कळ लोकांचा पोलिसखात्यांत शिरण्याकडे विशेष ओढा असतो. ज्यांना संकटाची विशेष अभिरुचि नाही, आणि ज्यांना सुखोपभोगांतच कृतकृत्यता वाटते, अशा लोकांच्या पोलिसच्या चाकरीवर बहुधा उब्या पडत असतात. पण तुझीहि तिकडेच प्रवृत्ति व्हावी, हें मला पसंत पडत नाही. तुला जर शिपाईगिरींतच पडावयाचें असेल, तर तूं खरी शिपाईगिरी पत्कर. तूं खऱ्या शिपाईगिरींत शिरावें, शिपाईगिरीच्या नुसत्या डगल्यांत शिरूं नयेस, अशी माझी इच्छा आहे. मनुष्यानें उत्तमाविषयीं नेहमीं महत्त्वाकांक्षा बाळगिली पाहिजे. व सर्व शिपायांत लढवय्या शिपाई उत्तम, हें मी तुला सांगितलेंच आहे. तेव्हां जर तुला शिपाईच व्हावयाचें असेल, तर तूं उत्तम शिपाई हो. पण तुला लढाईतल्या जखमेची किंवा मरणाची भीति वाटते, म्हणून तूं आपल्या हातांत शस्त्र घेऊन इतर निःशस्त्र लोकांना घायाळ किंवा ठार

करण्याला कधीहि उद्युक्त होऊं नकोस. जर तुला उत्तम कृत्य करतां येत नसेल, तर तूं स्वस्त बैस. पण क्षुद्र कृत्य करण्याला कधीहि प्रवृत्त होऊं नकोस. यासाठीं तूं ही चाकरी धरूं नकोस, असें मला वाटतें. याशिवाय त्या चाकरीलाहि जें थोडेंसें धैर्य लागतें, तेंहि तुझ्या अंगांत आहे किंवा नाहीं, याची मला शकाच आहे.

आतां यावर तूं असें म्हणशील कीं, ज्यांत धैर्यापेक्षां अकलेचीच विशेष गरज आहे, अशाच प्रकारचीं जीं कामें आहेत, त्यांत मी प्रावीण्य मिळवीन. हें तुझें म्हणणें सकृदर्शनीं बरेंसें दिसतें. पण त्यांतहि विचारांतीं फारसें तथ्य आहे असें मला वाटत नाहीं. तूं ज्या खात्यात शिरूं इच्छित आहेस, त्यांत काहीं धैर्याचीं आणि काहीं अकलेचीं कामें असतात, मला कबूल आहे. पण तीं अकलेचीं कामें म्हणजे कोणती ? गुप्त बातमी काढणें, बेमालूम पुरावा तयार करणें, कड्या संगतवार जुळविणें वगैरे. हीं कामें काहीं पोलिसांना करावीं लागतात, व त्यांत अकलेची जरूर असते, हें खरें. पण, त्याला नुसती अकल असली म्हणजे झालें, असें मात्र तूं समजूं नको. आणि नुसत्या अकलेच्या जोरावरच जर तूं आपलें तारू त्या भयंकर समुद्रांत लोटण्याला उद्युक्त असशील, तर त्याच्या पूर्वीं तूं चांगलाच विचार करावास, हें बरें. पण ते बाकीचे गुण सोडून दिले, व नुसत्या अकलेचीच गोष्ट घेतली, तर मी तुला असें विचारतां कीं, दुसऱ्याची गुप्त गोष्ट जाणण्याला अकल ती काय लागणार ? जर तूं एखाद्याचें पत्र फोडून त्यांतील मजकूर वाचून फिरून तें चिकटवून बेमालूम काम केलेंस, आणि अशा योगानें त्या पत्रांतील रहस्य तूं जाणलेंस, तर हें तूं अकलेचें काम केलेंस, असें निदान मी तरी म्हणणार नाहीं. एखाद्याचा तूं जीवश्रकंठश्च स्नेही आहेस, असें त्याला भासवून त्याच्या मनातील हृद्गत तूं काढून घेतलेंस, तर ह्यांत तुझ्या अकलेबद्दल तुला शाबासकी द्यावी, असें कोणालाहि वाटावयाचे नाहीं. दोघे काहीं गुप्त गोष्टी बोलत असले, आणि ती तूं आडून ऐकलिस, तर ह्यांत फार झालें तर तुझ्या कानाची तारीफ करतां येईल; पण तुझ्या डोक्याची कशी करावयाची ? असल्या प्रकारांनीं गुप्त बातमी काढण्यांत अकल कोठें लागते, हें मला समजत नाहीं. ज्याला डोळे आहेत तो दुसऱ्याचें पत्र त्याच्या अपरोक्ष उघडून वाचूं शकेल, ज्याला जीभ आहे तो 'मी तुझा जीवश्रकंठश्च स्नेही आहे' असे शब्द उच्चारूं शकेल; आणि

ज्याला कान आहेत, तो दुसऱ्याचें बोलणें आडून ऐकूं शकेल. माझें जर कोणी पत्र फोडील, किंवा मी तुझा जिवलग मित्र आहे, अशी खोटी थाप मारी, किंवा कांहीं गुप्त गोष्ट बोलत असतां चोरून ऐकेल, तर मी तर त्याला विश्वासघातकी, कपटी, आणि अप्रामाणिक असें समजेन. मी अशा मनुष्याच्या अकलेबद्दल त्याची तारीफ न करतां, किंवा त्याला कांहीं बक्षीस न देतां, उलट राजदरबारांतून त्याला शासन कराविल्यावांचून कधीं सोडावयाचा नाही. व असेच इतरहि कोणी मनुष्य करील तेव्हां एक तर ही अकलेचीं कामें नव्हेत, व असलींच तरी त्यांतील अकल ही प्रशंसनीय किंवा उत्तेजनीय मुळींच नव्हे. वामना, अकल ही परमेश्वरानें मनुष्याला एक अप्रतिम आणि अमूल्य देणगी दिलेली आहे. तेव्हां तिचा सद्व्यय करण्याविषयीं मनुष्यानें फार काळजी घेतली पाहिजे. तुला जर देवानें अकल दिली असली, तर तिचा नेहमीं चांगल्याच कामाकडे उपयोग करण्याची तूं महत्वाकांक्षा बाळग. लोकांचे खिसे कातरण्याकरितां किंवा खोटीं कमें करण्याकरितां देवानें तुला अकल दिलेली नाही, हें तूं पक्कें समज. तिच्या साधनानें तुला जर कांहीं सत्कर्म करतां आलें, तर तें तूं कर. नाही तर ती स्वस्थ तुझ्या डोक्यांत पडूं दे. पण तिचा तूं वाईट कामाकडे कांहीं झालें तरी उपयोग करूं नकोस. अकल ही स्वर्गांतील एक ठेव आहे. आणि तूं चांगल्या सचोटीचा मनुष्य असें पाहून देवानें ती तुझ्या पेढीवर आणून ठेविली आहे. देवाचा तुजवर भरंवसा म्हणून त्यानें तुजपाशीं ही ठेव ठेविली. त्या देवाशीं बेभरंशानें वागूं नकोस. अकल ही एक सोन्याची झारी आहे. तिचा उपयोग गटारांतील घाणेरडें पाणी उपसून काढण्याकडे कधींहि करूं नये. तिच्यांत गंगेचें निर्मळ पाणी भरलें, तरच तिला विशेष शोभा येणार आहे. ज्यानें तुला ही सोन्याची झारी दिलेली आहे, त्याच्यावर तूं आपल्या अकलेच्या दुरुपयोगानें असें म्हणण्याची पाळी आणूं नको कीं, याच्या हातांत सोन्याची झारी देण्यापेक्षां मातीचे खापर दिलें असतें, तर फार बरें झालें असतें. म्हणून तुला वारंवार असें सांगणें आहे कीं, तूं ह्या कामांत पडूं नकोस. वर पत्रें फोडणें, गुप्त गोष्टी ऐकणें, वगैरे जीं दोषास्पद म्हणून उदाहरणें दिलेलीं आहेत, तीं केवळ खासगी व्यवहाराला अनुलक्षून दिलेलीं आहेत. पण गुप्त बातमी काढणें वगैरे गोष्टींची राजाला

फार आवश्यकता असते. व सार्वजनिक हितासाठी राजाला तसे करणे कधी कधी आवश्यकहि असते, हें मला कबूल आहे. व प्रसंगविशेषी राजानें आपल्या सेवकांकडून तशा गोष्टी करविल्या तर त्या क्षम्य आहेत, असेंहि समाजाच्या नियमांनीं ठरविलेलें आहे, हें मला कबूल आहे. पण इतकें झालें तरी, ह्या गोष्टी गौण पक्षांतीलच होत. म्हणून मी तुला असें म्हणतो कीं, तूं मुद्दाम ह्या गौण पक्षांत कशाला शिरतोस ? आपल्या राजानें तूं अमुक काम कर म्हणून आपल्या प्रजेपैकी कोणालाहि सांगितलें, तर तें त्यानें ऐकिलें पाहिजे. पण “तूं आतां पोलिसमध्ये चाकरी धरच,” असें तुला कोण सांगावयाला आलें आहे ! तें काम जर गौण आहे, तर तूं त्यांत कशाला पडतोस ? तूं आज पोलिसखात्यांत शिरला नाहीस, म्हणजे तें आज बंद पडतें आहे, असें आहे काय ? तूं पोलिसचा शिपाई झाला नाहीस, तर दुसरा कोणी तरी होईल, आणि गुप्त बातम्या काढून खटले तयार करील. गौण कार्यांत एवढी अहमहमिका कशाला पाहिजे आहे ? चढाओढ आणि हास दाखवावयाची असेल तर ती सत्कार्यांत दाखविलेली काय वाईट ? म्हणून तूं आपल्या मनाची प्रवृत्ति पोलिस खात्यांतून काढून सन्मार्गाकडे लावावीस, अशी माझी फार इच्छा आहे.

तूं आपल्या पत्रांत असें लिहिलें आहेस कीं, येथील कांहीं अंमलदारांच्या ओळखीमुळें आणि वशिल्यामुळें तुझा पोलिसांत सहज शिरकाव होण्याचा संभव आहे. पण तुझ्या पत्रांतील ह्या मजकूर वाचून मला अतिशय वाईट वाटलें. तुझा बाप त्या प्रांतांत पुष्कळ दिवस मामलेदार होता, व पुढें कांहीं दिवस दप्तरदारहि झाला होता. त्यामुळें त्याच्या वेळचे जे कांहीं कामगार तेथें आहेत, ते अर्थात् तुझ्या उपयोगी पडतील, हें मी जाणून आहे. पण वशिल्यामुळें सहज चाकरी मिळत असली म्हणून तूं पाहिजे ती चाकरी पत्करावी, हें योग्य आहे काय ? वशिला आहे म्हणून चाकरी पत्करूं नको, तुम्ही योग्यता आहे किंवा नाही याचा मुख्य विचार कर. तुझा बाप जेथें मामलेदार आणि दप्तरदार होता, तेथें तूं पोलिसचा शिपाई व्हावेंस, ही गोष्ट तुझ्या मनाला ज्ञात नाहीं कशी ? ज्या कोर्टांत तुझा बाप माजिस्ट्रेटच्या खुर्चीवर बसत असे, त्याच कोर्टांत तूं आरोपीच्या बाजूला उभा राहूं इच्छितोस, अशी कुत्राडि तुला कशानें होतें ? जेथें फुलें वेंचलीं तेथें गोंवऱ्या वेंचण्याची

यःकश्चित् मनुष्याला देखील शरम वाटेल, पण तुला तर त्यांत मोठें भूषण वाटत आहे, असें दिसतें. केशवराव जिवंत असते आणि त्यांनीं तुला पोलिसचा शिपाई झालेलें पाहिलें असतें तर त्यांना त्यापासून मरणप्राय दुःख झालें असतें. बापापेक्षां मुलानें सवाई व्हावें. पण तुझा क्रम त्याच्या अगदीं उलट आहे. बाप मामलेदार आणि तूं शिपाई ! किती ही खेददायक स्थिति ! म्हणून तूं हा नाद सोडून दे. तूं लिहितोस कीं, तुझे स्नेही पोलिसांत नोकर आहेत. व ते चाकरीला लागून फार दिवस झाले नाहीत, तरी पैशाच्या बाबतीत ते फारच चांगल्या स्थितीत आहेत. याबद्दल मला एवढेंच सांगणें आहे कीं, या कारणासाठीं असेल तर तूं मुळींच पोलिस खात्यात शिरूं नकोस. थोडक्या पगारांत आणि थोडक्या दिवसांत पुष्कळ श्रीमंत होणें हें मला बिलकूल आवडत नाहीं. अशा संपत्तीला बहुत करून अन्यायाची घाण येत असते. असला पैसा आपल्याकडे येतो खरा. पण तो आपल्याबरोबर असंख्य लोकाचे तळतळ्यात आणि शिव्याश्राप आणीत असतो. ते पैसे देणारांच्या संतापानें तापलेले असतात आणि अश्रूंनीं भिजलेले असतात. आपलीं मुलें उपाशीं निजवून आणि आपल्या स्त्रियांची लज्जा चिंध्यांनीं झांकून नाइलाज झालेले लोक ते पैसे देत असतात. वामना, त्या पैशांवर तूं श्रीमंत होणार ? त्याच्यापेक्षां तूंच भिकारी होऊन भीक मागितलीस तर त्यांत काय वाईट ? केशवरावांनीं पुष्कळ पैसा मिळवून ठेविला आहे. तेव्हां तूं असा अन्यायानें पैसा मिळविण्याची इच्छा कधींहि धरूं नकोस. ज्यांनीं न्यायानें संपात्ति मिळविली त्याच्यापाशीं ती राहिली नाही. मग ला असें वाटावें काय, कीं अन्यायानें मिळवून ती तुझ्यापाशीं राहिली ? दुष्ट वासनांपासून तूं नेहमीं दूर राहा. आणि त्या दुष्ट वासनांचा तुला विटाळ न व्हावा, अशी तुझी खरोखर इच्छा असेल, तर तूं पोलिसखात्यांत चाकरी धरूं नको.

तूं लिहितोस कीं, तुझी म्याट्रिक्युलेशनची परीक्षा उतरली आहे, त्यामुळें तुला त्या खात्यांत नोकरी लागल्यापासून थोडक्याच वेळांत भराभर ब्रदरी मिळून तूं फौजदार होण्याचा संभव आहे. ह्या व ह्याच्या पुढील तुझ्या लिहिण्याच्या झोंकावरून असें दिसतें कीं, म्याट्रिक्युलेशनची तुझी परीक्षा उतरली आहे. याबद्दल तूं आपल्याला बराच कृतकृत्य मानीत आहेस. तुझी

म्याट्रिक्युलेशनची परीक्षा उतरली आहे, म्हणून तुझ्या विद्येवर भुलून तुला कोणी फौजदाराची जागा देईल, असें तूं समजूं नको. ह्या जागा विद्या येत असते म्हणून सुलभ रीतीनें मिळतात असें नव्हे, तर उलट फारशी विद्या येत नसते म्हणून मिळतात, अशी वास्तविक स्थिति आहे. नाही तर तुझ्या म्याट्रिक्युलेशनपेक्षां अधिक परीक्षा झालेले लोक काय त्यांना थोडथोडके मिळाले असते ? पण ते नको आहेत. ह्या शिपाईगिरीच्या कामाला अर्थे कच्चे, इंग्रजीत यस् नो करणारे आणि मराठींत ट फ करणारे असेच लोक पाहिजे असतात. अशा लोकांत जाऊन मिळण्याची तुला इच्छा उत्पन्न व्हावी ही मोठ्या दुर्दैवाची गोष्ट आहे. तुला जमादार, फौजदार, ह्या नांवांत आणि हुद्यांत मोठें महत्त्व सांठाविलेलें आहे असें वाटतें. पण अरे वेड्या, हा तुझा भ्रम आहे. हे नुसते शब्द मात्र आहेत. तूंच सांग की, जमातीवांचून जमादार (जमातदार) कसला ? आणि ज्याच्यापाशीं फौज नाही, तो फौजदार तरी कसला ? त्याच्यापेक्षां तूं पुढें विद्या शिकशील, तर यांत तुझें अधिक कल्याण आहे. आज तूं शिपाई होऊं इच्छित आहेस, पण तू विद्या शिकून मोठा झालास तर उद्यां तूं दुसऱ्यांना शिपाई करशाल. स्वतः शिपाई होऊन दुसऱ्यांच्या पुढें चालण्यापेक्षां आपल्या तैनातीलाच तसले शिपाई ठेवण्याची योग्यता जर तूं आपल्या अंगीं आणशील तर तें अधिक चांगलें नव्हे काय ? तेव्हां माझ्या सव्या-प्रमाणेंच जर तुला वागावयाचें असेल, तर तूं हा नाद सोडून दे, आणि पुढें शिकण्याच्या उद्योगाला तूं लाग. त्यांत तुझें हित आहे. तुझें मन विद्येनें संस्कृत झालें, म्हणजे तुला हल्लींच्या या तुझ्या विचाराची लाज वाटल्या-वांचून राहणार नाही. तूं ब्राह्मणांच्या कुळांत उत्पन्न झाला आहेस, हें लक्षांत ठेव. ब्राह्मणांच्या हांतून कोणताहि अनाचार होऊं नये, अशी माझी फार इच्छा असते. ब्राह्मणांचीं कामे निराळीं आहेत. त्यांनीं शिपायांचीं कामें करणें बरोबर नाही. तूं तरुण आहेस, तुझ्या अंगांत शक्ति आहे, व तुझ्या डोक्यांत बुद्धि आहे, त्या तारुण्याची, शक्तीची आणि बुद्धीची अशी उघळपट्टी मांडूं नकोस. त्यांची तुझ्या देशाला आणि देशबांधवांना फार जरूर आहे. म्हणून देशकार्यांत तूं आपला देह स्वर्च कर. त्यांत तुझा खरा लौकिक होईल. आजपर्यंत पोलिसचे शिपाई आणि फौजदार

लक्षावधि झाले असतील आणि लक्षावधि मेले असतील. व त्यांच्या हातीं ज्यांचे खटले गेले असतील, त्यांनीं त्यांना त्या वेळेपुरते लवून सलाम केले असतील. पण आतां ते कोठें आहेत ? आतां त्यांना कोण लवून सलाम करीत आहे ? आणि आतां त्यांच्या नांवाची कोणाला आठवण होत आहे ? तूं हें अगदीं पक्कें लक्षांत ठेव कीं, महत्कृत्य करणाराचें नांव मागें राहतें, पोलिसच्या शिपायाचें राहत नाहीं. ह्यासाठीं जन्मास येऊन प्रत्येकानें कांहीं तरी महत् कृत्य करण्याची महत्त्वाकांक्षा घरली पाहिजे. पोलिसचा शिपाई कोणीहि होईल. महत्कृत्य करणारा होईल तर तो खरा. वामना, तूं तसा होण्याचा प्रयत्न कर.

ह्याप्रमाणें गोविंदपंतांचें आलेलें पत्र वाचून वामनाच्या बुद्धींत एकदम फरक पडला. तें पोलिसांतील चाकरीचें त्याच्या डोळ्यांपुढील मेणाचें चित्र हळूहळू विरघळूं लागलें. थोडक्या वेळांत पुष्कळ श्रीमंत होण्याची व मामलेदार बापाच्या वशिल्यावर शिपाईगिरी कमावण्याची त्याची उत्कंठा क्षीण झाली. पोलिस शिपायापेक्षां अधिक स्पृहणीय असें जगांत दुसरें काहीं आहे, असें त्याला वाटूं लागलें. वामनानें आपल्या एका पोलिस स्नेह्याकडून चाकरीच्या अर्जाचा मसुदा तयार केला होता, तो फाडून टाकला आणि कॉलेजमध्ये जाण्याची तयारी करून संक्रांत झाल्यावर वामनानें बडोद्याच्या कॉलेजमध्ये जाऊन आपलें नांव घातलें. गुदस्तांच त्याची इंटरमिजिएटची परीक्षा उतरली. इल्लीं तो बी. ए. परीक्षेचा अभ्यास करीत आहे.

डेकन कॉलेजला पाहून केशवरावांच्या मनांत

आलल विचार : : : १४

“ Where ignorance is bliss, 'tis folly to be wise.”

डेकन कॉलेज सोडून केशवरावांना वीस पंचवीस वर्षे झाली होती. डेकन कॉलेजांतून बी. ए. चा अभ्यास संपवून पुढे केशवराव एल. एल. बी. चा अभ्यास करण्याकरितां तीन चार वर्षे मुंबईस होते. ती परीक्षा पास झाल्या-नंतर त्यांनीं खानदेशांत बरीच वर्षे वकीलीचें काम केलें. पुढे कांहीं दिवसांनीं त्याचा मुनसफीचा नंबर आल्यावर त्यांनीं मुनसफीची नोकरी पतकरली. केशवरावांनीं जरी सरकारी चाकरी धरली होती, तरी त्या चाकरीमुळे त्यांची स्वदेशभक्ति तिळभरहि कमी झाली नव्हती. ते नेहमीं इंग्रजी व मराठी वर्तमानपत्रें वाचत असत. त्यामुळे आपल्या देशाचे आणि देशबांधवांचे कसकसे हाल होत आहेत, ह्याबद्दलची साद्यंत हकीगत त्यांना नेहमीं अवगत असे, व आपल्या देशाच्या अत्यंत कष्टमय स्थितीचें चित्र त्यांच्या डोळ्यांपुढे रात्रंदिवस दिसत असे. स्वदेशाच्या सद्यःस्थितीचे विचार त्यांच्या मनांत नाहींत, असा एक क्षणहि गेला नाहीं. ते सुग्रास अन्न जेवीत असतांना, दुष्काळानें उपाशी मरणारे लोक त्यांच्या डोळ्यांपुढे दिसत; व त्यामुळे त्यांना जेवण गोड लागत नसे. ते मऊ बिछान्यावर निजले असतांना घगंदांरावांचून आणि वस्त्रांवांचून उघड्या हवेंत थंडीनें कुडकुडणाऱ्या लोकांची त्यांना आठवण होई; व त्यामुळे त्यांना साऱ्या रात्रभर झोंप येत नसे. ते कोर्टातील आपल्या न्यायाधीशाचे खुर्चीवर

३ रा] डेकन कॉलेजला पाहून केशवरावांच्या मनांत आलेले विचार ९३

अकरा वाजतां येऊन बसले, म्हणजे त्या दुपारच्या वेळीं उन्हा-तान्हांतून कावाडकष्ट करणारे लोक, आणि भाकरीच्या तुकड्यासाठीं दारोदार हिंडणारे भिक्षकरी, हे त्यांच्या डोळ्यांसमोर दिसूं लागत; व त्यामुळे त्यांना बराच वेळपर्यंत कांहीं कामकाज सुचत नसे. आपल्या पगाराचे रुपये मोजून घेतांना, आपल्या निकालनें जे गरीब ऋणको दिवाणी तुरुंगांत पडलेले असत, व ज्यांचीं घरेंदारें जप्त झालेलीं असत, त्यांची त्यांना आठवण येई; व दिवाणी तुरुंगांतील कैदी आणि जप्त झालेलीं घरेंही महिन्याच्या कांठीं दहापांच तरी मोकळीं होत. पण ते कैदी आणि तीं घरे ह्यांना कोण मोकळे करतें, हें वादीला आणि प्रतिवादीला दोघांनाहि कचित्तच माहित असे. अशा रीतीनें केशवराव सरकारची आणि देशाची दोघांचीहि चाकरी बजावीत असतां कांहीं वर्षे लोटलीं. परंतु पुढें एकदां असा काहीं प्रसंग आला कीं, त्यामुळे केशवरावांच्या मनाला उपरति होऊन, त्यांनीं आपल्या चाकरीचा राजीनामा दिला, व ते पुण्यांत सुखवस्तु येऊन राहिले. केशवरावांची स्वदेशभक्ति दिवा-सेंदिवस दृढ होत चालली होती. पण त्यांची प्रकृति मात्र उलट अगदीं क्षीण होत चालली होती. म्हणून ते व्यायामाकरितां दररोज फिरावयाला जात असत. नित्यक्रमाप्रमाणें एके दिवशीं पहटेस फिरावयास गेले असतां, मध्येच दमल्या-मुळे ते एका स्वच्छ कातळावर विसावा घेण्यासाठीं बसले. त्यांच्या पलीकडून एक लहानसा ओढा वाहत होता, व त्याच्या पलीकडे कांहीं गाई आणि वासरे चरावयाला लावून एक गोवारी आपलें अलगुज वाजवीत एका झाडा-खालीं बसला होता. व समोरून डेकन कॉलेजचीं उंच शिखरे धुक्यामधून अंधुक अंधुक दिसत होती. त्यांजकडे केशवरावांचें लक्ष गेलें. तीं शिखरे पाहून केशवरावांना पूर्वींची आठवण झाली. त्यांची राहण्याची खोली त्यांना दिसूं लागली. त्यांचे कॉलेजमधील सोबती त्यांच्या डोळ्यांपुढें उभे राहिले; व त्या वेळची स्थिति आपण आतां अनुभवित आहों, असा त्यांना क्षणभर भास झाला. तरी पण ती स्थितिच त्यांच्या डोळ्यापुढें फार वेळ राहिली नाहीं. त्या वेळच्या स्थितीवरून हल्लींच्या स्थितीचा त्यांना आठवण झाली. हल्लीं आपल्या लोकांचे होत असलेले हाल त्यांच्या डोळ्या-पुढें प्रत्यक्ष दिसूं लागले. आपल्या लोकांची हल्लींची दीन, हीन आणि परा-वलंबी अवस्था त्यांच्या मनाला विंचवासारखी चावूं लागली. व आपल्या

लोकांच्या हल्लींच्या दारिद्र्यामुळे त्यांना दाही दिशा उदास भासू लागल्या. असे विचार मनांत येऊन त्यांचा कंठ दाटून आला व डोळे पाण्याने भरून आले. व अशा स्थितीत त्यांच्या मनांत पुढील विचार आले:—

“ माझ्या लोकांच्या दुःखस्थितीबद्दल मलाच इतकें वाईट कां वाटतें आहे ? तो पत्नीकडच्या झाडाखाली बसलेला गोवारी आपल्या गाई खडकावर चारावयाला सोडून देऊन आपली व आपल्या गाईची करमणूक करण्याकरितां आपलें अलगुज वाजवीत आहे. तो माझ्या देशांतीलच नव्हे काय ? त्याचा आणि माझा—आमचा दोघांचाहि—जन्म या हिंदुस्थान देशांतच झालेला नाहीं काय ? आणि मी ज्यांना आपले देशबांधव म्हणून समजतों, ते याचेहि देशबांधव नाहींत काय ? पण हे हिंदुस्थानांतील लोक जितके माझे देशबांधव आहेत, तितकेच ते याचेहि आहेत. तर मग या देशबांधवांच्या दैन्यावस्थेकरितां मी दुःखानें रडत बसावें, आणि यानें मजेनें अलगुज वाजवीत बसावें, असें कां ? असें कां होतें ? याचें कारण काय ? ”

असें म्हणून केशवरावांनीं आपली शून्य दृष्टि चोहोंकडे फिरवली. इतक्यांत धुक्यामधून अंधुक अंधुक दिसणाऱ्या डेक्कन कॉलेजच्या शिखरांकडे त्यांची दृष्टि गेली. त्या बरोबर त्यांच्या तोंडांतून पुढील उद्गार निघाले:—

“ याचें कारण हें कॉलेज ! माझ्या देशांतील लोकांच्या दुःस्थितीबद्दल मी कष्टी कां, आणि हा निष्काळजी कां, याचें कारण हें कॉलेज ! माझ्या देशांतील लोकांच्या पेट्यांतून पैसे नसले म्हणजे माझ्या पेट्यांत असलेले पैसे नाहींसे होतात असें नाहीं; मग मी त्यांच्या दारिद्र्यासाठीं कां रडावें ? आणि माझ्या देशांतील लोक अन्नावांचून उपाशी मरत असले, म्हणजे माझ्यापुढें वाढून येणाऱ्या ताटांतील पक्वान्नां कांही कमी होतात असें नाहीं. मग मी त्यांच्या उपासमारीसाठीं कां कळवळावें ? अशी वास्तविक स्थिति असतां मी मात्र त्यांच्यासाठीं रडतों आणि कळवळतों, आणि हा खुशाल मजेनें अलगुज वाजवीत बसतो, हा काय न्याय झाला ! पण हा सगळा फरक या कॉलेजानें उत्पन्न केला आहे. मीं जर २५ वर्षांच्या पूर्वी या कॉलेजात पाऊल ठेविलें नसतें, तर आज मीहि याच्याच सारखा दुसऱ्या एखाद्या झाडाखाली गाई चारीत आणि अलगुज वाज-

वात सुखानें बसलों असतों; व तेथील गवत सरलें असतें, तर मी आपल्या गाई घेऊन दुसरीकडे गेलो असतों. ज्या दिवशीं मी या कॉलेजांत प्रथम गेलों, तो दिवसच जर अजीवात उगवला नसता, तर आजचा हा दिवस उगवण्याच्या वेळीं मला माझ्या दुःखमय स्थितीबद्दल पश्चात्ताप आणि या गोवाच्याच्या आनंदमय जीवनयात्रेबद्दल हेवा कधीहि वाटला नसता ! मला लहानपणीं फारसें समजत नसे, त्यामुळें माझी म्याट्रिक्युलेशनची परीक्षा होण्याच्या आधीं पासूनच मी कॉलेजबद्दल मनोराज्य करीत असें. व मी कॉलेजमध्ये आलों, तेव्हांहि माझ्या मनांत फार आशा होत्या. पण आतां त्या आशांत कांहीं अर्थ नाही, अशी माझी खात्री होऊन गेलेली आहे. ह्या कॉलेजमधून शिकून बाहेर पडलों, म्हणजे मी अमुक करीन, आणि तमुक करीन, असें मला वाटत होतें. मी आपल्या देशाच्या कांहीं तरी कामीं येईन, मी आपल्या देशांतील लोकांची दैन्यावस्था दूर करीन, मी आपला धर्म उत्कृष्टावस्थेला नेईन, अशा एक कां दोन, लक्षावधि महत्त्वाकांक्षा माझ्या मनांत घोळत होत्या. पण या महत्त्वाकांक्षा कॉलेजमधल्या ! कॉलेजमधल्या महत्त्वाकांक्षां आणि कॉलेजच्या बाहेरील जगांमधील वस्तुस्थिति यांच्यांत किती अंतर ? पण या अंतराची त्या वेळीं किंचित्हि कल्पना नसते. मी कॉलेजमधून बाहेर आलों, आणि जगाचा अनुभव घेऊं लागलों, तेव्हां मला असें दिसून आलें कीं, मला फारच थोडी स्वतंत्रता आहे; व मला माझ्या देशाकीर्तिं आणि देशबांधवांकीर्तिं फारच थोड्या गोष्टी करतां येण्यासारख्या आहेत. मी पाहिजे तर शाळेंत पोरें हाकलूं शकेन, एखादा बिन किफायतीचा घंदा चालवूं शकेन, किंवा काँग्रेसमध्ये शब्दापुढें शब्द ठेवून कांहीं वाक्यें बोलूं शकेन; पण याच्या पलीकडे आपलें ज्यांत खरें हित आहे, अशी कोणतीहि गोष्ट आज आपल्यापैकीं कोणालाहि करतां येण्यासारखी नाही, अशी माझी पूर्ण खात्री होऊन चुकली. कॉलेजांत असतांना माझ्या पुष्कळ आशा होत्या. पण कॉलेजमधून बाहेर पडल्यावर मी काय केलें ? वकिलीचा घंदा करून मी गरीबागुरीबांना नाडलें, आणि न्यायाधीश झाल्यावर मी सरकारचा तोंडपुजेपणा केला. याच्यपेक्षां आणखी मी काय केलें ? माझ्या वाडिलांना फार वाटत होतें कीं, आपल्या मुलांनं कॉलेजमध्ये जाऊन वरिष्ठ प्रतीचें शिक्षण संपादन करावें. बाबा, तुमच्या

इच्छेप्रमाणें मी कॉलेजमध्ये जाऊन शिकलों, व कांहीं दिवस तीनतीनशें रुपये पगार देखील मिळविला; पण त्याचा काय उपयोग? स्वार्थ साधण्यासाठी मी कॉलेजमध्ये जाऊन शिकावें अशी, बाबा, तुमची कधीहि इच्छा नसेल. पण कॉलेजमध्ये शिकून मी दुसऱ्यांचा अर्थ काय साधला आहे? माझ्या हातून कोणतें देशकार्य झालें आहे? किंवा कोणत्या देशबंधूचें दुःख माझ्या हातून निवारण झालेलें आहे? पण या गोष्टी कॉलेजांतील शिक्षणानें सध्यांच्या काळां होऊं शकतील, अशी कल्पनाच मुळीं चुकीची आहे. सध्यांचा प्रसंगच असा आहे कीं, कोणी कोठेहि शिकलेला असो, सर्वांचे हातपाय तारख्याच रीतीनें बांधले गेलेले आहेत, व ते त्यांना कांहीं नियमित मर्यादेपर्यंतच हालवितां येतात; त्याच्या पलीकडे त्यांना कांहीं एक करतां येत नाहीं. अशी स्थिति असल्यामुळे या कॉलेजच्या शिक्षणापासून कांहीं तादृश फायदा होणें तर लांबच राहिलें, पण उलट एक मोठा थोरला तोंटा मात्र होतो.

आपल्या देशस्थितीबद्दल मला वाईट वाटतें आणि हा गोवारी निष्काळजी आहे, याचें मुख्य कारण हेंच कीं, आपली, आपल्या देशाची, आपल्या लोकांची व आपल्या घर्माची काय दुर्दशा झाली आहे, हें मला कळतें; आणि याला कळत नाहीं. याला सांप्रतच्या आपल्या वस्तुस्थितीचें ज्ञान नाहीं, आणि मला आहे; यामुळे हा सुखी आणि मी दुःखी, असा आमच्यांत फरक पडला आहे. त्याच्या चार गाई हेंच याचें राज्य, रानांतलें कुरण हाच याचा देश, याचें झोंपडें हाच याचा राजवाडा, आणि या गाई व यांसरें हीच यांची संपत्ति ! याची दृष्टि फार आकुंचित आहे आणि याचें क्षितिज अतिशय मर्यादित आहे. म्हणून हा भाग्यवान् गोवारी सुखी आहे. परंतु माझी तशी स्थिति नाहीं. ह्या कॉलेजानें माझी दृष्टि विस्तृत केली आणि माझें क्षितिज अमर्याद केलें. मीहि या गोवाच्याप्रमाणें माझें करण हाच माझा देश आणि माझी गाईवांसरें हीच माझी संपत्ति असें मानलें असतें. पण हें कॉलेजानें माझ्या ठिकाणीं आतां अशक्य करून ठेविलें आहे. तें सुख ह्या कॉलेजानें माझ्यापासून हिरावून घेतलें. ह्यानें मला शिकविलें कीं, गंगोत्रीपासून कन्याकुमारीपर्यंतचा सर्व हिंदुस्थान देश हा तुझा देश आहे. ह्यानें मला सांगितलें कीं, या हिंदुस्थान

देशांत अपार संपत्ति पूर्वी होती व अजूनहि आहे; व ती सर्व तुझी आहे. या गोष्टी यानें मला सांगितल्या नसत्या, तर आज मला जे सूर्यप्रकाशाचे दिवस मेषाच्छादित वाटत आहेत, आणि ज्या चांदण्याच्या रात्री अंधः-कारमय वाटत आहेत, त्या तशा कां बरें वाटल्या असत्या ! मी आपला वेळ अज्ञानाच्या सुखांत मोठ्या आनंदानें घालविला असता ! पण या कॉलेजानें आणि कॉलेजांतील ज्ञानानें माझ्या सुखांत माती कालविली !! ह्यानें मला ह्या जगांत कोठेंहि विश्रांतीचें ठिकाण म्हणून ठेविलें नाहीं. तो गोवारी दिवसा पाहिजे त्या झाडाखालीं आपलें अलंगूज वाजवीत बसूं शकेल, आणि रात्री पाहिजे त्या कातळावर झोंप घेऊं शकेल. पण मला हें शक्य नाहीं. ज्या मैदानांत मी हल्लीं आहे त्याचीच गोष्ट घेतली तरी जेथें तो गोवारी स्वस्थ बसला आहे, तेथील जागा पाहून माझ्या मनानें वादळां-वर वादळें उत्पन्न होत आहेत. तेथेंच पूर्वी पेशवाई होती. तेव्हां पेश-व्यांनीं कांहीं कामगिरीसाठीं होळकरांना बोलाविले म्हणजे त्यांच्या सैन्याचा तळ त्या ठिकाणीं पडत असे ! ज्या लढाईनें पेशव्यांची पेशवाई बहुतेक नामशेष झाली, ती लढाई—खडकीची लढाई—याच्याच आसपास कोठें तरी लढली गेली असली पाहिजे ! त्या लढाईत आशा अपरिपूर्ण राहून धारातीर्थी पडलेले शूर लोक कदाचित् अजूनहि येथें पिशाच्चरूपानें हिंडत असतील. त्यांची भयंकर स्वरूपे माझ्या डोळ्यांपुढें दिसतात, तीं या गोवाच्याला कोठें दिसत आहेत ? मी कोठेंहि जाऊन कोणतेंहि ठिकाण पाहिलें, तरी तेथील वैभव नाहींसें झालेलें आणि तेथील संपत्ति लयाला गेलेलीच माझ्या दृष्टीस पडते. संपत्ति गेल्यामुळें भिकार झालेलीं शहरे आणि वैभव गेल्यामुळें उजाड झालेलीं गांवें, हीं सर्व मला ह्या कॉलेजानेंच दाखवून दिलीं. ह्यानें मला ह्या गोष्टी सांगितल्या नसत्या, तर रायगड, पुणें, सातारा, विजापूर, आग्रा, दिल्ली, या ठिकाणांतून पूर्वीचे दगड, विटा, चुना, लंकडे, हीं कायम असलीं, तरी तेथून कांहीं तरी नाहींसें झालें आहे, असें मला कशाला वाटलें असतें ! यानें जर मला या गोष्टी सांगितल्या नसत्या, तर मी या ठिकाणीं गेल्यावर शिवाजीचें थडगें, शनवारवाडा, अजीमताऱ्याचा किल्ला, गोलघुमट, ताजमहाल, किंवा कुतूबमिनार पाहण्याला जाऊन तेथें डोळ्यांतून टिपें कां बरें गाळलीं असतीं ! इतर लोकांप्रमाणें मलाहि

तेथे जाऊन मजा मारतां आली नसती काय ? पण माझी सर्व मजा या कॉलेजानें नाहींशी केली आहे ! मी या कॉलेजावर एकदा अतिशय प्रीति करीत होतों, पण त्यावेळेला जर मला अशी कल्पना असती कीं, हेंच कॉलेज पुढें माझ्या सर्व सुखांत माती कालाधिणार आहे, तर मी याच्यावर कधीहि प्रीति केली नसती. व या कॉलेजांतून विद्या मिळते व विद्या ईश्वराचाच अंश आहे, हें सर्व खरें. परंतु विद्येची कृति ईश्वराच्या कृतीपेक्षां पुष्कळ कमतरपणाची ! ईश्वर मनुष्याला डोळे आणि हात अशीं दोन्हीहि इंद्रियें देतो. पण विद्या फक्त मनुष्याला डोळेच देऊं शकते. याच्यापेक्षां जास्त ती देऊं शकत नाहीं. आणि हेंच तर वाईट ! याच्यापेक्षां डोळे नसलेले बरें. टॅटॅल्स म्हणून एक लिडियाचा राजा होता. ह्याला कांहीं अपराधावरून अशी शिक्षा करण्यांत आली होती कीं, त्याच्या हनुवटीपर्यंत त्याला पाण्यात बुडवून ठेविलें होतें. परंतु तहान लागली, तर त्याला तें पाणी पितां येणें शक्य नव्हतें. त्याला तें पाणी डोळ्यांनीं दिसत असे, पण हातानें घेऊन तोंडांत घालतां येत नव्हतें. ह्याच्यापेक्षां तें पाणी डोळ्यांनीं न दिसतें, तर टॅटॅल्सची तहान इतकी प्रक्षुब्ध झाली नसती. या कॉलेजांतील ज्ञानानें, ज्यांनीं तें संपादन केलें आहे, त्यांची अशाच प्रकारची स्थिति करून सोडली आहे. त्या ज्ञानानें दृष्टि उघडल्यामुळे सर्व बरें व वाईट, आपलें व लोकांचें, हल्लींचें व पूर्वींचें त्यांना कळतें. परंतु कळण्यापलीकडे दुसऱ्या कांहींच रीतीनें आपली अवस्था सुधारून घेतां येत नाहीं, अशी स्थिति आहे. अशा स्थितींत मला वाटतें, ज्ञानी असल्यापेक्षां अज्ञानी असणेंच अधिक चांगलें ! आपल्याविरुद्ध उठलेल्या देवदूतांना देवानें नरकलोकांत ढकलून दिलें, त्या वेळेला त्या ठिकाणीं थोडासा उजेड होता, पण त्या जागेंतील भयंकरपणा किती आहे, हें त्या पतित झालेल्या देवदूतांना दिसावें, एवढ्याच पुरता तो उजेड होता, असें मिल्टननें वर्णन केलेलें आहे. त्या प्रकारचीच आमच्या ज्ञानाची स्थिति आहे. आमच्या देशाची आणि आमच्या देशांतील लोकांची अवस्था किती भयंकर आहे, हें समजण्यासाठीच आमचें ज्ञान आहे. ‘दुःखसेवेदनायैव मयि चैतन्यमर्पितम्।’ हें जसे रामानें म्हटलें आहे, तसेंच मला वाटतें. मलाहि असें म्हणतां येईल कीं, ‘दुःखसेवेदनायैव मयि विज्ञानमर्पितम्।’ असलें पंगु ज्ञान ह्या

३ रा] डकन कॉलेजला पाहून केशवरावांच्या मनांत आलेले विचार ९९

कॉलेजानें मला दिलें आणि त्यानें घड मला ह्या तीरावरहि स्वस्थ अलगुजें वाजवीत आणि गाई चारीत बसूं दिलें नाहीं, आणि घड पलीकडच्या तीरावरहि ह्या जगांतील स्पृहणीय व उन्नत स्थितीचा अनुभव घेण्यास मला नेलें नाहीं, तर एखाद्या भोंक पडलेल्या नावेप्रमाणें यानें मला या दुःस्थितीच्या नदींत मध्यावर आणून सोडून दिलें आहे. अशी या कॉलेजानें माझी दुर्दशा करून टाकिली आहे. यानें मला निरनिराळ्या वेळचे आणि निरनिराळ्या लोकांचे इतिहास वाचावयाला दिले. मला ते इतिहास वाचून काय करावयाचें होतें ? ते इतिहास न वाचलेले लोक जगांत थोडे आहेत काय ? त्यांतलाच मी एक झालों असतों. पण निदान रात्रीची मला सुखाची झोंप तरी लागली असती. आणि आतां सगळ्या जगाचा इतिहास माझ्या स्मृतीमध्ये साठविलेली असूनहि माझ्या मनाला सुख म्हटलें तर काडी-इतकेंहि नाहीं. आपल्या देगांतील पूर्वीचे इतिहास वाचून आपले पूर्वज कसे होते आणि आपण त्यांच्या पोटीं कसे निर्माण झालों, हे विचार मनांत येऊन वाईट मात्र वाटावयाचें; आणि दुसऱ्यांच्या देशातील हल्लींचे इतिहास वाचून ते लोक आपलें घोडें पुढें ढकलण्यासाठीं किती घडपडत आहेत, आणि आपण आपल्या उन्नतीविषयी किती उदासीन आहों, असे विचार मनांत येऊन उद्वेग मात्र उत्पन्न व्हावयाचा; तें इतिहासज्ञान आपल्याला कशाला पाहिजे आहे ! अरे, गाई चारणाऱ्या गोवाऱ्या, अमेरिका इंग्लिश-शांच्या अंमलापासून स्वतंत्र झाली, जर्मनीनें फ्रान्सला एकदां पादाक्रांत केलें होतें, किंवा राघोबादादांनीं अटकेवर झेंडे लाविले, या गोष्टी तुला माहीत नाहींत म्हणून तुझी न्याहरीची भाकरी तुझ्या जिभेला कडसर लागते काय ? नाहीं ! तर मग तुला हा इतिहास माहीत नाहीं म्हणून तुझें काय वाईट झालें आहे ? आणि तो मला माहीत आहे म्हणून मीं तुझ्यापेक्षां अधिक काय कमाविलें आहे ? उलट मी आपल्या मनाची शांति मात्र त्याच्या-योगानें घालवून बसलों आहें, ती माझी मानसिक शांति मला कोणी परत देईल काय ? अरे सुखांत कालक्रमणा करणाऱ्या गोवाऱ्या, तुझ्या माझ्या स्थितीची आपण अदलाबदल करूं, येतोस काय ? पण छे ! छे ! तुला असें फसवून उपयोगी नाहीं. माझ्या ह्या बाह्यात्कारी डामडौलाला भुलून तूं कदाचित् फसशील. माझे हे बूट, ही पाटलोण, हा कोट, ही पगडी, हीं सर्व

बाहेरून तुला मोहक दिसत आहेत. पण ह्यांच्या आंत सारे दुःखच भरलेले आहे. ज्या काँलेजनं मला हे दुःखोत्पादक ज्ञान दिले, त्यानेच हा मला दुःखमय पोशाख दिलेला आहे ! ह्यांत सुख नाही ! तेव्हा तुम्ही सुखांत स्थिति तुझ्यापासून घेऊन तुला माझ्या दुःखांत टाकणं मला बरोबर दिसत नाही. हे ज्ञानजन्य दुःख माझे मलाच सहन केलं पाहिजे ! दुसरा उपाय नाही ! या गोवाऱ्याची स्थिति मला स्पृहणीय वाटते. पण ती मला प्राप्त व्हावी कशी ? ह्या काँलेजनं मला दिलेलं ज्ञान माझ्यांतून नाहीसं झाल्यावांचून मला त्याच्यासारखं सुख कसे प्राप्त होणार ! हे दुःख-जनक ज्ञान मी विसरून जाईन तर बरं ! पण मी धोकलेले इतिहास आतां विसरणार कसे ? ग्रीक लोकांच्या पुराणांत एक नदी वर्णिलेली आहे. तिचें पाणी प्यालें असतां मागील सर्व स्मृति नष्ट होते म्हणून म्हणतात. तसल्या एखाद्या नदीच्या पाण्यानें जर हे सगळें ज्ञान विसरून जाईल तर किती बरं चांगलें होईल ! या काँलेजच्या ज्ञानाने आमहांला नास्तिक आणि धर्मभ्रष्ट मात्र केलें आहे. व दुसऱ्यांची उन्नतावस्था आमच्या डोळ्यांपुढें मांडून ती संपादन करण्याच्या अशक्यतेमुळे आमच्या मनांत त्यानें निराशा मात्र उत्पन्न केली आहे. अशा प्रकारचें ज्ञान असल्यापेक्षां नसलेलें बरं ! व ज्ञानापेक्षां अज्ञानच बरं ! डोळे आहेत पण हात नाहीत, आणि ज्ञान आहे पण कर्तृत्वशक्ति नाही, अशा स्थितीतील ते डोळे आणि ते ज्ञान नुसतें घेऊन काय करावयाचें आहे ? जेथें अज्ञानांतच सुख आहे, तेथें सज्ञान होणें म्हणजे मूर्खपणाच होय. ”

अशा प्रकारचे विचार केशवरावजींच्या मनांत चालले होते तों सूर्य बराच वर आला. धुकें पडलेलें हळुहळू कमी होत जाऊन काँलेजचें शिखर स्पष्ट दिसू लागलें. त्या मैदानांतील गवतावर पडलेल्या दहिंवराच्या थेंबावर सूर्य-किरण प्रतिबिंबित झाल्याच्या योगाने हा इंद्रनीलमण्यांचाच मळा पिकला आहे कीं काय, असा भास होऊं लागला होता. तेथें जवळूनच जो ओढा वाहात होता, त्याच्या लहान लहान लाटांवर सूर्यबिंबाचीं अर्धवट प्रतिबिंबे चोहोंकडे पडल्यामुळे हा रत्नखाचित जमिनीचा भाग आहे कीं काय, अशी शोभा दिसत होती. व तो गोवारी आपल्या गाई घेऊन अलगूज वाजवीत

घराकडे चालला होता. इतका उशीर झालेला पाहून केशवरावहि घरी जाण्याकरतां उठले. उठल्यानंतर केशवरावांनीं डेकन कॉलेजच्या शिखराकडे एकदां फिरून पाहिलें. पण त्यासरशीं त्यांच्या डोळ्यांतून अश्रू आले. ते पुसून त्यांनीं आपली दृष्टि त्या गोवाऱ्याकडे आणि त्याऱ्या गाईकडे लाविली. पण कांहीं वेळानें तो गोवारी आणि त्या गाई दिसेनाशा झाल्या, तरी पण त्या गोवाऱ्याच्या अलगुजाचा शब्द ऐकूं येत होता, तोच ऐकत केशवराव किती तरी वेळ उभे राहिले. पण पुढें तोहि ऐकूं येईनासा झाला. तेव्हां एक दुःखाचा सुस्कारा टाकून केशवरावांनीं हळुहळू आपल्या घराकडे जाण्यास सुरुवात केली.

गांधर्वविवाह आणि राक्षसविवाह : : १५

हिंदुधर्मशास्त्रांत विवाहाचे आठ प्रकार सांगितलेले आहेत. त्यापैकीं गांधर्वविवाह आणि राक्षसविवाह हीं जीं दोन विशेषणें विवाह शब्दाच्या पूर्वीं लाविलेलीं आहेत, तीं विशेषणें गंधर्व आणि राक्षस् किंवा राक्षस यांवरून तद्धितप्रक्रियेनें साधलेलीं आहेत. हिंदूपुराणांची ज्यांना माहिती आहे, त्यांना गंधर्व आणि राक्षस हीं मंडळी परिचयाची असलीच पाहिजे. गंधर्व शब्दानें आणि राक्षस शब्दानें मनांत येणाऱ्या कल्पना परस्परापासून अत्यंत भिन्न आहेत. गंधर्व म्हणजे देवांचे मित्र आणि राक्षस म्हणजे देवांचे शत्रू. गंधर्व हे सत्त्वगुणी आणि राक्षस हे तमोगुणी. गायन, नर्तन, वादन, इत्यादि सौम्य गुण गंधर्वांचे अंगांत; व आरडाओरड धांगडधिंगा वगैरे राक्षसांच्या अंगांत. गंधर्व अमृत प्राशन करतात; आणि राक्षस मांसाहाराचें सेवन करतात. गंधर्व यज्ञादिक धर्मकृत्यांना उत्तेजन येईल अशा रीतीनें वर्तन

करतात; व राक्षस यज्ञादिक धर्मकृत्यांचा उच्छेद होईल अशा रीतीने वागतात. गंधर्व आणि राक्षस या दोन वर्गांचे पुराणांतील वर्णन सूक्ष्म रीतीने पाहिले, तर वर दिलेल्या गोष्टी ह्याच प्रमुखत्वेकरून ह्या दोन वर्गामध्ये दिसून येतील. ह्यांच्यांत जे गुण आहेत, त्याच गुणांचा बोध गांधर्वविवाह आणि राक्षसविवाह या पदसमुच्चयांतील गांधर्व आणि राक्षस या शब्दांपासून सर्वोना होतो. व हाच अर्थ द्योतित करण्यासाठी गांधर्व आणि राक्षस हीं विशेषणें विवाह या पदाला लाविलेलीं असलीं पाहिजेत. इह्मी ज्याला आपण गांधर्वविवाह म्हणून म्हणतो, तसला विवाह पूर्वी गंधर्वीत होत होता म्हणून त्याला आपण गांधर्वविवाह म्हणतो, असें नाहीं; किंवा इह्मी ज्याला आपण राक्षसविवाह म्हणून म्हणतो, तसला विवाह पूर्वी राक्षसांत होत होता म्हणून त्याला आपण राक्षसविवाह म्हणतो, असेंहि नाहीं. धर्मशास्त्रांत या दोन विवाहांची जीं लक्षणे केलेलीं आहेत, तीं पाहिलीं असतांहि ह्या मुद्याचा तेव्हांच उलगडा पडणार आहे. 'गांधर्वः समयान्मिथ ।,' हें गांधर्वविवाहाचें लक्षण आहे, व 'राक्षसो युद्धहरणात्।' हें राक्षस विवाहाचें लक्षण आहे. एकमेकांची प्रीति एकमेकांवर बसून अशा रीतीने जो विवाह जुळतो, तो गांधर्वविवाह होय; व स्त्री अनुरागवती नसून बलात्कारानें तिच्या पक्षाकडील लोकांशीं युद्ध करून त्या स्त्रीचें हरण करून तिच्याशीं लग्न लाविलें, तर तो राक्षसविवाह होय. या राक्षस विवाहाच्या वर्गामध्येच मोडणारे किंवा त्याच्यासारखेच असे असुरविवाह आणि पैशाचविवाह हे होत. पैसे घेऊन मुलगी करणें हा असुरविवाह होय, व मुलीला श्लोप वगैरे लागलेली असतांना उचलून नेणें आणि तिच्याशीं विवाह लावणें, हा पैशाचविवाह होय. पहिल्यांत असुरासारखी कृति असते, म्हणून त्याला असुरविवाह म्हटलें आहे, व दुसऱ्यांतील कृति पिशाच्यांना साजण्यासारखी असल्यामुळे त्याला पैशाचविवाह असे नांव दिलेलें आहे. ब्राह्म, दैव, आर्ष आणि प्राजापत्य हे चार वर सांगितलेल्या चारांहून आणखी निराळे विवाहाचे प्रकार आहेत. या आठ प्रकारांचे साम्यवैषम्याच्या दृष्टीनें आपण भेद पाहूं गेलों, तर या आठ प्रकाराच्या विवाहांचे आपल्याला तीन वर्ग करतां येतील. यांतील ब्राह्म, दैव, आर्ष आणि प्राजापत्य हे निव्वळ धर्मविषयक असून धर्मकृत्यांना अनुलक्षूनच

त्यांची योजना केलेली असावी, असें दिसतें. गांधर्वविवाह हा प्रीतिविषयक असून तो परस्परांच्या प्रीतीवर अवलंबून असतो. आणि तिसऱ्या वर्गातील आसुर, राक्षस, आणि पैशाच हे विवाह म्हटले म्हणजे असे आहेत की, त्यांत प्रीतीचा अंश अगदींच नसतो, असें म्हटलें तरी चालेल. असे या आठ विवाहांचे तीन वर्ग होण्यासारखे आहेत. परंतु त्यांपैकीं शेवटचे दोन वर्गांचे आपण सध्यां येथे घेतलेले आहेत. किंवा त्या दोन वर्गांपैकीं गांधर्व-विवाह आणि राक्षसविवाह हेच दोन आपण मुख्यत्वेकरून येथे घेतले आहेत, असें म्हणण्यालाहि कांहीं हरकत नाही.

पुष्कळ लोकांची अशी समजूत आहे की, गांधर्वविवाह आणि राक्षस-विवाह हे फक्त नवऱ्याच्या आणि नवरीच्या लग्नासंबंधानेंच संभवतात. पण तसें नाही. गांधर्वविवाह आणि राक्षसविवाह यांचा विषय नवरानवरीच्या लग्नापेक्षांहि फार मोठा आहे. हे गांधर्व आणि राक्षसविवाह अन्यत्र ठिकाणींहि संभवतात. वाचकहो, राजकीय व्यवहारामध्ये सुद्धा हे गांधर्वविवाह आणि राक्षसविवाह आहेत, हें कोणीहि विसरतां कामा नये. आपले घरो-घर जसे लहान लहान वैवाहिकसंबंध होतात, तसा राजा आणि प्रजा यांच्या मध्येहि एक प्रकारचा मोठा थोरला वैवाहिक संबंध घडून आलेला आहे. आपले लहान लहान वैवाहिक संबंध काल जुळलेले आहेत, आणि कदाचित् उद्यां तुटून जातील. परंतु राजा आणि प्रजा यांच्यामधील वैवाहिकसंबंध अनादिकाळापासून सुरू झालेला आहे, आणि तो अनंतकाळापर्यंत टिकावयाचा आहे. आपली खासगी लग्ने लावावयाला कोणी तरी भट असतो. परंतु राजा आणि प्रजा यांचा वैवाहिकसंबंध प्रत्यक्ष परमेश्वरानें जुळवून दिलेला आहे. व या संबंधांतील पतिस्थानापन्न जा राजा, तो प्रत्यक्ष विष्णूचा अवतार होय. म्हणून वरपक्षाकडील जातकुळी किती उत्तम प्रकारची आहे, हें सांगावयास नकोच. परंतु वधूपक्षाकडील जातकुळीहि कांहीं कमी योग्यतेची आहे, असें नाही. कारण, प्रजा हि तर प्रत्यक्ष पृथ्वीची कन्या होय. असल्या या उच्च कुळांतील वधूवरांचा विवाह उभयपक्षांनाहि सुखकर असाच झाला पाहिजे. आतां ही वधूवरें मोठ्या योग्यतेची आहेत खरी; परंतु त्यांचा समागम उभयपक्षांकडील मंडळींना सुखकर होण्याकरितां त्यांच्यांतील वैवाहिकसंबंध हा गांधर्वविवाहाच्या पद्धतीनेच घडून

आला पाहिजे. तरच त्यांत संतति, संपत्ति, सुख, ऐश्वर्य, आरोग्य—वृद्धि, आयुष्य इत्यादि इहलोकींच्या स्पृहणीय गोष्टींचा सर्वांना लाभ मिळणार आहे. परंतु जर प्रजा आणि राजा या वधूवरामधील वैवाहिक संबंध राक्षसविवाहाच्या पद्धतीने घडून आलेला असेल, तर मात्र त्यांच्या दुःखाला पारवार नाही. यःकश्चित् कौटुंबिकविवाहामध्ये सुद्धा जर पतिपत्नीमध्ये प्रेमभाव नांदत नसेल, तर दररोज भांडणतंडे, संताप, वैताग, निवेद वगैरे किती अनर्थपरंपरा उभदवतात, हे आपणांला ठाऊक आहे. मग राजा आणि प्रजा यांचे जोडपे तर त्या मानांने किती तरी मोठे ? आणि त्यांच्यामध्ये जर का प्रेमभाव नसेल, तर त्या उभयतांचे दरम्यान किती अनर्थ उपस्थित होतील, याची कोण गणना करू शकणार आहे ? सामान्य दांपत्यांच्या भांडणांचे परिणाम त्यांच्या घराच्या भिंतीच्या पलीकडे जाण्याचा फारसा संभव नसतो. परंतु या दांपत्यामध्ये विरोध उत्पन्न झाला म्हणजे त्याचे परिणाम फार दूरवर पसरतात. रक्ताने लाल झालेलं नद्यांचे पाणी समुद्राच्या पाण्याला लाल करून सोडते, आणि आकाशाला जाऊन पोहोचणारे प्रेतांचे ढीग हे ढगांच्यादेखील वरचे वातावरण आपल्या दुर्गंधीने दूषित करून टाकतात. राजा आणि प्रजा या दांपत्याच्या वैवाहिकसंबंधामध्ये कधीहि वितुष्ट न यावे, हेच फार चांगले; कारण ते आले, तर रक्तपात, लढाया, खून, लुटालूट, राज्यक्रांति, प्रजासंहार जुलूम, अन्याय, अनीति, क्रौर्य आणि निष्ठुरपणा यांची पृथ्वीच्या पाठीवर चोहोंकडे इतकी गर्दी उसळून जाते की, हे जग परमेश्वराने मनुष्यांच्या सुखासाठी निर्माण केलेले नसून, पैतानाने पापी लोकांच्या शासनासाठी हा नरकलोकच उत्पन्न केला आहे की काय, असा पाहणाराला क्षणभर भास झाल्यावाचून राहात नाही. तेव्हा ही सर्व अनर्थपरंपरा टाळण्यासाठी जी गोष्ट अत्यंत आवश्यक आहे ती ही की, ह्या राजकीय दांपत्यामध्ये परस्पराबद्दल अंतःकरणापासून—वरवर दिखाऊ नव्हे—प्रेमभाव पाहिजे. हा सार्वत्रिक सुखाला अवश्य असा प्रेमभाव उत्पन्न होण्याला कोणती अवस्था अनुकूल आहे, आणि कोणती प्रतिकूल आहे, याचा विचार करून तो सर्वांनी लक्षांत बाळगिणे फार जरूर आहे. राजा आणि प्रजा हे एक पतिपत्नीचे जोडपे आहे, अशी आपण पूर्वी कल्पना केलेली आहे. तीच कल्पना पुढे चालवून त्याच

रूपकाच्या भाषेमध्ये प्रेमभाव सांख्यिक कोठे असतो आणि नैमित्तिक कोठे असतो, याबद्दल सामान्यपणें बोलावयाचें झालें, तर आपल्याला असें म्हणण्याला हरकत नाही कीं, राजा आणि प्रजा यांच्या गांधर्वविवाहामध्ये सांख्यिक प्रेमभाव असतो आणि त्यांच्या राक्षसविवाहामध्ये नैमित्तिक प्रेमभाव असतो. परंतु हें चांगल्या रीतीनें स्पष्ट होण्यासाठीं राजा आणि प्रजा यांच्यामधील गांधर्वविवाह म्हणजे काय, आणि राक्षसविवाह म्हणजे काय, याची थोडीशी फोड करणें अवश्यक आहे. राजाची प्रजेवर आणि प्रजेची राजावर प्रीति बसून नंतर त्या प्रीतीच्या योगानें त्यांचा विवाहसंबंध जुळून आला, तर तो त्यांचा गांधर्वविवाह होय. दुष्यंत आणि शकुंतला ह्यांची प्रीति, एकमेकांवर जडून, नंतर त्यांचा झालेला गांधर्वविवाह जसा त्यांना सुखावह झाला, तसा राजा आणि प्रजा यांच्यामध्ये झालेला गांधर्वविवाह हा उभयतांना सुखावह होतो. परंतु राक्षसविवाह म्हणजे याच्या बहुतेक उलट होय. गांधर्वविवाहांतील जसें मुख्य तत्त्व प्रीति हें होय; तसें राक्षसविवाहांतील मुख्य तत्त्व म्हणजे जबरदस्ती हें होय. एखादी स्त्री आपल्यावर प्रीति करीत आहे किंवा नाही, याचा विचार या राक्षसविवाहाच्या पद्धतींत कधीच करण्यांत येत नाही. आपल्या अंगांत सामर्थ्य आहे कीं नाही, आणि आपल्याला ती पाहिजे आहे कीं नाही, या प्रश्नांचें अस्तिपक्षी उत्तर आलें, म्हणजे तें या राक्षसविवाहाला पुरेसें होतें. याच्यापेक्षां जास्त खोल किंवा दूर विचाराची मजल कधीहि दवडण्यांत येत नाही. वराच्या अंगांत युद्ध करण्याचें सामर्थ्य असतें व वधू दुबळी असते. वर युद्ध करतो, त्या युद्धांत तिचें हरण करतो, आणि तिला आपल्या ताब्यांत आणून ठेवितो. असा हा राक्षसविवाहाचा प्रकार होय. यांत प्रीतीचा प्रादुर्भाव कोटून होणार? ती स्त्री युद्धानें जिंकून आणिली असल्यामुळें ती आपल्या नवऱ्याच्या घरा-मध्ये फार झालें तर राबत बसेल, पण ती त्यावर प्रीति कशी करणार? कारण युद्धानें शरीर जिंकलें जाईल, पण मन कसें जिंकलें जावें? तिचें मन जिंकवयाचें असेल, तर तें प्रेमानेंच जिकितां येईल, युद्धानें कधीहि जिकितां येणार नाही. राक्षसविवाह हा असल्या प्रकारचा असल्यामुळें तो कौटुंबिक आणि राजकीय या दोन्हीहि अवस्थेमध्ये सारखाच गृहणीय आहे. जिची आपल्यावर प्रीति नाही, त्या स्त्रीला बळजबरीनें धरून आपल्या ताब्यांत ठेवणें, हें

जितकें वाईट आहे, तितकेंच जिची आपल्यावर प्रीति नाही, त्या प्रजेला युद्धानें जिकून आपल्या ताब्यांत ठेवणें हें वाईट आहे. कारण, तशानें खऱ्या प्रीतीचें झाड वाढीस लागत नाही. ते बोलून चालून मातीचे कुले, ओले-पणीं चिकटले, तरी वाळले म्हणजे ते गळून पडणारच. तो जुलुमाचा रामराम. तो करण्यासाठीं डोकें नम्र झालें, तरी अंतःकरण प्रेमानें थबथब-लेलें कोठें असतें ? किती केलें तरी तें भाड्याचें तट्टू. त्याला जितका चाबूक मारावा तितक्यापुरतेंच तें पाऊल पुढें टाकणार. जास्त धांव तें कशाला घेणार ? सारांश, या राक्षसविवाहाच्या पद्धतीमध्ये नैमित्तिक प्रेम मात्र असतें, त्याच्यापेक्षा जास्त, निष्कारण प्रेम त्यांत विलकूल सांपडण्याचा संभव नाही. सांसिद्धिक प्रेम गांधर्वविवाहांतच मिळावयाचें. आणि जेवढें खावयाला घालावें, तेवढें दूध द्यावयाचें, हा जसा गाईचा धर्म आहे, त्याप्रमाणें राक्षस-विवाहामध्ये जेवढें बरें करावें, तेवढ्या निमित्तापुरतेंच प्रेम असावयाचें, अशी स्थिती असते. नैसर्गिक प्रेमाचा झरा जो अक्षयी वाहात असतो, जो दोष पाहाण्याला अंधळा असतो, जो निंदा ऐकण्याला बहिरा असतो, आणि जो काहीं तरी हेतूसाठीं नव्हे, तर निव्वळ प्रेमासाठीं म्हणून प्रेम करीत असतो, तो प्रेमाचा झरा पर्जन्यकाळातल्याप्रमाणें गांधर्वविवाहांतच आपल्या तीरांचें उलंघन करून चोहोंकडे आपलें पाणी फैलीत असतो. व तो उन्हाळ्यांतल्या-प्रमाणें राक्षसविवाहामध्ये कोरडा ठणठणीत पडून जातो. असे हे दोन प्रकारचे विवाह आहेत. धर्मशास्त्रकारांनीं हे विवाह सामान्य लोकांकरितां करून ठेविले आहेत. परंतु राजांनींही त्याचा फायदा करून घेतल्यास त्यांत त्यांचें अकल्याण होणार नाही. सर्व राजांच्या पुढें हे दोन प्रकारचे विवाह पूर्वीच्या लोकांनीं ठेविलेले आहेत. यांतील कोणत्या वैवाहिकपद्धतीचा स्वीकार करावयाचा, ही ज्याच्या त्याच्या खुपीची गोष्ट आहे. परंतु एवढें मात्र लक्षात ठेविलें पाहिजे की, स्वीकार करीपर्यंतच काय ती खुपीची मर्यादा. त्याच्या पुढें खुपी संपली. पुढील मार्ग कोणाचेंहि ऐकत नाहीत. तें आपलें आक्रमण करणाराला आपल्या शेवटापर्यंत नेल्यावांचून कधीहि सोडीत नाहीत. गांधर्वविवाहाच्या मार्गाच्या शेवटाला कल्पवृक्षाचें झाड आहे, आणि राक्षसविवाहाच्या मार्गाच्या शेवटाला कोंडळाचें झाड आहे. जो ज्या वाटेनें जाईल, त्याला त्याप्रमाणें फळें मिळतील,

गांधर्वविवाह आणि राक्षसविवाह हे हिंदुधर्मशास्त्रांतील विवाहाच्या अनेक प्रकारांपैकी दोन होत. यांतील राक्षसविवाह अनुचित होय, हे तर उघडच दिसत आहे. परंतु कित्येक गोष्टींवरून इतर जातीच्या काहीं लोकांमध्ये राक्षसविवाहाच्या पलीकडचीहि एक वैवाहिक पद्धत चालू आहे, असे दिसते. आरबी भाषेतील सुरस गोष्टीत किंवा मुसलमान जादुगरांच्या इतर काहीं गोष्टीत या वैवाहिकपद्धतीचा उल्लेख आलेला आढळतो. अशा गोष्टी आपण पुष्कळ ऐकितो की, कोणी एक जादुगर होता. त्याचे कोणा एका राजकन्येवर मन गेलें. परंतु ती त्याला वश होईना, तेव्हां त्याने आपल्या कपटसामर्थ्याने तिचे हरण केले. तो तिला साऱ्या दिवसभर आपल्या मंत्रसामर्थ्याने कुत्री, मांजरी, बकरी, किंवा अशीच काहीं तरी एखादी पशुजातीय स्त्री करून देवी. व तिच्यापासून रात्री सुखोपभोग घेण्याची जेव्हां त्याला इच्छा होई, तेव्हां तो तिला फिरून आपल्या मंत्रसामर्थ्याने स्त्रीचे रूप देऊन तिच्यापासून सुखोपभोग घेई. असल्या पुष्कळ गोष्टी पुष्कळांच्या बाल्यावस्थेच्या अत्यंत परिचयाच्या असल्या पाहिजेत. पण यामध्ये जो वैवाहिक संबंध ध्वनित केला जात आहे, तो किती भयंकर आहे, याची कल्पना आपण त्या दृष्टीने विचार केल्यावांचून आपल्याला कधीहि यावयाची नाही. आमच्या हिंदुधर्मशास्त्रांतील राक्षसविवाहाच्याहि वर ह्या मुसलमान जादुगरांच्या वैवाहिक पद्धतीने कडी केली आहे, असे म्हणावे लागते. स्त्रीला राक्षसविवाहाच्या पद्धतीने आपल्या ताब्यांत आणून सुखोपभोगाच्या वेळी मात्र तिला स्त्री करावयाचे आणि एरवी तिला कुत्री, मांजरी, बकरी, इत्यादि पशूप्रमाणे वागवण्याचे, ही वैवाहिक पद्धत मनुष्याला शोभावयाची नाही, हे म्हणण्यांत काहीं अर्थच नाही; परंतु ती पशूनाहि शोभावयाची नाही. वरील गांधर्व आणि राक्षस या दोन वैवाहिक पद्धतींचे जसे राजकीय व्यवहारामध्ये प्रतिविंब दिसते, तसे या तिसऱ्या आतां सांगितलेल्या पद्धतीचे प्रतिविंब फार ठिकाणी उमटलेले दृष्टीस पडत नाही, ही एक मोठ्या आनंदाचीच गोष्ट समजली पाहिजे. नाहीतर आपल्या कामापुरते मनुष्य आणि इतर प्रसंगी पशू अशा दृष्टीने राजे प्रजेला वागवू लागले असते, तर प्रजेची किती तरी बरे अनाथ स्थिति झाली असती? तशी स्थिति न व्हावी म्हणून सर्व लोकांचे परमेश्वरापाशी हेच मागणे आहे की, राक्षसविवाहा-

दिकांचें नांवहि न राहतां राजा आणि प्रजा या दांपत्याचा गांधर्व पद्धतीनें विवाह होऊन तीं उभयतां या पृथ्वीवर चिरकाल सुखानें नांदत असावीत.

बॉक्सर पुढाऱ्यांचें देहान्तशासन : : १६

नाहीं होय करतां करतां अखेरीस चीनमधील बारा प्रमुख लोकांना ठार मारण्याबद्दल सर्व ख्रिस्ती राष्ट्रांनीं आपल्या मनाचा निश्चय केला, व त्या-प्रमाणें त्यांनीं त्यापैकीं दोघांना तर येशूख्रिस्ताच्या भेटीला पाठविलें. त्याबद्दलची हकीकत इंग्रजी पत्रांतून हल्लीं प्रसिद्ध झाली आहे. गेल्या जुलई महिन्यांत ज्या ठिकाणीं परकीय प्रधानांचा खून झाला होता, त्याच ठिकाणीं ह्या लोकांना देहान्तशासन देण्यांत आलें. दुपारीं तीन वाजावयाचे सुमारास युरोपियन राष्ट्रांचे कामगार व प्रमुख चायनीज अधिकारी त्या ठिकाणीं जमले. त्या ठिकाणा-भोंवतीं लष्करी लोकांनीं गराडा दिलेला होता. व त्या लष्करी लोकांच्या सभोंवतीं इतर तमाशा पाहण्याकरितां जमलेल्या लोकांचा मोठा समुदाय होता. व गर्दीतून आपल्याला कदाचित् चांगलें दिसणार नाहीं, म्हणून पुष्कळ लोक घरावर चढून बसले होते. ज्यांना शासन द्यावयाचें होतें, ते चिनी सरदार जपानी शिपायांच्या एका तुकडीच्या पाहण्यामध्ये होते, व त्या जपानी शिपायांनीच त्यांना मारावयाच्या ठिकाणीं आणलें. प्रेसिडेंट ऑफ दि मिनिस्ट्री ऑफ जस्टिस (न्यायखात्याचे मुख्य) हे अधिकारी सरकारच्या वतीनें तेथें हजर होते. त्यांनीं त्यांच्या मरणाची शिक्षा त्यांना वाचून दाखविली. पहिल्यानें सरदार चिसू ह्यांचें डोकें उडविण्यांत आलें. ह्यांच्या शरीराचा बांधा उंच असून अंगावरील पोप्राख सरदारी थाटाचाच होता. त्यांचें वय बरेंच असून त्यांच्या दाढीचे केस पिकलेले होते. पण ख्रिश्चन

न्यायदेवतेपुढें कशाचाच उपयोग झाला नाही. आणि एका क्षणामध्ये त्याचें डोकें धुळीमध्ये येऊन पडलें. नंतर दुसरा बॉक्सर लोकांचा पुढारी सूर्वेग याला पुढें आणलें. ह्याच्याबद्दल इंग्लिश पत्रें असें वर्णन देतात की, तो आधींच भीतीनें अर्धमेला झालेला होता. व त्याचे डोळे मिटलेले होते. इंग्लिश पत्रांचे असेहि तर्क आहेत की, त्याच्या मरणाच्या पूर्वी त्याला कोणी तरी चोरून अफू आणून दिलेली असली पाहिजे. त्यांचा देहांत झाल्यानंतर लष्करी लोक निघून गेले व तमासगीर चायनीज लोक पुढें सरसावले. त्या गर्दीतून मयत माणसांच्या आत्मांना त्यांचीं प्रेतें उचलून नेण्याला मात्र बराच त्रास पडला. ही हकीकत वाचली म्हणजे ह्यांत ख्रिस्ती लोकांच्या क्रूरपणाचा अधिक तिरस्कार करावा, किंवा चिनी लोकांच्या नेमळटपणाबद्दल जास्त कीव यावी, हें ठरविणें फार कठीण आहे. सर्व चीन देश-चीनचा राजा, चीनची राणी, आणि चीनचे लोक-हे सर्व जण युरोपियन राष्ट्रांच्या विरुद्ध लढाई करण्यासाठीं हातांत शस्त्र घेऊन उठले होते असें जर आहे, तर न्यायवाल्याचा चिनी मुख्य अधिकारी चीन सरकारच्या तर्फेनें सदर बॉक्सर पुढाऱ्यांना देहांत शासनाच्या शिक्षेचा हुकूम वाचून दाखविण्यासाठीं येतो, ह्याचा अर्थ काय ? सर्वोनीं मिळून केलें आणि अखेरीस आपण न्यायाचा हुकूम फरमाविण्यासाठीं पुढें येऊन दुसऱ्यांना मात्र तोंडघशीं दिलें, असें हें होत नाही काय ? पण हेंहि असो. चिनी सरकारला एकंदर स्थिति लक्षांत आणून तसेंहि करणें कदाचित् भाग पडलें असेल. परंतु बॉक्सर पुढाऱ्यांचीं डोकीं उडविण्याच्या वेळीं तमाशा पाहणाऱ्या चिनी लोकांची इतकी गर्दी कशाला ? तो तमाशा होता काय ? आपल्या पुढाऱ्यांना मारलेलें पाहणें, हा जर तमाशा म्हणून चिनी लोकांना वाटत असेल, तर चिनी लोकांनो ! तुमच्या अभ्युदयाचे दिवस आमच्यासारखेच अजून फार लांब आहेत. ज्या गोष्टी नुस्त्या ऐकल्यापासून देखील तुमचीं मनं होरपळून जावयाला पाहिजे होती, त्या गोष्टी प्रत्यक्ष आपल्या डोळ्यांनीं पाहण्यासाठीं तुम्ही घरावर चढतां, ह्याच्या-पेक्षां राष्ट्रांच्या पतित अवस्थेबद्दल आणखी दुसरें प्रमाण काय पाहिजे ? युरोपियन राष्ट्रे जें करीत आहेत, तें ठीकच आहे. पण चिनी लोकांनो, तुम्ही करीत आहां तें तितकेंच ठीक आहे काय ? तुम्ही कोणाचीं डोकीं उडविलेलीं पाहावयाला जातां ? जे तुमच्या उत्कर्षासाठीं आपल्या जिवावर

उदार झाले होते परंतु फसले, त्यांचीं डोकीं उडाविलेलीं पाहण्याकरितां तुम्ही जातां काय ? तुमचीं मनें जर इतकीं हलकीं असतील, तर तुम्हाला परकीय लोकांच्या त्रासांतून सोडविण्यासाठीं ज्या बॉक्सर लोकांनीं बंड केलें, ते खरोखर चुकले, असेंच म्हटलें पाहिजे. आपल्या पुढाऱ्यांचा प्राणांत हा ज्यांचा तमाशा, ते लोक गुलामगिरीला आणि परकीयाकडून चिरडले जाण्यालाच योग्य. त्यांना ते बॉक्सर लोकांचे उदात्त हेतु काय कामाचे ! ह्या डोकीं उडविण्याच्या कामाची खुद्द त्यापैकीं एका मनुष्याला लाज वाटली आहे, परंतु त्याबद्दल चिनी लोकांना कांहींच वांटू नये, हें मोठें आश्चर्य आहे. पेकीन येथें परकीय राष्ट्रांच्या प्रधानांची ही गोष्ट झाल्यानंतर एक सभा भरली होती. त्या वेळीं एम्. डी. जीअर्स ह्यांनीं असें बोलून दाखविलें कीं, माझा उजवा दांत भी तोडूं देईन. परंतु ह्यापुढें अशा रीतीनें चायनीज अधिकाऱ्यांचीं डोकीं उडवूं देण्याला भी आपली संमति कधींहि देणार नाही. तरी पण इतर प्रधानांचा आग्रह असल्यामुळें ह्या रुष्ट झालेल्या ख्रिस्ती देवतेच्या पुढें आणखी किती बळी कापावे लागतील, ह्याचा अदमास नाही. सध्यां चिनी लोकांची मात्र मोठी चैन आहे. पैसा पडल्यावांचून तमाशा पाहण्याला मिळत आहे. निकृष्टतम अवस्थेकरितां निपजलेल्या चिनी लोकांनीं, ह्यापुढें होणाऱ्यापैकीं एकहि तमाशा पाहण्याची संधि फुकट दवडूं नका बरें.

काबूलच्या अमिरासंबंधी कांहीं गोष्टी

१७

काबूलचा अमीर, अब्दुल रहिमान, यानें आपल्या स्वतःच्या आयुष्य-क्रमांतील मुख्य हकीकत, स्वतःची राहण्याची रीत, राज्यकारभाराची पद्धत वगैरे अनेक महत्त्वाच्या गोष्टी एकत्र करून आपलें एक चरित्र लिहिलें आहे. तें 'मंथली रिव्ह्यू' या नांवाच्या मासिक पुस्तकांत हल्लीं प्रसिद्ध होत आहे. तें चरित्र सामान्य लोकांनीं वाचण्यासारखें तर आहेच. पण आमच्या इकडच्या आळशी नेटिव संस्थानिकांना तर तें विशेषच फायद्याचें आहे.

अमीरसाहेब लिहितातः—एशिया खंडांतील राजे आणि सरदार बहुधा ज्या रीतीनें आपलें आयुष्य घालवितात, त्याच्या अगदीं उलट माझा राहण्याचा क्रम आहे. त्याचें आयुष्य म्हटलें म्हणजे बहुधा आळस आणि चैनबाजी यांत उघळून जात असतें. राजा पायानें चालला किंवा राजानें स्वतः हातानें एखादें काम केलें, तर त्यांत राजाचा मान राहात नाहीं, अशी सामान्यतः इकडील बऱ्या लोकांची समजूत झालेली आहे. पण माझी समजूत याच्या अगदीं उलट आहे. आपलीं मनें आणि शरिरें आळशी आणि निरुद्योगी ठेवणें, हें मी मोठें पाप आहे, असें समजतों; व ईश्वरानें आपल्याला ज्या देणग्या दिलेल्या आहेत, त्यांचें आपण कांहीं चीज करून दाखवीत नाहीं, असें यांत होतें, अशी माझी समजूत आहे. माझी राहण्याची आणि कपडे पेहेरण्याची पद्धत अगदीं साधी आणि शिपाईबाण्याची आहे. मी फारच थोडा वेळ निजण्यांत दवडतों, व बाकीचे सर्व तास मी कांहीं काम करण्यांत गुंतलेला असतों. व ही काम करण्याची संवय मला इतकी जडली आहे कीं, मी आजारी असलों व अंधरुणावरून हालवत

नसलें, तरी देखील नेहमीप्रमाणें मी सरकारी कागदपत्र लिहीत आणि आणि वाचित असतों, व लोकांच्या तक्रारी ऐकून नेहमीप्रमाणें त्यांचा निकाल करीत असतों. जेव्हां हातपाय हालविण्याची मला शक्ति नसते, तेव्हां तोंडानें सर्व कामें मी चालवित असतों; व हात पाय हात नसले, तरी जीभ हालविण्याचें सामर्थ्य माझ्यामध्ये असल्यामुळे, हुकूम देऊन मी आपल्या नोकराकडून आपली सर्व कामें करून घेत असतों. मेहनत घेऊन काम करण्याचा मला कधींच त्रास येत नाही. प्रत्येक मनुष्याला काहीं तरी महत्त्वाकांक्षा असतेच. तशी मला महत्त्वाकांक्षा आहे, कीं आपण मेहनतीनें काम करावें, व आपल्या राज्याच्या कारभाराचें सर्व काम संपवून टाकावें. व या हेतूनें फक्त मी एवढी मेहनत करीत असतों. दुसऱ्या राष्ट्रांतील आणि धर्मांतील लोक आपल्या उन्नतीसाठीं धांवतांना जसजसे माझ्या दृष्टीस पडतात, तसतसा माझ्या निद्रेचा भंग होत जातो. आज या सुधारणेच्या आणि उन्नतीच्या शर्यतीमध्ये जे जे लोक अतिशय पुढें गेलेले आहेत, त्यांच्या बरोबरीनें माझें झेपू केव्हां धावूं लागेल, या विषये माझे सर्व दिवस जातात, व रात्री मला स्वप्ने पडतात, तींही या विषयासंबंधानेंच पडतात. अशी एक म्हण आहे कीं, मांजराला उंदराचे शिवाय स्वप्नांत दुसरें कांहींहि दिसत नाही. पण माझी तशी स्थिति नाही. माझ्या देशाच्या मागासलेल्या स्थितीशिवाय मला माझ्या स्वप्नांत दुसरें कांहींच दिसत नाही. माझा देश, अफगाणिस्थान, हा हल्लीं एखाद्या बकऱ्यासारखा अगदीं दीन झालेला आहे व त्या बकऱ्याला खाण्यासाठीं एका बाजूनें शिं आणि दुसऱ्या बाजूनें भयंकर अस्वल टपून बसलेले आहेत. त्यांच्यापासून ह्या बकऱ्याचें रक्षण कसें करावें ह्याबद्दल मी विचार करीत असतों. अफगाणिस्थानची सरहद्द कायम करून घेण्याच्या पूर्वी बरीच वर्षे मला एकदां स्वप्नांत कोणी येऊन असें सांगितलें कीं, मरणापूर्वी तूं आपल्या राज्याच्या भोंवतीं एक भिंत बांध. माझ्या राज्यांतील ज्योतिष्यांनीं ह्या स्वप्नाचा अर्थ असा सांगितला कीं, माझ्या सरहद्दीवरील दुसरे राजे प्रत्येक वर्षीं हळूहळू पुढें सरत येत आहेत, तर ह्यांची हळूहळू पुढें सरण्याची जी युक्ति आहे, तिला मी कायमचा प्रतिबंध केला पाहिजे. व त्याप्रमाणें मी आपली सरहद्द कायम करून घेतलेली आहे. माझ्याबद्दलची दुसरी

गोष्ट अशी आहे की, कांहीं लोक माझ्या मरणाबद्दल प्रत्येक आठवड्याला एकेक खोटी बातमी उठवीत आहेत. तरी पण मी आपला जिवंत आहे तो आहेच. अशा रीतीने मी जिवंत असलेला पाहून त्यांना फारच वाईट वाटत असेल. पण त्याला माझा इलाज नाही. त्यांनी आपल्या कत्पनेने मला जितके वेळां मारलेले आहे, तितके वेळां कोणी मला असेल असें मला वाटत नाही.

माझा नेहमीचा आयुष्यक्रम कसा असतो, हें जाणण्याची ज्यांना इच्छा असेल, त्यांच्याकरितां मला हें सांगितलें पाहिजे की, माझी जेवणाची आणि निजण्याची नियमित अशी कोणतीच वेळ नाही कधी कधी माझे जेवण टेबलावर तासच्या तास पडून राहिलेले असतें, व मी कामांत गुंतलेला असल्यामुळे मला त्याचें भानहि नसतें; आणि रात्रीं पत्रें लिहिण्याचें वगैरे काम करण्याला मी एकदां मान खाली घालून बसलों, म्हणजे कित्येक वेळां असें झालेले आहे की, मान वर उचलून पाहवें, तों रात्र जाऊन सकाळ झालेली असे. माझ्या राज्यांतील लोक नेहमी कट करीत असतात, आपसांत भांडत असतात, बंडे उत्पन्न करीत असतात, आणि मजकडे येऊन एकमेकांच्या विरुद्ध खोट्या बातम्या सांगत असतात. त्यांची चौकशी करण्यांत माझा निम्मा वेळ फुकट जातो. म्हणजे याचा परिणाम असा होतो की, मी माझ्या लोकांच्या उन्नतीसाठीं पुढें धांव धेत असतो आणि माझे लोक मला मागे ओढीत असतात. त्यामुळे मला फार कंटाळा येतो, व कधी कधी असें वाटतें की हे लोक असेच राहावयाचे, व इतर लोकांच्या बरोबरीला येण्याला ह्यांच, अंगी पात्रताच नाही. तेव्हां अशा लोकांना स्वतःचे निर्मूळ होईपर्यंत आपसांत यादवी करण्याची मुभा देऊन आपण कोठें तरी एकांतांत जाऊन बसावें, असें मला वाटतें. पण असें करणें म्हणजे भित्रेपणाचें लक्षण आहे. व ईश्वरानें मला ज्या कामासाठी निर्माण केलें. आहे, त्याची मी टाळाटाळ करतो, असें होईल. म्हणून मी तसें करीत नाही.

माझा काम करण्याचा क्रम कांहीं ठराविक नाही. मी सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत आणि फिरून संध्याकाळपासून सकाळपर्यंत कधी कधी एकसारखा काम करीत असतो. व कामाच्या नादांत मी जेवलों

आहे किंवा नाही, याचेहि मला स्मरण नसतें. व तें मला माझ्या सरदारांना विचारावें लागतें. त्याचप्रमाणें मला झोंप येऊं लागली, म्हणजे जेथें काम करण्याकरितां मी बसलेला असतो, त्याच खुर्चीवर मी झोंप घेतों. मला निजण्यासाठीं किंवा दरबारासाठीं निरनिराळ्या जागा मुळींच लागत नाहीत. माझ्या राजवाड्यांत या प्रत्येक कामासाठीं निरनिराळे दिवाणखाने नाहीत, असें नाही. पण एका ठिकाणाहून दुसऱ्या ठिकाणीं जाण्याला जो वेळ लागणार, तेवढादेखील फुकट दवडण्याला मला सवड नसते. माझा सामान्यतः क्रम म्हटला म्हणजे, पहांटे पांच सहा वाजतां निजावयाचें, आणि दुपारी दोन वाजतां उठावयाचें. ह्या वेळांत सुद्धां माझ्या डोक्यांत इतकें कांहीं भ्रमण चाललेलें असतें कीं, प्रत्येक तासाला मधून मधून मी जागा होतो, आणि आपल्या देशाची सुधारणा कशी होईल याची विवंचना करीत पडतो. निजून उठल्यावर हकीम माझी प्रकृति पाहातात. नंतर दर्जी मला नित्य नवीन पोषाख आणून देतो. नंतर एकजण चहा आणि उपहाराचें सामान आणून देतो. उपहारा-नंतर मी कामाला गुंतलेला असतो, तो फिरून पहांटेच्या सहा वाजतां उठतो.

मी आपला शिपाईपेशा कधीहि सोडीत नाही. प्रसंग पडला तर एक क्षणभराहि विलंब न लागतां मला कूच करतां येईल, इतकी जारीची तयारी माझी नेहमीं असते. माझ्या कोटाच्या आणि पायजम्याच्या खिशांतून बार भरलेले रिव्हाल्वर आणि एक दिवसाला पुगतील इतके खाण्याचे जिन्नस ठेविलेले असतात. हे जिन्नस शिळे होतात म्हणून दररोज बदलेले जातात. व मी जेथें बसतो किंवा निजतो, तेथें माझा हात पुरेल इतक्या जवळ बंदुका व तरवारी ठेविलेल्या असतात; व माझ्या ऑफिसच्या समोर तीन घालून घोडे नेहमीं तयार ठेविलेले असतात. घोड्यांच्या खोगिरांतून कित्येक सोन्याचे तुकडे आणि पिस्तुलें प्रवासांत उपयोगी पडावीत म्हणून शिवून टाकलेलीं असतात. अफगाणिस्थानसारख्या लढाऊ राजानें इतकी तयारी नेहमीं ठेविलीच पाहिजे. इतर देशापेक्षां माझा देश हल्लीं जरी अधिक सुरक्षित आहे, तरी प्रत्येकानें सावधगिरीनें आणि तयारीनें राहवें, हें फार चांगलें.

माझ्या बसावयाच्या आणि निजावयाच्या खोलींत निरनिराळ्या प्रकारचीं सुंदर फुलें, झाडें, चित्रें आणि वाद्यें ठेविलेलीं आहेत. चिनांतील उत्तम भांडीं, इराण आणि हिरात येथील सतरंज्या, बुलबुलपक्षी आणि इतर गाणारे

पक्षी वगैरे जिनसांनीं माझे दिवाणखाने सुशोभित केलेले आहेत. एखादे युरोपियन पाहुणे जेवणाच्या वेळीं आले, तर मी त्यांचा आदरसत्कार करतो. ते मुसलमान असले तर आमच्याच टेबलावर बसून जेवतात. नाहीतर त्यांना निराळ्या टेबलावर किंवा खोलींत जेवावें लागतें. युरोपियन रीतीनें तयार केलेल्या पदार्थांपेक्षां नेटिव रीतीनें तयार केलेले पदार्थच जास्त रुचकर आणि चांगले लागतात, असें पुष्कळ युरोपियनांना म्हणतांना मी ऐकिलें आहे. असें म्हणतांना त्यांच्या मनांत खरोखर काय असेल, तें सांगतां येत नाही. पण मला स्वरूप करण्यासाठींच ते केवळ असें म्हणत नसतील, व खरोखरच आमचे पदार्थ अधिक चांगले असतील, तर त्यांत मला अभिमानच आहे. पण युरोपियन पदार्थांपेक्षां अफगाणी पदार्थच हे युरोपियन लोक जास्त खातात असें बहुधा पाहातों. त्यावरून त्यांचे वरील उद्गार मनापासूनच असावेत असें दिसतें. कारण, जे पदार्थ एकाला आवडत नाहीत, ते तो निव्वळ दुसऱ्याची खुशामत करण्यासाठीं सपाटून खाईल, असें होणें शक्य नाही.

माझ्या बायका, मुली, मुलगे, सुना, नातू, नोकर वगैरे मंडळींना जेवणखाण, कपडालत्ता, घोडे, घरे वगैरे दौलतींतून मिळून शिवाय त्यांना नक्त पैसाहि मिळत असतो. हवीबुल्ला, आणि नसरुल्ला ह्या माझ्या दोन मुलांना दरमहा वीस हजार रुपये खासगी खर्चाकरितां मिळतात. व माझ्या बायकापैकीं प्रत्येकीला तिच्या योग्यतेप्रमाणें दरमहा तीन हजारांपासून आठ हजारपर्यंत काबूली रुपये खाजगी खर्चाकरितां मिळतात. इदीच्या आणि मोहरमच्या दिवशीं सर्वांना नवीन वस्त्रे व नजराणे देण्यांत येतात. माझे मुलंगीह माझ्याप्रमाणेंच साऱ्या दिवसभर काम करीत असतात. परंतु संध्याकाळ झाली, म्हणजे ते आपल्या अंतःपुरांत जातात. मीहि आपल्या कारकीर्दीच्या प्रारंभीं आठवड्यांतून दोनदां आपल्या अंतःपुरांत जात असें. परंतु पुढें काम वाढल्यामुळे महिन्यांतून एक दोन वेळां मात्र मी तिकडे जात असें. पण हल्लीं तर साऱ्या वर्षीत दोन तीन वेळांच काय तो मी तिकडे जातो. बाकीचा सर्व वेळ मी ज्या दिवाणखान्यांत काम करावयास बसतो तेथेंच काढतो. ह्याचें मुख्य कारण असें आहे कीं, मी ह्या राष्ट्राचा उत्कर्ष करावा म्हणून ईश्वरानें मला जन्मास घातलें आहे. तेव्हां त्यानें माझ्यावर जें काम

सोंपविलें आहे, तें न करतां चैनबार्जीत आणि ऐषआरामांत वेळ दवडणें बरोबर नाहीं. परमेश्वरानें लावून दिलेलें काम करीत असण्यांतच मला नेहमीं अत्यंत सुख वाटतें.

माझ्याकडे दाद लावण्याला माझ्या प्रजेपैकीं कोणत्याहि इसमाला बिलकूल अडचण पडत नाहीं. त्यानें दारापाशीं यावें आणि आंत सांगून पाठवावें म्हणजे त्याला मी बोलावणें पाठवितों. किंवा त्यानें पोस्टांतून लेखी अर्ज पाठवावे व त्या अर्जाचें कव्हरावर 'अमिराशिवाय दुसऱ्या कोणीहि फोडूं नये' असें लिहावें म्हणजे झालें. असलीं पत्रें मी स्वतः फोडतों, आणि तितकीच आवश्यकता असेल, तर त्यांचीं उत्तरेंहि मी आपल्या हातानें लिहितों. व कोणाची दाद लागली किंवा नाहीं ह्या व इतर गोष्टी जाणण्याकरितां माझे कित्येक गुप्त हेरहि असतात. मी आपल्या हातानें इतकीं उत्तरें लिहिलीं आहेत, आणि माझे इतके गुप्त हेर आहेत कीं, अफगाणिस्थानांतील ज्या इसमापाशीं माझी सही नाहीं, असा एकहि इसम नसेल, आणि ज्या घरांत माझा गुप्त हेर नाहीं, असें एकहि घर नसेल, अशी लोकांची सामान्यतः समजूत आहे. यांत अतिशयोक्ति असेल, पण काहीं तथ्यहि आहेच.

हें अमिराचें आत्मचरित्र आमच्या इकडील इंग्लंडांत जाणारे राजे, कारभान्यांवर राज्यभार टाकून आपण झोंपा घेणारे राजे, आणि स्वसंरक्षणासाठीं दुसऱ्याच्या तोंडाकडे पाहणारे राजे मननपूर्वक वाचतील, तर त्यांत त्यांना बऱ्याच गोष्टी शिकण्यासारख्या सांपडतील, यांत शंका नाहीं.

मि. मलबारी विरुद्ध मि. जाइल्स : : १८

मि. जाइल्स यांनी देशी भाषेतील पुस्तकांच्याबद्दलचा रिपोर्ट करतांना निरनिराळ्या पुस्तकांवर कसकसे अभिप्राय दिलेले आहेत, याबद्दलची चर्चा नेटिव पत्रांतून पूर्वीच येऊन गेलेली आहे. जाइल्ससाहेबांना सर्व ग्रंथांतूनच राजद्रोह भरलेला दिसला. परंतु त्यांतल्या त्यांत मि. मलबारी यांना अग्र-पूजेचा मान मिळालेला आहे. एकदां विस्तव पेटला, म्हणजे मग त्यांत ओलेंहि जळतें आणि वाळलेलेंहि जळतें. अशा स्थितींत जाइल्ससाहेबांच्या टीकेकडे मि. मलबारी यांनीच विशेष लक्ष पुरविण्याचें कारण नव्हतें. पण तें व्हावें कसे ? कारण, आपल्या मनानें आपण राजनिष्ठ असलों म्हणजे बस आहे, मग बाकीचे आपणाला कांहींहि म्हणोत, अशा विचाराचे मि. मलबारी हे नाहीत. साहेबांनी आपल्याला राजनिष्ठ म्हटलें नाहीं, तर आपलें जिणें व्यर्थ आहे व मनांतून आपण कसेंहि असलों, तरी साहेबांनी आपल्याला राजनिष्ठ म्हटलें पाहिजे, अशा महत्त्वाकांक्षेचे माणूस मि. मलबारी हे असल्या-मुळें, जाइल्ससाहेबांनी त्यांच्या कवितांना राजद्रोहात्मक ठरविल्यापासून त्यांच्या मनाला चैन पडेनासें झालें, यांत कांहीं मोठेंसें नवल नाहीं. जाइल्ससाहेबांची टीका येऊन गेल्यावर मि. मलबारी यांनी स्पेक्टेटर पत्रामध्ये आपल्या कवितांच्या समर्थनार्थ जाइल्ससाहेबांच्या विरुद्ध कांहीं लेख प्रसिद्ध केले. व विद्याखात्याकडील सरकारचे सेक्रेटरी यांकडे ता. १२ सप्टेंबर रोजी मि. मलबारी यांनी एक पत्र लिहिलें. त्या पत्रांतील सारांश असा आहे कीं, जाइल्ससाहेबांनी 'ससारिका' या कवितेंतील कांहीं वाक्यांचा अर्थविपर्यास केलेला आहे. अशा कवितांतील मधलेच कांहीं चरण काढून त्यांचें भाषांतर केलें, तर तें भ्रामक झाल्यावांचून कधीहि राहाणार नाहीं. टीकाविषयक कवितांतून धार्मिक, औद्योगिक आणि व्यापाराच्या दृष्टीनें मात्र आपला

उत्कर्ष व्हावा, या हेतूने उपदेश केलेला आहे. सदरहू कविता आज दोन वर्षे गुजराथेत वाचल्या जात आहेत. परंतु जाइल्ससाहेबांखेरीज दुसऱ्या कोणालाहि अजून त्यांत दोष दिसले नाहीत. म्हणून जाइल्ससाहेबांनी आपल्याविरुद्ध जे आरोप आणिले आहेत, त्यांना काय आधार आहे, वगैरेबद्दल सरकारने त्यांजकडून खुलासा करवावा, अशी मि. मलबारी यांनी शेवटी विनंति करून वरील आशयाचे पत्र सरकारला पाठविले.

मि. जाइल्स आणि मि. मलबारी ह्यांच्या या वादांत एक दोन वाक्ये फार मजेदार येऊन गेलेली आहेत. मि. जाइल्स, मि. मलबारी यांच्या कांहीं काव्यासंबंधाने टीकात्मक लेख लिहीत असतां एके ठिकाणी असे म्हणतात की, Two or three poems are distinctly patriotic (दोन तीन कविता अगदी स्पष्ट स्वदेशाभिमानाने भरलेल्या आहेत.) Patriotic (स्वदेशाभिमानाच्या) कविता लिहिणे ह्यांत वास्तविक पाहाता कांहीं गुन्हा नाही. जाइल्ससाहेबांना जर्झी, काष्ठी, पापाणी, सर्व ठिकाणी राजद्रोह भरलेला दिसत असल्यामुळे ते पाहिजे तर स्वदेशाभिमान हा दोष म्हणून समजोत. परंतु इतर कोणीहि तसे समजणार नाही. इंग्रज आमचे राजे झाले आहेत, म्हणून आम्ही त्यांच्याशी राजनिष्ठपणे वागलें पाहिजे, हें सर्वांना कबूल आहे. पण इंग्लिश लोक आमचे राजे झाले आहेत, म्हणून आम्ही आपल्या देशाचा अभिमान बाळगितां नये, हें शास्त्र कोठलें ? व हें कोण ऐकणार ? तुम्ही आमचे राजे असलां तर आम्ही तुमच्याशी राजनिष्ठपणाने वागूं, तुमचे कायदे पाळूं, आणि तुम्हांला कर देऊं; पण याच्या पलीकडे, आम्ही तुमची जिकलेली प्रजा झालों तरी आम्हांला कांहीं स्वातंत्र्य म्हणून असलेंच पाहिजे. व तें स्वातंत्र्य तुम्ही देतहि आहां. आम्हांला आपल्या आईबापांवर प्रेम करण्याचें स्वातंत्र्य आहे. आम्हांला आपल्या चालीरीतीप्रमाणें वागण्याचें स्वातंत्र्य आहे. व आपापल्या धर्माचीं मते पाळण्याचें आम्हांला स्वातंत्र्य आहे. त्याचप्रमाणें आपल्या देशाबद्दलचा अभिमान बाळगण्याचें स्वातंत्र्य आम्हांला असण्याला कांहीं एक प्रत्यवाय नाही. आम्ही आपल्या आईबापांवर प्रीति केली, आपल्या धर्ममतांना चिकटून राहिलों, तर त्यांत ज्याप्रमाणें आमच्या राजनिष्ठेला कोणत्याहि प्रकारानें बाध येत नाही, त्याप्रमाणेंच आम्ही आपल्या देशाबद्दलचा अभिमान बाळगला, तर त्यांत

राजनिष्ठेला बाध येऊं शकणार नाही. आम्ही देशाभिमानी असलों म्हणून त्यांत इंग्रजांचें काय स्वर्च होत आहे ? पादाक्रांत झालेल्या लोकांचा देशाभिमान म्हणजे त्यांच्या करमणुकीचें एक साधन आहे, याच्यापलीकडे त्यांत कांहीं नाही. दांत पाडून टाकलेल्या सर्पानें मोठी फडी काढली तरी त्यांत भिण्यासारखे कांहीं नसतें. त्याप्रमाणेंच पराभव पावलेल्या लोकांच्या स्वदेशाभिमानामध्ये कांहीं नसतें. इंग्रजांच्या राज्यांतले लोक आपल्या धर्माचा अभिमान बाळगित नाहीत काय ? पण त्यापासून इंग्रजांचें काय वाईट आहे ? तर मग त्याप्रमाणेंच त्यांनीं आपल्या देशाचाहि अभिमान बाळगिला, म्हणून त्यापासून इंग्रजांचें काय वाईट व्हावयाचें आहे ? पराजित झालेल्या लोकांना आर्थाचि करमणुकीचीं साधनें फार थोडीं असतात. व त्यांतून हें देशाभिमानीरूपी करमणुकीचें साधन जर त्यांच्यापासून कोणीं हिरावून घेतलें, तर मग त्यांची पराजितपणाची स्थिति सुखकर भासण्याला कांहींच साधन राहाणार नाही, हें लक्षांत बाळगणें जरूर आहे. हिंदुस्थानांतील लोकांच्या स्वदेशाभिमानावर इतका कटाक्ष कशाला पाहिजे ? ते स्वदेशाभिमानी असले म्हणून त्यांच्या हातून काय होणार आहे ? ज्यांच्यातील बहुतेक लोक अशिक्षित आहेत, आपसांमध्ये कलह पेटविण्यांत गर्क होऊन गेलेले आहेत, शस्त्रहीन झाले आहेत, वस्त्रहीन झाले आहेत, आणि भुकेनें व्याकुळ होऊन प्राण सोडीत आहेत, ते लोक देशाभिमानी असले म्हणून त्यांत भिण्यासारखें तें काय आहे ? असल्या लोकांचा देशाभिमान इंग्रजांचें काय वांकडें करणार आहे ? फार झालें तर स्वतः विलायती माल टाकून हे लोक महाग देशी माल विकत घेतील, किंवा दुकानदारांच्या सांगण्यावर भरंवसा ठेवून विलायती मालच देशी म्हणून विकत घेतील. पण असल्या स्वदेशाभिमानीं इंग्रजांचें काय होणार आहे ? ह्या सर्व गोष्टींचा विचार करून इंग्रजांनीं आमच्यापासून सयुक्तिक तेवढ्याच राजनिष्ठेची अपेक्षा करणें युक्त आहे. बाकी बारीक सारीक कामांत फार खोल जाऊन पाहण्यांत उभयपक्षांहि फायदा नाही. आम्ही आपल्या देशाचा-आमच्या हिंदुस्थानाचा-अभिमान धरूं नये, तर कोणाच्या देशाचा घरावा ? दुसऱ्याच्या देशाचा अभिमान आम्ही कसा बाळगावयाचा ? व तो मनापासून वास्तविकपणें कसा बाळगतां येईल ? इंग्लंड हा देश इंग्रजांचा. त्याच्याबद्दल इंग्रजांना अभिमान असणें रास्त आहे.

त्या परकीय देशाचा अभिमान हिंदु लोकांच्या मनांत कसा बरें उत्पन्न होईल ? हिंदुस्थानाचें सुखदुःख हल्लीं बऱ्याच अंशी इंग्लंडवर अवलंबून आहे, म्हणून त्या दृष्टीनें पाहिलें, तर हिंदु लोकांना इंग्लंडचा थोडासा अभिमान वाटला पाहिजे, हें खरें; व तो त्याप्रमाणें वाटतहि आहे. परंतु हिंदुस्थानांतील लोकांना मुख्यत्वेकरून जर कोणत्या एखाद्या देशाचा अभिमान असेल, तर तो हिंदुस्थान देशाचाच असला पाहिजे. हा अभिमान अगदीं नैसर्गिक आहे व तो राजद्रोहाच्या धमकावणीनें कोणाला कधींहि बंद पाडतां यावयाचा नाही. इंग्लिश लोकांना जर इंग्लंडचा अभिमान आहे, फ्रेंचांना फ्रान्सचा अभिमान आहे, आणि जर्मन लोकांना जर्मनीचा अभिमान आहे, तर हिंदुस्थानांतील लोकांनाच हिंदुस्थानचा अभिमान कां असूं नये ? तोंडपुजे लोक सरकारची मर्जी संपादन करण्यासाठीं सरकारपार्शी सांगतील कीं, आम्ही स्वदेशाभिमानाचा अत्यंत द्वेष करणारे आहों. पण हें अगदीं खोटें आहे. ही गोष्ट सृष्टिनियमांच्या विरुद्ध आहे. तिजवर सरकारनें कधींहि भरंवसा ठेवणें श्रेयस्कर नाही. सर्वे लोक अंतःकरणांत स्वदेशाभिमानाच असले पाहिजेत आणि अशी जर स्थिति आहे, तर स्वदेशाभिमानाची म्हणजे राजद्रोही, अशा समजुतीवर सरकार आपलें वर्तन ठेवूं लागल्यास, सरकारचा रस्ता फारच विकट होईल, यांत संशय नाही. आम्हीं स्वदेशाभिमानाची होऊं नये, आम्हीं आपल्या देशाबद्दल कळकळ बाळगूं नये, व आम्हीं आपल्या देशाला योग्य उपायांनीं उन्नतावस्थेला आणूं नये, अशी स्वदेशाभिमानाची म्हणजे राजद्रोही असें ध्वनित करण्याची सरकारची इच्छा आहे काय ? इतकी नीच इच्छा आमच्या इंग्रजांसारख्या उदात्त राजांच्या मनांत वास करित असेल, असें कोणाच्या स्पर्शाहि यावयाचें नाही. मग विनाकारण भलत्या अर्थीं भलतेच शब्द वापरण्यांत काय बरें अर्थ आहे ? आमचा देशाभिमान म्हणजे तुमच्या राज्याचा द्रोह खास नव्हे. ती फक्त आमच्या देशावरील आमची प्रीति होय. तो आमचा देश तर तुम्हीं घेतलाच आहे. आतां आम्ही नुसता कोरडा देशाभिमान जवळ बाळगून राहिलों आहों. तो तरी निदान आमच्यापार्शी राहावा, व तो राहाण्याला कोणाकडून कांहीं व्यत्यय न यावा, अशी सर्वांची फार इच्छा आहे. व ती इंग्रजांच्या राज्यांत आजपर्यंत जशी पूर्ण होत आली तशीच ती यापुढेहि पूर्ण होत जावी, यांत फार कल्याण आहे. रजनिष्ठा

आणि स्वदेशाभिमान यांच्यामध्ये अहिनकुलभाव आहे, असें नाही. आम्ही हिंदुस्थानचे अभिमानी आहो, म्हणून जर आम्ही राजद्रोही असलों, तर इंग्रज सरकार हे इंग्लंडचे अभिमानी असल्यामुळे ते प्रजाद्रोही आहेत, असें म्हणावे लागेल; व जी शकल आमच्यावर लढविण्याचा प्रयत्न करण्यांत येत होता, ती आपल्याच गळ्यांत येऊन पडेल. या गोष्टीचा विचार आम्हां स्वदेशाभिमान्यांना राजद्रोही म्हणणारांनी अवश्य केला पाहिजे. स्वदेशाभिमान बाळगण्यांत कोणताहि दोष नसून उलट त्यांत भूषणच आहे. जोंपर्यंत लोकांचा स्वदेशाभिमान सरकारच्या कायद्याच्या मर्यादेचें उल्लंघन करीत नाही, तोंपर्यंत त्याला कोणतीच हरकत नाही. आमचा देशाभिमान इंग्रजांना आवडत नसेल, पण त्यांच्या आवडण्याशी किंवा नावडण्याशी आपल्याला काय कर्तव्य आहे ? आमचा स्वदेशाभिमान त्यांना आवडो किंवा न आवडो, तो जोंपर्यंत कायदेशीर आणि लोकमान्य आहे, तोंपर्यंत आम्ही, हिंदुस्थानचे लोक, तो बाळगणारच. राजद्रोह करण्याला हरकत; पण स्वदेशाभिमान बाळगण्याला काय हरकत आहे ! राजनिष्ठा मनांत असली पाहिजे. पण स्वदेशाभिमान मनांत असूं नये असें कोठें आहे ? आणि तें असावे तरी काय म्हणून ?

हे विचार बरेच लांबले खरे. परंतु त्या विषयांचें महत्त्व लक्षांत आणलें असतां तसें वाटण्याचा संभव फार कमी आहे. 'Two of three poems are distinctly patriotic' या वाक्यांत patriotic या शब्दाचा जाइल्स-साहेबांनी ज्या अर्थानें उपयोग केलेला आहे, त्या अर्थाकडे लक्ष पोंचविलें असतां हल्लींच्या अँग्लोइंडियन अधिकाऱ्यांचें धोरण काय आहे, हें तेव्हांच कळून येईल. व वरील वाक्यावरून स्वदेशाभिमानाकडे जाइल्ससाहेबांची वक्रदृष्टि आहे, असें कोणालाहि दिसून येईल. परंतु वास्तविक पाहतां स्वदेशाभिमानांत दोषाई असें कांहींच नाही, हें प्रतिपादन करण्याकरितां वरील मुद्याचें विस्तृत रीतीनें विवेचन करणें भाग पडलें. इतर देशांतून स्वदेशाभिमानी मनुष्य मोठ्या मानाला पात्र म्हणून गणला जातो. परंतु आमच्या देशाचें दुर्भाग्य असें कीं, येथील कोणाला देशाभिमानी म्हटलें तर तो भीतीनें थरथरां कांपू लागतो, व मीं काय गुन्हा केला आहे कोण जाणें, असें त्याला वाटूं लागतें. असें कोणालाहि म्हणण्याचें धारिष्ट नाही कीं,

स्वदेशाभिमानी (patriotic) या शब्दाचा कोणी कसाहि अर्थ घेवो, त्या शब्दाच्या स्वाभाविक अर्थाप्रमाणे मी स्वदेशाभिमानी आहे. मि. मलबारी यांच्या कवितांना जाइल्ससाहेब (patriotic) म्हणून समजतात. परंतु मलबारींनी सरकाराला जें पत्र लिहिलें आहे, त्यांत ते काय लिहितात तें पाहाः—

“ Do they (Government) approve of the sneering reference to the word patriotic made against a man who has given his whole life to maintaining the stability of British rule in India ” हिंदुस्थानांतील ब्रिटिश राज्याची बळकटी कायम राखण्यासाठी ज्याने आपलें सर्व आयुष्य खर्ची घातलें आहे, अशा मनुष्याला अनुलक्षून patriotic हा शब्द वापरून त्याच्याबद्दल जो तिरस्कार प्रदर्शित करण्यांत आला आहे, तो सरकारला पसंत आहे काय ? तिरस्कार द्योतित करण्याच्या उद्देशानें जाइल्ससाहेबांनी patriotic हा शब्द वापरला आहे, व तो शब्द आपल्या-संबंधानें वापरण्यांत आला, म्हणून मि. मलबारी यांना वाईट वाटत आहे, या गोष्टी वरील वाक्यावरून स्पष्ट होत आहे. patriotic म्हटल्याबद्दल अभिमान वाटावयाचा दूरच राहून, मला जाइल्ससाहेब patriotic म्हणतात, अशी रड सरकारपार्शी मि. मलबारीसारखे आमच्यांतील पुढारी गात आहेत, हें पाहून अमल्या लोकांच्या कवितेला patriotic म्हणण्यांत आपण मोठीच चूक केली, असें जाइल्ससाहेबांना वाटावयास पाहिजे होतें. व अशा मनुष्याला, “ आम्ही तुला देशाभिमानी समजणार नाही, तूं आतां भिऊं नको ! ” अशा अर्थाचा स्वतंत्र ठराव करून आश्वासन देण्याची तसदी सरकारला जाइल्ससाहेबांनीं विनाकारण दिली, असें कोणालाहि वाटल्या-वांचून राहणार नाही. इंग्रजी राज्यांतील सुखाचा उपभोग घेणाऱ्या प्रत्येक इसमानें त्या राज्याची बळकटी कायम राखण्याकरितां झटलें पाहिजे, हें आम्हांला कबूल आहे. परंतु म्हणून अशा मनुष्यानें देशाभिमान विलकूल बाळगिता कामा नये, हें तत्त्व मात्र कोणालाहि संमत होण्यासारखें नाही. आम्ही राजनिष्ठाहें असूं आणि देशाभिमानीहि असूं. राजनिष्ठा आणि देशाभिमान यांच्या संमेलनाचेंच तत्त्व दिवसेंदिवस उत्कर्ष पावेल. मी फक्त राजनिष्ठ आहे आणि देशाभिमानी नाही, असें म्हणणाऱ्या तोंडपुजांचे दिवस याच्या मागेंच होऊन गेले. याच्या पुढचे दिवस त्यांचे नव्हेत. आणखी पंधरा वर्षांनंतर एखाद्या मलबारीशेटवरती स्वदेशाभिमानाचा जर कोणी आरोप

आणील, तर आपल्याला स्वदेशाभिमाना म्हाटल्याबद्दल तो सरकारकडे तक्रार घेऊन खास जाणार नाही. तसें करण्याची खात्रीने त्याला लाज वाटेल. त्या पंधरा वर्षांपेक्षांतरच्या मलबारीशेटला सरकारला जर कांहीं सांगावेसे वाटलें तर तो असेंच सांगेल कीं, मी स्वदेशाभिमाना आहे खरा, व तुमच्यावरील राजनिष्ठा काडीमात्रहि कमी न करतां मी असाच देशाभिमाना राहीन, अशीहि मला आशा आहे. खरी उत्तरे देण्याइतका जोम आणि निर्भीडपणा अजून आमच्या पुढाऱ्यांत आलेला नाही. म्हणूनच त्यांनीं जरी 'ससारिके' सारख्या कविता लिहिल्या, किंवा कन्सेंट बिलासारख्या बिलें पुढें आणविलीं तरी त्यांच्या कृत्यांना यावे तसें यश येत नाही. अशा लोकांच्या निव्वळ शब्दात्मक कवितांना जाइल्ससारख्या प्रबुद्ध आणि इतिहासज्ञ माणसानें patriotic काय म्हणून म्हणावें, हें आम्हास समजत नाहीं.

मि. मलबारीकडून आलेलें पत्र सरकारनें जाइल्ससाहेबांकडे खुलाशा-करितां पाठविल्यावरून जाइल्ससाहेबांनीं आपल्या म्हणण्याचें समर्थन केलें आहे. त्यांत ते असें म्हणतात कीं, ' गुजराथ आणि गुजराथेंतील लोक यांची स्थिति ' यासंबंधाची जी कविता आहे, ती औद्योगिक उत्कर्षाच्या हेतूनेंच लिहिलेली असली पाहिजे. आणि त्यांत हल्लींच्या राज्यकारभाराची प्रशंसा केलेली आहे असें मि. मलबारी म्हणतात. परंतु तशी प्रशंसा त्यांत कोठेंच नाही. " तो सुखाचा दिवस कधीं येईल ? सर्वजण एक कधीं होतील ? व स्वराज्याचें काम ते आपल्या हातीं कधीं घेतील ?.....हल्लींचें राज्य कितीहि चांगलें असलें तरी ती निव्वळ सावली (shadow) आहे. त्यांत खरें सुख नाही. " अशा प्रकारचीं अनेक वाक्ये उतरून घेऊन मि. जाइल्स हे म्हणतात कीं, जर भाषेला कांहीं अर्थ असेल, तर त्या कवितेचा मथितार्थ असाच असला पाहिजे कीं, परकीय लोकांच्या अंमलांत गुजराथेंतील लोक पायाखालीं तुडविले जात आहेत, व दुःखद स्थितीला येऊन पोहोचलेले आहेत. परकीय लोक येथील संपत्ति नेत आहेत, मोठमोठ्या जागा नेटिव्हांना मिळू देत नाहींत, व स्वराज्य आणि वैभव हें त्यांना प्राप्त होऊं देत नाहींत. जाइल्ससाहेबांनीं अवतरणांत दिलेलीं वाक्ये मि. मलबारी यांनीं लिहिणें चांगलें किंवा वाईट, हा प्रश्न अगदीं स्वतंत्र आहे. पण यांतील कांहीं वाक्ये patriotic आहेत म्हणून तीं वाईट, असें जें जाइल्ससाहेबांनीं ध्वनित

केलें आहे, तें बरोबर नाही. कारण, स्वदेशाभिमान आणि राजनिष्ठा ही एकत्र राहाण्याला कांहीं हरकत नाही, हें प्रतिपादन करण्याचाच वरील सर्व लिहिण्यांत आमचा इरादा आहे.

एका बाजूने मि. मलबारी हे आपला पक्ष पुढें मांडीत आहेत. तेव्हां दुसऱ्या बाजूने मि. जाइल्स हे आपण केलेल्या टीकेचा यथार्थपणा सप्रमाण सिद्ध करून देत आहेत. अशा रीतीने हें रामरावणांचें युद्ध चाललें असता त्यांत सरकारची स्थिति जरा चमत्कारिक झाली, यांत संशय नाही. एकीकडे जाइल्ससाहेबांना आपण रिपोर्ट करावयाला सांगितला तेव्हां त्यांना सोडतां येत नाही; व दुसरीकडे मि. मलबारीसारख्या हरप्रसंगी उपयोगी पडणाऱ्या गृहस्थांना नाखूप करतां येत नाही. तेव्हां अर्थातच ‘रामाय स्वस्ति रावणाय स्वस्ति ।’ असा तडजोडीचा मार्ग स्वीकारणें सरकाराला भाग पडलें. सरकारनें या बाबतींत पुढीलप्रमाणें एक ठराव काढून प्रसिद्ध केला आहे. “ नामदार गव्हर्नर इन् कौन्सिल याचें असें मत आहे कीं, हल्लींच्या वादविषयक पुस्तकाकडे सरकारचें लक्ष लावून दिलें, ही मि. जाइल्स यांनीं अगदीं यथायोग्य गोष्ट केली; व मि. मलबारी यांना जी टीका संमत नव्हती, तिच्या संबंधानें मि. जाइल्स यांनीं आपल्या २९ सप्टेंबरच्या पत्रांत योग्य आधार दाखविले आहेत, तेव्हां आतां ‘ आपल्या लेखांनीं कांहीं गैर कायदेशीर कल्पना लोकांच्या मनांत भरविण्याचा माझा उद्देश नव्हता,’ असें जें मि. मलबारी यांनीं कळविलें आहे, तें आम्हांला कबूल आहे, इतकें म्हणण्यापलीकडे या प्रकरणांत जास्त कांहीं करण्याची सरकारला बिलकूल जरूरी दिसत नाही. ” अशा रीतीनें सरकारनें आपल्या दोन प्रिय माणसां- मध्ये पेटलेला कलहामि सध्यां शांत केला आहे, ही मोठ्या आनंदाची गोष्ट आहे. लॉर्ड नॉर्थकोटसारख्या विचारी गव्हर्नरांच्या कारकीर्दींत अशा गोष्टी ज्ञात्या तर मात्र आश्चर्य होणें, हें स्वाभाविकच आहे.

स्त्रिया आणि देशभक्ति : : : १९

पुरुषापेक्षां स्त्रियांच्या जातीत स्वाभाविकपणेंच कांहीं तरी गौणत्व आहे. तरी पण स्त्रियांना ईश्वरानें जी थोडीबहुत बुद्धि आणि शक्ति दिलेली आहे, तिचा यथावकाश उपयोग करून त्यांनीं अनेक कामांत बरेंच नैपुण्य मिळविल्याचीं उदाहरणें उपलब्ध आहेत. सैपाक करणें, सुधारकी मताप्रमाणें लग्न करणें, व प्रसंग पडल्यास दुसरें लग्न करणें, पुरुषांची प्रीति संपादन करणें, वगैरे गोष्टी स्त्रियांच्या ठिकाणीं साहजिकच आहेत. त्यांत त्यांना मोठेंसे कौशल्य खर्च करावें लागतें असें नाहीं. व या गोष्टी सर्वसाधारण स्त्रिया प्रत्यहीं करीत असतात. त्या केल्याबद्दल त्यांची कोणी फारशी प्रशंसा करतो, असें मुळींच नाहीं. पण याच्या पलीकडच्या गोष्टी जेव्हां जेव्हां स्त्रियांच्या हातून घडतात, तेव्हां तेव्हां त्यांचीं नांविं संस्मरणीय झाल्यावांचून कधीहि राहात नाहींत. व अशा प्रसंगीं त्यांना पुरुषापेक्षांहि अधिक मान मिळतो. ईश्वरभक्तीमध्ये पुष्कळ स्त्रियांनीं आपलें वर्चस्व स्थापित करून त्या योगानें त्या परमेश्वराला आणि मनुष्यांना प्रिय झालेल्या आहेत. ईश्वरभक्ति करणें जसें सर्वांना अवश्य आहे, त्याप्रमाणें देशभक्ति करणेंहि सर्वांना अगदीं अवश्य आहे. मनुष्यमात्राच्या पारलौकिक आणि ऐहिक सुखाकरिता ईश्वरभक्तीची जितकी आवश्यकता आहे, तितकीच देशभक्तीचीहि आहे; व या दोन्ही प्रकारच्या भक्तींमध्ये स्त्रियांनींहि आपल्या अंगचे विशेष धर्म प्रकट केलेले आहेत. ही दोन्ही प्रकारची भक्ति-ईश्वर-भक्ति आणि देशभक्ति-अशा कांहीं विलक्षण प्रकारची आहे की, व हिच्या-मध्ये असा कांहीं विलक्षण धर्म आहे की, या भक्तीमध्ये पारंगतता प्राप्त झालेल्या व्यक्तीच्या ठिकाणीं इतर कांहीं किरकोळ दोष असले तरी ते लोपून जातात. पिंगला आणि कुब्जा या दासी होत्या, परंतु त्यांची परमे-

श्वराच्या ठिकाणी इतकी निष्ठा बसून गेली की, परमेश्वराने त्यांना उद्धरण्याचा विचार मनांत आणिला, तेव्हां त्यांचे दासीत्व त्यांच्या उद्धाराच्या आड येऊ शकले नाही. महानंदा हीसुद्धा जातीने आणि धंद्याने वेश्याच होती. पण शंकराने मोक्षपद देण्याचे वेळी तिच्या एकनिष्ठेचाच विचार केला, धंद्याचा विचार केला नाही. कान्होपात्रा ही मंगळवेढ्यांतील एका कसबिणीची मुलगी होती. परंतु तिचे लक्ष विठोबाच्या चरणी इतके लागले होते की, त्याने चैतन्य काढून घेऊन तिच्या कुलाचा किंवा धंद्याचा विचार न करता, ताबडतोब आत्मसारूप्याप्रत तिला नेले. ह्या गोष्टीवरून असे उघड होते की, कोणताहि एक गुण एखाद्याच्या अंगांत उत्कृष्ट रीतीने वास करित असला, तर त्याच्यातील इतर अवगुणांवर पांघरूण पडून त्याच्या त्या गुणाचीच वाहवा होते. व हे तत्त्व वरील उदाहरणांवरून ईश्वरालादेखील मान्य आहे, असे दिसते. मग ते मनुष्यांना मान्य होईल यांत नवल काय आहे ! यावरून दुर्गुणांचे संपादन मुश्राम करावे, किंवा त्यांना उत्तेजन द्यावे, असा आमच्या म्हणण्यांतील भावार्थ नव्हे; तर आमच्या म्हणण्यांतील हेतु एवढाच की, कांही उत्कृष्ट गुण असेल, तर त्याच्या योगाने कांही अवगुणांवर पांघरूण पडते. हा न्याय जसा ईश्वरभक्तीला लागू आहे, तसाच तो देशभक्तीलाहि लागू असला पाहिजे. असा कोणताहि धंदा नाही की, ज्यामध्ये राहूनच ईश्वरभक्ति आणि देशभक्ति ह्या करता येणार नाहीत. परमेश्वराचे अनेक भक्त होऊन गेले. त्यांपैकी कित्येकांची नावे जगाला माहीतहि झालेली नाहीत. त्यांची भक्ति एक त्यांना ठाऊक, की दुसरी परमेश्वराला ठाऊक. परंतु कित्येकांची भक्ति लोकानुग्रहासाठी ईश्वरकृपेने प्रसिद्ध झालेली आहे. अशांची कांही उदाहरणे आपल्याला भक्तिविजयासारख्या ग्रंथांतून आढळून येतात. त्या भक्तमंडळीकडे पाहिले तर आपल्याला असे आढळून येईल की, ते निरनिराळ्या धंद्याचे आणि जातीचे लोक होते. सोनार, शिंपी, न्हावी, कुंभार, चांभार वगैरे सर्वांच्या कथा त्यांत आहेत. व त्या सर्वांची नावे त्यांचा धंदा कांहीहि असो, आज अजरामर होऊन राहिलेली आहेत. हीं जशीं ईश्वरभक्तीतील संतमंडळींची नावे आहेत, तशींच देशभक्तीतील संतमंडळींची नावे आहेत, व तीं इतिहासांतून आपल्या दृष्टोत्पत्तीस येतात. इतिहास हाच त्यांचा भक्तिविजय होय. हे देशभक्तहि अनेक प्रकारच्या धंद्याचे आणि

जातीचे लोक होते. पण देशभक्तीच्या इतिहासाला त्यांच्या घंघ्याशी किंवा जातीशी काहीएक कर्तव्य नाही. देशभक्तीसाठी अचाट कर्म करणारा जातीने किंवा घंघ्याने कोणीहि असो, इतिहास त्याचें चरित्र लिहिल्यावाचून आणि त्याचें उदाहरण पुढील पिढीपुढें मांडल्यावाचून कधीहि राहणार नाही, अशी निःसीम देशभक्तीबद्दलची ख्याति मिळविण्याला हातून काहीं तरी विलक्षण देशसेवा घडली पाहिजे. ही देशसेवा कोणालाहि करतां येण्यासारखी आहे. ती करण्याला शूर शिपाई किंवा बुद्धिमान् राजकारस्थानी पुरुषच लागतो, असें नाही. ज्याला त्याला आपापल्या परीने ती करतां येण्यासारखी आहे. ज्याच्या अंगांत जो गण असेल, त्यानें तो देशाच्या सेवेला सादर करण्याला नेहमीं तत्पर असलें पाहिजे. ज्याच्यापार्शी जें असेल, तें त्यानें देवाला अर्पण केलें म्हणजे देव ज्याप्रमाणें संतुष्ट होतो, त्याप्रमाणेंच प्रत्येकानें आपल्या अंगच्या गुणाचा फायदा देशाला दिल्यास, त्याच्या योगानें देशकार्यसिद्धि होते. या दृष्टीनें पाहिलें असतां स्त्रियांनाहि देशभक्ति प्रदर्शित करण्याला अनेक मार्ग आहेत, हें अगदीं उघड होतें. व त्याप्रमाणें स्त्रियांनीं आपली देशभक्ति अनेक प्रसंगीं व्यक्तहि केलेली आहे. हल्लींच्या ट्रान्सव्हालच्या लढाईसंबंधानें नुकतीच अशी एक तार वाचल्याचें पुष्कळांना स्मरत असेल, कीं बोअर लोकांच्या बायकाना इंग्लिश लोक नाकेबंदी केलेल्या शहरांतून नेऊन कांडून ठेवीत आहेत. ह्या कृत्याबद्दल कित्येक लोक इंग्लिशाना नावें ठेवीत आहेत. त्यांचें लक्ष इंग्लिशांच्या दोषांकडेच गेलें आहे. या कार्मी इंग्लिशांचा दोष असो किंवा नसो. यांत बोअर स्त्रियांची देशभक्ति मात्र व्यक्त होत आहे. त्यांची देशभक्ति हीच प्रकृत स्थळीं प्रशंसनीय गोष्ट आहे. आपले नवरे लढत आहेत, तेव्हां आतां आपण आणखी काय करावयाचें, असें म्हणून त्या वीरमाता स्वस्थ बसल्या नाहीत. त्यांनींहि आपल्याजोगतें देशसेवेचें काम आपल्याकरितां शोधून काढलें व केलें. त्या इंग्लिशांकडील गुप्त बातमी काढून आपल्या सैन्यांतील लोकांना देत असत, व अशा रीतीनें त्या आपल्या देशाच्या ऋणांतून मुक्त होण्याचा प्रयत्न करीत होत्या. त्या संबंधाची पुढील एक गोष्ट इंग्रजी पत्रांतून प्रसिद्ध झाली आहे. ती फारच मनोवेधक व उपदेशपर आहे. ती गोष्ट एका सुंदर आणि मोहक अशा स्त्रीची आहे. तिचें वय सुमारे तीस वर्षांचें होतें. तिच्या चेहऱ्यावर इतका मोहकपणा होता

आणि तिच्या डोळ्यांत इतकें पाणी होतें, कीं तसें दुसरीकडे विरळाच आढळण्यांत येईल व जिभेची एकसारखी टकळी लावूनहि दुसऱ्या बायकांच्या हातून जी गोष्ट कधीहि व्हावयाची नाहीं, ती ती तोंड न उघडतांहि सहजगत्या घडवून आणू शकत असे. ती पदिल्यानें जोहान्सबर्ग येथून निघून चोहोंकडे फिरत असे. पण ती निष्कारण फिरत असे, असें मात्र नाहीं. एका गांवाहून दुसऱ्या गांवीं आणि एका शेतांतून दुसऱ्या शेतांत ती अश्वय फिरत होती, व असें फिरून फिरून त्या शेतावरील सर्व बायकांच्या साहाय्यानें गुप्त बातम्या काढण्याची पूर्ण तजवीज त्या हुपार स्त्रीनें चोहोंकडे केली. इंग्रजांचें सैन्य नाताळांत किंवा फ्री स्टेटमध्ये कोठेंहि जाऊन उतरलें, म्हणजे तार्जी अंडी, लोणी, किंवा असेच व दुसरे कांहीं पदार्थ घेऊन तुम्हीं तेथें विकावयाला जावें, व तेथें गेल्यावर प्रत्येक कॅम्पमध्ये शत्रूचे किती लोक आहेत, व त्यांजपार्शी तोफा किती आहेत, व त्याचे घोडे कोणत्या स्थितीत आहेत, ही सर्व माहिती मिळवून शेजारच्या बोअर लोकांच्या सेनापतीला कळवावी, असें तिनें सर्व शेतकऱ्यांच्या बायकांना आणि तरुण मुलींना सांगून ठेविलें होतें. व त्याप्रमाणें त्यांनीं बातम्या काढण्याची कामें केलींहि. अशा रीतीनें इतर स्त्रियांना देशकार्याच्या मार्गाला लावून ही स्त्री आपण स्वतः केपटाऊनमध्ये येऊन एका बाजूला एक घर घेऊन राहिली. तेथें इतराबरोबर एक ब्रिटिश लष्करी कामगार तिच्या जाळ्यांत सांपडला. त्याला वाटलें की, ही विधवा स्त्री आपल्या करमणुकीला बरें साधन आहे. परंतु ती त्याला पळून काढण्यांत अतिशय दक्षपणानें वागत होती. त्याच्यापासून जी जी बातमी बाहेर पडे, ती ती तत्क्षणां बोअर सेनापतीकडे जाऊन पोचत असे. प्रथमतः ही स्त्री त्या ब्रिटिश कामगाराच्याच तैनातीला असे. परंतु इळूहळू तिनें बरेच लोक आपल्या नादीं लावून घेतले व प्रत्येकापासून ती कांहीं तरी गुप्त रहस्य जाणून घेत असे. व मासे धरणारा कोळी ज्याप्रमाणें सर्व माशांना आपल्या गळांत अडकवून घेतो, त्याप्रमाणें ती प्रत्येक ऑफिसरला आपल्या मोहपाशांत गोंवून घेत होती. अमुक सेनापतीपार्शी किती सैन्य आहे, याची माहिती ती एकाजवळून मिळवी. त्याच्यापार्शी तोफा किती आहेत, हें ती दुसऱ्याला विचारी. त्याच्याजवळ घोडेस्वार

किती आहेत याबद्दलचा खुलासा तिला तिसऱ्याच कोणाकडून कळत असे. व त्याचा उद्देश काय आहे, याबद्दलची कुणकूण ती चवथ्या इसमाकडून काढून घेत असे. एकालाच फार प्रश्न विचारले, तर कदाचित् आपला कोणाला संशय येईल, म्हणून निरनिराळ्या लोकांना ती निरनिराळे प्रश्न विचारीत असे. व ही सर्व बातमी तिजकडून बोअर सेनापतींना कळत असे. व त्यामुळे ते इंग्लिश सैन्यावर अचानक घाला घालू शकत असत. अशा प्रसंगी आपले बेत बोअर लोकांना कसे कळतात, याबद्दल इंग्लिश सेनापतींना मोठा विस्मय वाटत असे. ती जेथे जेथे जाई, तेथे तेथे इंग्लिश कामगारलोक तिचा आदरसत्कार करीत असत. परंतु तिच्याशी सख्य झाले, की त्याच्या मागोमाग इंग्लिशांचा पराभव हा ठेवलेलाच असावयाचा, असा अनुभव येऊ लागल्यामुळे तिच्याबद्दल संशय उत्पन्न झाला. तिलाहि इंग्लिशांच्या सैन्याची पूर्ण माहिती झाली व म्हणून ती हवा बदलण्यासाठी दुसरीकडे जाण्याचा विचार करू लागली. नायट्रेट ऑफ सिल्व्हरच्या योगाने तिने एके दिवशी आपल्या शरीराचा रंग बदलला, व काफीर लोकांच्या बायकांप्रमाणे बाह्य वर्ण काळाभोर करून घेऊन ती कोणालाहि संशय न येतां प्रिटोरियापर्यंत सुरक्षितपणे निघून गेली. व तेथे बोअर लोकांना सर्व हकीकत सांगून आपल्या कर्तव्यकर्मातून ती मोकळी झाली.

ही त्या देशोपयोगी बोअर स्त्रीची गोष्ट झाली. तिने जे कृत्य केले ते नैतिक दृष्ट्या चांगले होते, किंवा वाईट होते, याचा विचार नीतिशास्त्र करील. परंतु बोअर लोकांनी आपल्या देशाचा लिहिलेला इतिहास या कृत्याला स्वदेशभक्तीचेंच कृत्य म्हणेल. याला याहून दुसरे नांव माहीत नाही. व अशा कृत्यांत जरी काहीं थोडेसे वैगुण्य असले, तरी स्वदेशभक्ति आपले पवित्र जल त्याजवर शिंपडून त्याला पावन करून घेईल, यांत शंका नाही.

दि सेंट्रल पॉटरीज लिमिटेड

नागपूर

बरण्या, दगड्या वगैरेचे मध्यप्रांतांतील
प्रसिद्ध कारखानदार

या कारखान्यांत सर्व तऱ्हेच्या बरण्या,
दगड्या, कटोऱ्या, लोणच्याचीं भांडीं,
पेचाच्या बरण्या, अँसिड जार वगैरे
तयार होतात. शिवाय कपबशाहि
तयार होऊं लागल्या आहेत.

मुंबईचे एजन्ट,

मे. इंडियन ग्लासवेअर कंपनी

१६८ चकला स्ट्रीट, मुंबई.

* साहित्यांतील सुवर्णकण *

न. चिं. केळकर

ज्ञानेश्वरी सर्वस्व

ज्ञानेश्वरीचा भावार्थ, निवडक अवतरण, विस्तृत विवेचन,
कठीण शब्दांचा कोष, विषय सूची. किं. ५ रु.

गांवराज गीता

श्रीभगवद्गीतेचा सुबोध परिचय किं. २ .

फ्रेंच राज्यक्रांति किं. २॥ रु.

राज्यशास्त्र किं. १॥ रु.

द. के. केळकर

संस्कृति संगम

वाढवून अद्ययावत् केली नवी आवृत्ति किं. ६ रु.

काव्यालोचन

सुधारून वाढविलेली दुसरी आवृत्ति किं. ५ रु.

साहित्यविहार किं. ३ रु.

कमलाबाई देशपांडे

स्मरण सांखळी किं. ६

हंसरा निर्माता आणि चिमण्या किं. २ रु.

मनोहर ग्रंथमाला, टिळकरोड, पुणे २.

पंडित पत्रकार व पुढारी यांनीं प्रशंसलेली

“ सरस्वती ” चीं अमूल्य

प्रकाशने

१ कारागृहाच्या भिंती—भाई ना. ग. गोरे मूल्य ३ रु.

२ भारतीय क्रांति आणि राष्ट्रसभा—

आचार्य शं. द. जावडेकर मूल्य १२ आ.

३ काँग्रेसचीं साठ वर्षे—श्री. रा. प्र. कानिटकर मूल्य ८ आ.

४ त्रिमंत्री—योजना (भाग १ ला) मूल्य ११ रु.

५ पत्री—साने गुरुजी मूल्य ३॥ रु.

६ हिंदी रेल्वे कामगार—भाई वि. न. साने मूल्य १२ आ.

७ त्रिमंत्रि—योजना (भाग २ रा) मूल्य ११ रु.

—आगामी प्रकाशने—

१ लोकमान्य टिळक व महात्मा गांधी—

आचार्य शं. द. जावडेकर

२ फ्राइडचीं पांच व्याख्याने—भाई ना. ग. गोरे

३ भाई जयप्रकाश यांचीं स्वातंत्र्यविरांस पत्रे—

संपादक भाई ना. ग. गोरे

४ सन्यत्सेन

५ राष्ट्रसभेचे वनपर्व—आचार्य शं. द. जावडेकर

६ सत्याग्रही—खंडकाव्य—साने गुरुजी

पुस्तके मिळण्याचा पत्ता—

सुलभ राष्ट्रीय ग्रंथमाला

टिळक रोड, पुणे २

स. रा. देशपांडे

संचालक “ सरस्वती ”

२९१ शनिवार, पुणे १.

**उसण, मूज,
दुरवापत**

कंबरेंतील उसण, लचक किंवा इतर वातविकार नरेंद्र एम्ब्रोकेशन चोळल्यानें त्वरित बरे होतात. वयोमानाच्या वाढीबरोबरच हवामानांतील फरकही शरीराला जाणवूं लागतात. अशा वेळीं शरीराला नरेंद्र एम्ब्रोकेशन रंगडून गरम पाण्यानें स्नान करा. पूर्ववत् उत्साह वाटूं लागेल. केमिस्ट व वाण्यांकडे मिळतें.

सोल एजंट, हनुमान एजन्सी, परळ, मुंबई १२.

सावधगिरी

कॉलरा, अमांश सारखे साथीचे रोग हल्लीं नेहमीचेच झाले असून वेळेवर उपचार न झाल्यास रोगी दगावण्याची भीति असते. अशा वेळीं जवेरियन जीवन मिक्श्चरचे थोडे थेंब पाण्यांतून घेतल्यानें या रोगांपासून बचाव होतो. कुटुंबांत नेहमीचेच असणारे कैक किरकोळ विकार—उलटी, अपचन, सर्दी, पोटादुखी, दाढदुखी, लहान मुलांच्या शौचाच्या तक्रारी, जंतूदंश, सूज वगैरे जवेरियन जीवन मिक्श्चर त्वरित बरें करते. लाखों कुटुंबांत आज जवेरियन जीवन मिक्श्चर निष्ठेनें वापरीत आहेत. डॉक्टरांच्या गैर-हजेरींत उपयोगी पडणारे हें औषध घरांत व प्रवासांत राखणें खात्रीनें सावधगिरीचें ठरतें. केमिस्ट व खेडोपाडीं वाण्यांकडे मिळतें.

एम्. एच्. जवेरीयन अँड कंपनी
देवकरण मॅन्शन, प्रिन्सेस स्ट्रीट, मुंबई.

य. गो. जोशी प्रकाशन, पुणे
❀ वाद-विवेचन-माला ❀

१. सुलभ समाजवाद	पां. वा. गाडगीळ	१-०-०
२. फॅसीझम	पां. वा. गाडगीळ	१-०-०
३. साम्राज्यशाही	ना. गं. गोरे	१-०-०
४. अराज्यवाद	पां. वा. गाडगीळ	१-०-०
५. लोकशाही	आचार्य जावडेकर	१-८-०
६. मार्क्सचा भौतिकवाद	पां. वा. गाडगीळ	१-०-०
७. विश्वकुटुंबवाद	ना. गं. गोरे	१-८-०
८. ईश्वरवाद	आचार्य जावडेकर	१-८-०
९. गांधीवाद	आचार्य दांडेकर	१-८-०
१०. राष्ट्रवाद	कोल्हटकर	२-०-०
११. जडवाद	तर्कतीर्थ जोशी	१-४-०
१२. हिंदुत्ववाद	ज. स. करंदीकर	२-८-०
१३. मार्क्सचा कॅपीटल सारग्रंथ	पां. वा. गाडगीळ	१०-०-०

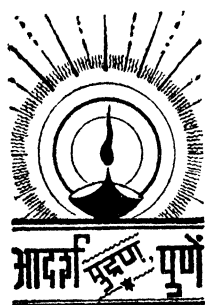
* या तेरा पुस्तकांत वाद-विवेचन-माला पूर्ण होते. *

—: सोल एजंट :—

महाराष्ट्र ग्रंथ भांडार, गिरगांव, मुंबई

ग्राहकांनी व पुस्तकविक्रेत्यांनी पुस्तकें महाराष्ट्र ग्रंथ भांडार,
मुंबई. यांकडून परस्पर मागवावीत.

अद्यावत् आणि आकर्षक छपाई—

* अगदी लहान भेटकार्डापासून पुस्तकाचें कोणतेंहि काम.

* व्यापारी, बँका, लिमिटेड कंपन्या यांचीं सर्व तऱ्हेचीं लहानमोठीं कामें.

* डिझाईन्स, ब्लॉकमेकिंग, रुलिंग, बाईंडिंग इत्यादि मुद्रणाचीं सर्व कामें—

काळजीपूर्वक, वेळेवर, व्यवस्थित व योग्य दरांत केलीं जातात.

आदर्श मुद्रणालय : ३९५।५ सदाशिव, पुणे २.

शि. ल. करंदीकर यांचीं पुस्तकें—

सावरकर चरित्र : कथन [दुसरी आवृत्ति छापत आहे]				
२	टिळक-भारत	रु. ४
३	पाकिस्तानचें संकट	रु. २
४	जात्यावरच्या ओव्या	रु. १।५
५	मॅट्रिक मराठी गार्ड	रु. २।५

[१९४६-४८]

—मिळण्याचें ठिकाण

आदर्श मुद्रणालय : ३९५।५ सदाशिव, पुणे २.

देवकरण नानजी इन्शुरन्स कंपनी लि.

अधिकृत भांडवल	रु. २०,००,०००
विक्रीस काढलेलें व	} रु. १०,००,०००
विक्री झालेलें भांडवल	

बोर्ड ऑफ डायरेक्टस

- (१) प्राणलाल देवकरण नानजी जे. पी.
- (२) चुनीलाल देवकरण नानजी,
- (३) राजरत्न नानजी कालिदास मेहता, एम. बी. ई.
- (४) माधवलाल मकनजी भट्ट, जे. पी.
- (५) कॅप्टन शिवसिंहजी ऑफ पोरबंदर.
- (६) ललितचंद्र सी. डी. नानजी.
- (७) तनुभाई डी. देसाई, बी. ए. एल्. एल्. बी.
- (८) जयंतिलाल रतिलाल त्रिवेदी,
- (९) लक्ष्मीकांत शांताराम दामोळकर जे. पी.
- (१०) विजयचंद्र एन. कंटोल,
- (११) हिंमतलाल व. गांधी, मॅनेजिंग डायरेक्टर.

सुरेश के. देसाई, बी. ए. एलएल. बी., मॅनेजर

आयुष्य-आग-अकस्मात्

हेड ऑफिस: देवकरण नानजी बिल्डिंग, मुंबई नं. १

सुविद्य आणि रसिक वाचकांचें आवडतें मासिक

वाङ्मयशोभा

संपादक:—मनोहर महादेव केळकर, बी. ए., एलएल. बी.

नामांकित आणि नवोदित लेखकांच्या उत्कृष्ट वाङ्मयानें मराठी वाचकांना प्रमुदित करणारें हें मासिक गेली सात वर्षे अत्यंत नियमितपणें श्री. शारदेची सेवा करीत आहे. विचार प्रवण करणारे उद्बोधक वाङ्मय आणि मनोवेधक ललित साहित्य या दोहोंचा मनोज्ञ संगम वाङ्मयशोभेंतच आढळेल.

आकर्षक सजावट, सुंदर मुखपृष्ठ, मार्मिक व्यंगचित्रें आणि उत्कृष्ट छपाई हीं कांहीं वैशिष्ट्यें. वा. व. ५ रु. ट. ह. सह.

वाङ्मयशोभा कार्यालय,

दिळकरोड, पुणें २.

झाले बहु, होतील बहु ॥

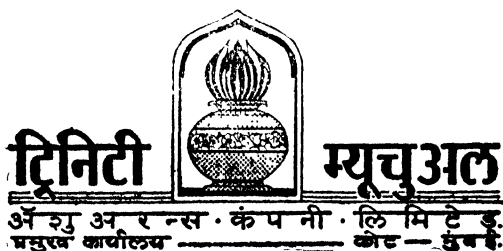
आहतहि बहु, परंतु यासम हा ॥

या सुप्रसिद्ध कव्य क्लीप्रमाणेंच जिच्यासंबंधीं आज सर्वत्र एक सूर निघत आहे अशी हिंदुस्थानांतील एकमेव आदर्श विमासंस्था म्हणजेच

ट्रिनिटी म्यूच्युअल

कारण

जीवन विमाव्यवसाय पद्धतीत अत्यावश्यक असे अनेक उपक्रम करून विमा सृष्टीत मन्वंतर घडवून आणण्याच्या दृढनिश्चयानें जिनें विमाजगतांत पदार्पण केलें व जीवन विमाव्यवसाय केवळ समाजसेवा आणि राष्ट्र-हित साधण्याच्या दृष्टीनेंच करण्याचा जिनें विडा उचलला अशी 'एकमेवाद्वितीय' या संज्ञेला पात्र झालेली जर कोणती विमासंस्था असेल तर ती

हीच होय

चेअरमन, बोर्ड ऑफ डायरेक्टर्स

हेमन एस्. अलरेजा,

B. Com. (Bom.), A. C. C. S. (Eng.).

चेअरमन, मेडीकल डायरेक्टर्स

डॉ. के. एस्. म्हसकर, M. A. B. S.,

M. D., D. P. H. (Lon), D. T. M.

H. (Cantod).

चेअरमन फील्ड डायरेक्टर्स

सा. रा. लाड,

मॅनेजिंग डायरेक्टर्स

एस्. पी. नाडेकर्णी,

D. Com. M. C. (Bom), A. C.

I. I. (Lon.).

प्रमुख कार्यालय (सांवव चेंबर्स, ४० ए, सर फिरोजशा मेहता रोड)

कोट, मुंबई

सतत २५ वर्षे नांवाजलेले

तयार कपड्यांचे सर्वांत मोठे व्यापारी

महिंद्रकर ब्रदर्स

एकदां समक्ष भेटाच.

बंबखान्याजवळ

पोर्तुगीज चर्च—

बुधवार पेठ

ट्रामनाक्याजवळ

पुणे २

गिरगांव, मुंबई

२५ वर्षे सर्वतोमुखी असलेली

वझे ^{कृत} डांग्याखोकल्यावर
अनुभविक औषध

डांग्या खोकला, कोल्हे खोकला, माकड खोकला असें देशपरत्वे
म्हणत असलेल्या खोकल्यावर व इतर सर्व प्रकारच्या खोकल्यावर उत्तम
लागू पडतें.

हें किंचित सारक व पौष्टीक असल्यामुळे लहानांस फार मानवतें व
गोड असल्यामुळे आवडतें.

वझे कफनाशक गोळ्या, ऑफिस, मुंबई नं. ४.

डोंगरे यांच्या
बालामृताने
अशक्त मुलें सशक्त होतात

आतां ठरून गेला.

व बद्धकोष्ठ व आम्लपित्त बळाव-
 लेल्या दमेकऱ्यांसाठी पुरोहित
 श्वासहारी कंपाऊंड (लाल
 पॅकिंग) बापराबें. ३, ६ व १२
 औंसी बाटल्यांतून अनुक्रमें रु. ३-
 ६ रु. ५-१२ व रु. १०
 किंमतीस सगळीकडे मिळतें.

**दम्या-
 वरील
 उपाय**

पुरोहित श्वासहारी हा एकच
 असा दम्यावरील उपाय आहे कीं
 त्याची सुरुवात करतांच कफ सुटतो
 धाप कमी होते, शौचाची तक्रार
 उरत नाही, पचनक्रिया सुधारते,
 हलुहळू शक्ति भरून येऊन फुफ्फुसें
 मजबूत होतात व दमा निखालस
 बरा होतो. दमा, धाप लागणें,
 पहांटेचा ठसका, कंठदाह करणारा
 खोकला वगैरेसाठी पुरोहित
 श्वासहारी प्लेन (निळें पॅकिंग)

**दमा, श्वासविकार
 बरे करणारा एकच
 डॉक्टरी उपाय**

पुरोहित श्वासहारी
डॉ. पुरोहित फार्मसी, मुंबई

MORE TECHNICIANS NEEDED

REI courses in Radio Electrical Engineering, Wireless Telegraphy, AMIEE., Air conditioning are advanced modern courses and designed to equip you for the numerous money-making opportunities open to Technicians.

Fresh sessions commence in **June** each year.

HUNDREDS ENROL EVERY YEAR.

You also can Join after Matriculation

Radio Electric Institute

Pioneers of Radio Education in INDIA.

LAMINGTON CHAMBERS., LAMINGTON ROAD, BOMBAY.

रामतीर्थ ब्राह्मी तेल

स्पेशल नं. १.

मंदूचे ज्ञानतंतु बलवान होऊन
सफेत केस काळे होतात व टक्कल
पडलेल्या ठिकाणी केस येतात.

खवडे नष्ट होतात. स्मरणशक्ति व दृष्टीची वाढ होऊन गाढ झोप
लागते. डोकेंदुखी थांबते. प्रत्येक ऋतूत स्त्री-पुरुष आणि मुलें यांसाठी
अत्यंत फायदेशीर आहे. लिखा आणि ऊवा यांचा नाश करिते.

मोठी वाटली रु. ३-८-० लहान रु. २-०-०

सर्वत्र मिळतें.

श्रीरामतीर्थ योगाश्रम

३४८ सँडस्ट रोड, मुंबई ४.

दमेकऱ्यांना आराम !

“ दीनबंधू ” यांचे अस्थमा—क्युअर

जोराचा दम लागून रात्री झोप न येणें, क्षुद्रश्वास—
तमकश्वास व महाश्वास, तसेंच छाती भरणें, पोटा दुखणें,
छातींत टोचणें, चव जाणें, या सर्वांत अनुभवसिद्ध ठरलेलें.
आयुर्वेदिक औषध.

औषध, प्रमाण पथ्यादि विषयी माहिती मागवा.

दीनबंधू फार्मसी लिमिटेड, मुंबई ७.

(१९३१ सालीं स्थापन होऊन मान्यता पावलेला कारखाना)

मुदतीच्या ठेवींसाठीं ओळखीनें चौकशी करा.

हिंवताप येतो म्हणून घाबरूं नका

हिंवतापांतक

तुम्हांला खात्रीन बरें करील.

१० तोळे बाटली किंमत १० आणे.

दिवसांतून दोन वेळ दररोज, एक दिवसाआड, चातुर्थिक, पंधरा
दिवसांनीं किंवा महिन्यानें येणाऱ्या सर्व प्रकारच्या तापांवर हें उत्तम आहे.
यानें हिंवतापाची पाळी लवकर थांबते व हिंवतापामुळें होणारे सर्व विकार
जाऊन शक्ति वाढते.

— इतर तीनशेंचेवर औषधाकरितां लिहा —

आयुर्वेदीय औषधी—भांडार २८ शुक्रवार, पुणें २.

खा जा व

ग्लूकोज, विटामिन व प्रोटीनयुक्त
खाजावचा खुराक रोज चालू ठेवा.

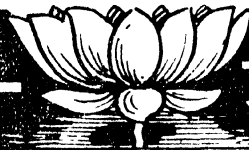
रक्तवधक आंवावडी

स्वादिष्ट रुचिको

आपल्या दुकानदारांकडे मागणी करा.

फडके -

प्रॉडक्ट्स

पौष्टिक खाद्यपदार्थांचे कारखानदार

नागनाथपार,
पुणे नं. २

शक्ति व उत्साहवर्धक

हेमकिरण

सुवर्ण मौक्तिक व ओमप्रकम्प

दि सूर्यकिरण फार्मसी लि.

तळगांव (जी.आय.पी.)

शास्त्राक्त व अनुभविक औषधांचा कारखाना

पंजीकृत ३०१८८

‘आशा’ फेस पाव-
डरनें रसिक स्त्रियांत
अत्यंत मान्यतेचें
स्थान मिळविलें असून
फेस पावडरप्रमाणेंच
हेअर ऑईल्स, नख-
रंजकें इ. सौंदर्यसाधनें
लोकप्रिय आहेत.

